TALON FORCE

CÂINII RĂZBOIULUI

CLIFF GARNETT

FULGERUL

Colecţia „Câinii războiului”

CLIFF GARNETT

TALON FORCE – FULGERUL

V.1.0

Traducere de Radu Timnea

EDITURA BOGDANA
Bucureşti, 2002

Titlul original:
Talon Force Thunderbolt
New American Library, 2000

Oamenii dorm liniştiţi noaptea, pentru că nişte oameni duri stau pregătiţi să lupte cu violenţa, în numele lor.

George Orwell

CAPITOLUL 1

Toţi americanii sunt inamicii noştri.
Toţi americanii sunt ţintele noastre.

Iuri Terrek

17 martie, ora 8:45 p.m., zece mii de metri deasupra nivelului mării, şase sute şaptezeci şi opt de kilometri est de Aeroportul Internaţional Honolulu, Hawaii

Căpitanul George Gardner verifică instrumentele din carlinga avionului său Boeing 777. Avea la bord două sute cincizeci şi trei de pasageri şi totul mergea perfect. Auzi un ciocănit la uşa cabinei.

— Am adus masa, domnule, anunţă însoţitoarea de bord Susie Atworth.

Jerry Briskey, inginerul de zbor, zâmbi.

— Era şi timpul. Mor de foame.

— Pe cuvântul meu, Jerry, n-am mai văzut pe nimeni mâncând ca tine, spuse locotenentul de zbor Frank Dozois.

Frank se uită la propria talie, care crescuse cu câţiva centimetri în ultimii doi ani, apoi îşi trecu mâna prin părul tot mai rar. Se uită la Jerry, care era cu şase ani mai tânăr decât el, avea un păr negru bogat şi silueta frumoasă şi zveltă a unui atlet de colegiu.

— Cum poţi să mănânci atât de mult şi să rămâi slab?

— Datorită dietei mele speciale şi a programului de exerciţii, răspunse Jerry, serios. Mănânc tot ce vreau şi nu fac niciodată sport. Bineînţeles, cheia succesului este sexul.

Frank clătină din cap.

— Nu e corect.

Căpitanul Gardner izbucni în râs.

— Haide, Jerry, deschide uşa înainte să fim nevoiţi să auzim o altă prelegere a lui Frank despre beneficiile dietelor bogate în proteine.

Jerry se întinse spre dreapta şi descuie uşa cabinei. Susie Atworth, o asiatică americană frumoasă, cu păr brunet şi scurt, o siluetă superbă şi nişte ochi migdalaţi negri şi frumoşi, intră cu o tavă de mâncare pentru echipajul din cabină.

— Am terminat cu servirea mesei pentru pasageri, căpitane. Domnul Cooper de pe 21C a băut prea mult, dar totul e sub control. Pe rândul 44 este un bebeluş iritat. Este o fetiţă adorabilă, dar mama ei se descurcă destul de greu cu ea. În rest, totul merge bine şi abia aşteptăm cele trei zile fabuloase din Waikiki.

— Susie, mi-ai promis că vom lua cina împreună mâine seară, spuse Jerry, ridicându-şi mâncarea de pe tavă. După aceea, mergem să înotăm. Plaja e minunată noaptea.

Gardner întinse mâna spre o ceaşcă de cafea de pe tavă. Ştia ce urma şi aştepta cu nerăbdare replica.

— Visezi, băieţel, spuse Susie, zâmbind, după care îi făcu cu ochiul căpitanului. Ştii că sunt căsătorită. În plus, nu aş ieşi cu un playboy ca tine nici dacă aş fi singură.

— Sunt şocat, Susie, spuse Jerry, mimând groaza. Mă bazam pe tine. Cui să-i arăt frumuseţile din Honolulu, dacă nu ţie? Azi e ziua Sfântului Patrick şi noi nu vom avea ocazia să sărbătorim. Ce zici?

Ea clătină din cap.

— De când aţi devenit irlandez, domnule Briskey?

— De ziua Sfântului Pattie suntem cu toţii irlandezi, scumpo!

Gardner zâmbi, apoi puse jos cafeaua, când auzi un mesaj de urgenţă la staţia radio.

— Aici, Turnul de Control, Honolulu Internaţional, cu un mesaj urgent pentru Zborul Northwest zero-opt-cinci.

Gardner ridică emiţătorul.

— Aici, November-Whiskey zero-opt-cinci. Transmite. Terminat.

— Am pierdut de pe radar pe Delta doi-patruzeci-şi-unu şi pe Northwest unu-şaipsrezece. Un zbor a plecat din Tokyo la treizeci de minute înaintea ta, iar celălalt din Seul cam cu o oră şi jumătate înainte ca tu să pleci de pe Tokyo Haneda Internaţional. Amândouă se îndreptau spre Honolulu. Ai auzit vreun mesaj radio de la vreunul dintre avioane?

Gardner îşi muşcă buza, apoi se uită la Frank şi Jerry. Cei doi negară din cap. Era foarte neobişnuit să se piardă comunicaţiile radio şi contactul radar cu două avioane, în acelaşi timp. Gardner îl cunoştea pe căpitanul Mike Iverson, pilotul lui Northwest 16.

— Negativ. Nu am auzit nimic.

— Zero-opt-cinci, poţi confirma că ai un şerif al aerului la bord?

Pe faţa lui Gardner trecu rapid o expresie de teamă. Dacă Honolulu întreba de un şerif al aerului şi se raportase pierderea contactului cu două avioane, asta nu putea însemna decât un singur lucru: cineva dobora acele avioane.

— Aşteaptă.

Susie se uită la căpitan şi aprobă din cap.

— Agentul Hartwell este la bord, domnule, scaunul 37B.

— Afirmativ, Honolulu. Agentul Hartwell e la bord. Ce ne sfătuiţi?

— Aduceţi-l în cabină cât mai rapid posibil, ordonă Honolulu.

Gardner arătă spre uşă şi îi făcu semn lui Susie să-l aducă pe Hartwell. Se aplecă spre Frank şi spuse:

— Cobor la trei sute de metri. Dacă se întâmplă ceva, nu vreau să se întâmple la zece mii de metri.

Jerry trecu rapid la treabă, pregătind un nou curs la trei sute de metri şi calculând combustibilul necesar zborului la o altitudine mai mică. Rezultatele îl liniştiră.

— Nici o problemă cu combustibilul, căpitane.

— Încuie uşa, Jerry, Ordonă Gardner, apoi apăsă butonul care activa semnalul de legare a centurilor de siguranţă.

În timp ce Jerry încuia uşa, Gardner ridică interfonul avionului.

— Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă legaţi centurile de siguranţă şi să ridicaţi măsuţele. Vom începe coborârea pentru aterizare.

Gardner începu să coboare avionul, încet, treptat. Se uită la indicaţiile altimetrului… opt mii de metri… şapte mii de metri.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Eu sunt, domnule, Susie. L-am adus pe domnul Hartwell.

Gardner îi făcu semn lui Jerry să deschidă uşa. În cabină intră un bărbat bine făcut, de vreo treizeci de ani, cu păr tuns scurt şi purtând o jachetă sport cenuşie, mototolită, şi pantaloni negri largi.

— Agent Hartwell. Care e problema?

Gardner îi întinse emiţătorul, în timp ce continua să privească altimetrul.

— Honolulu vrea să vorbească cu dumneavoastră. E urgent.

— Honolulu, aici agent Hartwell, în Zborul zero-opt-cinci.

— Agent Hartwell, aici Honolulu. Sunt agentul Henry, FBI.

Avem două avioane dispărute în ultimele două ore. Nu ştim cum s-a întâmplat asta sau dacă este vorba de un sabotaj, dar am primit acum o oră un telefon de avertizare, iar acum alertăm toate avioanele americane ce se îndreaptă spre Honolulu.

Gardner asculta cu atenţie, în timp ce privea altimetrul… şase mii cinci sute de metri… şase mii de metri.

— Ce ştiţi, până acum? întrebă Hartwell.

— Nu prea multe. Am pierdut avioanele pe cursul de rutină pentru aterizare, la numai o sută cincizeci de kilometri distanţă, spuse agentul FBI. Nu au existat transmisiuni radio de la nici unul dintre avioane. Radarul a arătat foarte clar cum Zborul unu-şaisprezece s-a făcut bucăţi.

— Bieţii nenorociţi, zise Frank, clătinând din cap. Îl cunoşteai pe Iverson, nu?

Gardner aprobă din cap.

— Aici pare totul în ordine. Nu am observat nici un personaj suspect la bord, spuse Hartwell.

Gardner se uita la altimetru. Noaptea era senină şi luna strălucea. Aproape că putea să o vadă sclipind pe apă. Se uită la altimetru: cinci mii trei sute de metri.

— Avioanele au avut ceva în comun? Au zburat prin acelaşi spaţiu aerian? E posibil să fi fost o rachetă sol-aer?

— Negativ aşteaptă. Da, anunţă agentul FBI. Am pierdut contactul cu amândouă avioanele la cinci sute de metri.

Gardner se simţi cuprins de panică. Se uită la altimetru. Cinci sute treizeci de metri. Fu ultimul lucru pe care-l văzu.

În clipa următoare, Zborul 085 se transformă într-o minge de foc, când combustibilul fu aprins de o duzină de microexplozibili. Masa de metal distorsionat arzând şi fragmente din corpuri omeneşti se prăbuşiră în Oceanul Pacific, întunecat şi rece, ca să nu mai fie văzute niciodată după aceea.

Armata trebuie să se pregătească să protejeze Statele Unite împotriva ameninţărilor transnaţionale.

Washington, D.C., 27 martie – în urma bombardării teroriste recente a trei avioane de linie americane, duminică, pe 17 martie – o zi care a fost numită Duminica Neagră – Congresul SUA a recomandat ca armata americană să-şi extindă rolul pentru protejarea împotriva atacurilor teroriste executate de

grupări transnaţionale.

Duminica Neagră a reprezentat cea mai mare pierdere de vieţi omeneşti datorată terorismului, într-o singură zi, din istoria Statelor Unite. Şapte sute douăzeci şi şase de cetăţeni americani şi-au pierdut viaţa în acea zi.

Acest fapt este deosebit de critic, deoarece diverse agenţii de informaţii sunt de părere că organizaţiile teroriste importante se mişcă rapid pe achiziţionarea ultimelor arme chimice şi biologice.

Lărgirea rolului armatei necesită o legislaţie nouă, care urmează să fie aprobată de Congres această lună, după cum a relatat un purtător de cuvânt al Comitetului Senatului pentru Serviciile Armate. Prin această nouă legislaţie, Departamentul Apărării va crea o unitate nouă, ultra-tehnologizată, de operaţiuni speciale, care va primi misiuni urgente în orice loc de pe glob.

Departamentul Apărării estimează că crearea acestei unităţi moderne va costa două sute de miliarde de dolari în primele şase luni.

Congresul e de părere că aceasta este o investiţie raţională pentru viitorul Americii, ţinând cont de urmările oribilelor explozii teroriste din februarie. Această nouă unitate de operaţiuni speciale va avea rolul de a preîntâmpina ameninţările transnaţionale, înainte ca acestea să pună în pericol interesele SUA sau ale cetăţenilor americani. Această capacitate de prevenire este considerată un aspect critic al rolului noii organizaţii de a lupta împotriva ameninţării teroriste chimico-biologice.

Noua organizaţie, care va combina cele mai bune elemente de tehnologie americană cu cei mai buni luptători în operaţiuni secrete din Armata SUA, va fi necesară pentru oprirea ameninţării crescânde a terorismului, a spus purtătorul de cuvânt al Departamentului Apărării.

CAPITOLUL 2

Am auzit vocea Domnului spunând: Pe cine să trimit şi cine se va duce pentru noi? Apoi eu am spus: Iată-mă. Trimite-mă pe mine.

Cartea Profetului Isaia, 6,8

14 iulie, ora 04:30 p.m., Tabăra militară secretă de antrenament din Munţii Big Snowy din Montana

Sergentul-major George Buford stătea în faţa unei mulţimi de trei sute de recruţi. Departe de a fi obişnuiţii „boboci” în prima lor zi într-o tabără de instruire, aceştia erau aproape cu toţii de meserie – veterani ai Forţelor Speciale, aflaţi acolo pe merit. Zeci de membri SEAL ai Marinei, Berete Verzi, Rangeri ai armatei, oameni din Force Recon, PJ şi Delta Force stăteau în poziţie de drepţi, într-o ordine perfectă. Mulţi se oferiseră voluntari să intre în cea mai nouă şi mai tehnologizată dintre Forţele Speciale ale Armatei SUA, dar unii fuseseră numiţi de ofiţeri comandanţi care voiau să se laude cu cei mai buni oameni ai lor, femei şi bărbaţi, trimiţându-i în tabăra secretă de instruire din Montana. Era acolo chiar şi un număr destul de mare de civili cu calificări înalte, majoritatea tehnicieni, experţi în genul de echipament ultra-performant şi de comunicaţii pe care avea să-l folosească noua TALON Force. În cazul majorităţii civililor, Unchiul Sam le tăcuse o ofertă pe care nu o putuseră refuza.

Soarele mai avea încă până să apară la orizont, dar întunericul nopţii se transforma deja în cenuşiu. Conturul neregulat al dealurilor pline de păduri care înconjurau tabăra secretă a Forţelor Speciale din Montana era vizibil clar în întunericul ce scădea gradat. Rândurile perfecte de umbre întunecate stăteau în formaţie, în timp ce răsăritul se apropia.

Buford trecu prin faţa primului rând de posibili soldaţi TALON. Purta şapca clasică cu bor plat şi calotă înaltă, cu patru însemne, purtată de sergenţii-instructori încă din timpul războiului americano-spaniol. Civilii le numeau şepci Smokey-Ursul, sau şepci ale trupelor de stat. Dar militarii ştiau că trebuiau să se teamă de oricine purta aşa ceva. Acea şapcă

însemna „sergent-instructor”. Buford inspiră furios o cantitate mare din aerul rarefiat din Montana, umflându-şi pieptul şi nările în timp ce se pregătea să înceapă să arunce invective la adresa mulţimii din faţa lui.

— Doamnelor şi domnilor, văd în faţa mea un grup care reprezintă cei mai buni oameni ai Americii. Aşa mi s-a spus. Sunt conştient, ca şi voi de altfel, că mulţi dintre voi aveţi grade mai mari ca mine, dar vreau să vă comunic nişte noutăţi. Cât timp vă aflaţi aici, sub comanda mea, nu aveţi nici un grad. Nu aveţi nici un privilegiu. Nu aveţi nici o diplomă la vreo academie militară elegantă, nici o legitimaţie care să vă permită intrarea în vreun club al ofiţerilor. *Cât timp sunteţi aici, nu sunteţi nimic!* M-aţi auzit? *Nimic!* Pentru mine, pentru Unchiul Sam, nu sunteţi cei mai buni oameni ai Americii decât atunci când voi spune *eu* asta.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Mulţi dintre voi aţi făcut deja cursuri şi instructaje dure. Bravo vouă!

În cuvintele lui se simţeau clar sarcasmul şi dispreţul.

— Mulţi dintre voi au supravieţuit Şcolii de Trupe Aeropurtate, cursului de Rangeri, instructajului SEAL sau cursului pentru Forţe Speciale „Q”, la diversele academii de operaţiuni speciale pe care Unchiul Sam vi le-a oferit cu generozitate. Asta e frumos. Foarte frumos. Dar eu am venit ca să vă spun că încă n-aţi văzut nimic. Vă veţi dori să fiţi din nou acolo. O să vă fac praf. O să vă aduc la capătul puterilor. O să vă fac să implorаţi şi să strigaţi după mama. Să plângeţi şi să vă sugeţi degetul. O să vă fac să vă doriţi să renunţaţi. Şi o să-mi placă asta. Pentru că, dacă o să supravieţuiţi în faţa mea şi a cursului meu de instruire, orice inamici care vi se vor opune în lumea asta mare şi rea vi se vor părea simple pisicuţe, prin comparaţie.

Buford se ambalase acum, faţa îi strălucea, roşie, iar din ochi îi ţâşneau scântei.

— De ce aş vrea să-i fac să renunţe pe cei mai buni oameni ai Americii? Pentru că, dacă acum nu ne putem baza pe faptul că veţi rezista la un efort suprem, *atunci cum ar putea să se bazeze pe voi camarazii voştri*? Atunci ar însemna că nu sunteţi cei mai buni din America. Şi dacă nu sunteţi cei mai buni, dacă vă trimitem într-o misiune, atunci cu siguranţă veţi fi cei mai morţi. Eu îi vreau pe cei mai buni dintre cei mai buni. Şi nu mă

interesează cine sunteţi. Văd aici nişte soldaţi de sex feminin. În acest moment nu avem femei în nici o echipă a Forţelor Speciale. Oficial, nu există femei la Rangeri, în Force Recon sau Delta. Dar mie nu-mi pasă. Aceasta este o unitate nouă şi avem nevoie de tot felul de talente. Aici toată lumea are şanse egale. Eu sunt un tip cu vederi progresiste. Nu-mi pasă ce fel de soldaţi avem în TALON Force – roşii, galbeni, negri, albi, bărbaţi, femei sau marţieni. Dacă puteţi trece de mine, atunci primiţi slujba. Punct.

Respiră adânc şi continuă:

— Înainte să începem, aruncaţi o privire în jurul vostru. Nu pierdeţi timpul ca să ţineţi minte feţele, pentru că, atunci când voi termina cu voi, optzeci şi trei la sută nu veţi mai fi aici. Din trei sute, vă voi reduce la cincizeci. Iar cei cincizeci care vor supravieţui până la sfârşit vor deveni soldaţii cel mai bine echipaţi din întreaga lume. Nu o să-mi pierd timpul vorbindu-vă despre ceea ce majoritatea dintre voi nu veţi vedea. Tot ce voi spune este: mulţumiţi Domnului că sunteţi de partea noastră. Puteţi să vă retrageţi oricând. Nu trebuie decât să-mi spuneţi mie sau unui om al personalului meu că v-a ajuns. OK. Renunţă cineva?

Grupul rămase tăcut. Liniştea dimineţii era deranjată numai de foşnetul vântului prin frunzele copacilor.

— Atunci, să începem. Toată lumea la pământ. Flotări. Cincizeci. *Acum!* Unu… doi… trei…

Buford păşea încet prin masa de corpuri care coborau şi se ridicau ritmic, oprindu-se din loc în loc ca să-şi pună cizma lustruită perfect pe spatele câte unui soldat. Presupunea că putea elimina mai întâi civilii, înainte ca ceilalţi soldaţi măcar să înceapă să transpire. Instructorul veteran prinse privirea generalului Krauss, comandantul TALON Force, care stătea în spatele formaţiei, urmărind activitatea. Aveau să fie cinci luni bune.

28 august, ora 11:30

Buford supraveghea terenul de instrucţie, acoperit de un cer întunecat şi rău-prevestitor. Era încântat că din cei trei sute de voluntari iniţiali mai rămăseseră o sută patruzeci şi doi, după numai şase săptămâni. Se impresiona chiar şi pe sine cu

antrenamentul dur şi realist pe care îl trasase pentru cei care voiau să devină membri TALON Force. Unii numeau acel instructaj tortură pură – dar fiecare secundă a fiecărei zile avea un anumit scop. Cu ajutorul celor mai buni experţi ai Pentagonului în război psihologic, concepuse şi nişte teste mentale, nu numai fizice. Sigur, existau probele obişnuite de rezistenţă şi forţă, deşi multe dintre ele nu făceau altceva decât să forţeze mintea să spună corpului să continue. Dar mai erau şi simulatoarele de realitate virtuală hiperrealiste, întrebările, instructajele şi probele numite de Buford „distrugătoarele”.

Voluntarii erau testaţi în fiecare minut, al fiecărei ore, din fiecare zi. În prima fază se punea accentul pe rezistenţa mentală şi fizică, pe evidenţierea îndemânării şi hotărârii, fără nici unul dintre acele jocuri imature prin care-i vezi trecând pe actori în filmele de la Hollywood. Supravieţuirea, primul ajutor, pregătirea exploziilor şi îndemânarea cu armamentul erau testate pe parcursul a cincizeci de marşuri, lupte corp la corp şi supravieţuire în teren. În fiecare zi, Buford întreba cine voia să renunţe. Din când în când, se mai ridica câte o mână şi voluntarii porneau spre Washout Hall (Sala Rataţilor). Cea mai mare parte a primadonelor sau a presupuşilor Rambo renunţase demult.

Acum, când aceşti rataţi dispăruseră, era timpul ca cei rămaşi să fie formaţi în echipe şi să înceapă a doua parte a instructajului. Puteai fi extraordinar ca individ, dar, dacă nu puteai lucra într-o echipă, nu aveai ce căuta în TALON Force. Fiecare echipă are forţa celui mai slab dintre membrii ei, cum spunea vechea zicală, iar Buford era acolo ca să sudeze nişte lanţuri indestructibile.

— Atenţie! comandă Buford.

În depărtare se auzi un tunet, al cărui ecou trecu peste dealurile Montanei. Grupul puţin mai zdrenţăros şi murdar din faţa lui tocmai se întorsese dintr-un marş forţat de noapte, pe unul dintre cele mai dure urcuşuri din Munţii Big Snowy, dar toţi luară poziţie de drepţi instantaneu.

— Acum veţi fi împărţiţi în echipe de aproximativ douăzeci de soldaţi fiecare, pentru următoarea fază a pregătirii. Ieşiţi din rând conform echipelor desemnate.

Buford începu să strige lista alfabetică de nume de pe planşeta lui. Absolvenţii primei faze de antrenament erau trimişi

în Echipele Asp, Bear, Cobra, Doberman, Eagle, Fox şi Gator.

— Altobelli – Bear, strigă Buford, marcând numele pe măsură ce le striga. Babcock – Fox, Barret – Eagle, Benson – Cobra, Bukowski – Asp…

Continuă aşa, până ajunse la capătul alfabetului.

— … Weinberg – Gator, Wong – Eagle, Wyznewiez – Bear, Yelberton – Doberman şi Zezell – Eagle. Treceţi pe echipe – ACUM!

Soldaţii se regrupară rapid în noile formaţii. Buford îşi privi opera.

— Acum, când aţi învăţat cum să mergeţi pe terenul de instrucţie, vreau ca un lucru să fie clar. Aceştia sunt colegii voştri de echipă pe tot restul perioadei de instrucţie. De acum înainte, veţi mânca împreună, ca o echipă. Veţi dormi împreună, ca o echipă. Veţi merge la budă împreună, ca o echipă. Şi cel mai important, vă veţi antrena împreună, ca o echipă. Cei care vor rămâne până la capătul instructajului vor cunoaşte perfect fiecare membru al echipei lor. Veţi putea să gândiţi unul ca celălalt, să vă anticipaţi mişcările, să formaţi rotiţele maşinăriei echipei voastre. Fiecare echipă va deveni o unitate flexibilă, imbatabilă. Şi, dacă nu puteţi juca bine cu ceilalţi, veţi pleca acasă atât de rapid, încât nici nu vă va veni să credeţi că aţi fost aici.

O rafală de vânt ridică vârtejuri de praf pe terenul de instrucţie sterp.

— Până la ora 12:00 să fiţi organizaţi, ordonă Buford. Liber!

Maiorul Travis Barrett ridică privirea spre cerul întunecat şi apoi se întoarse cu faţa spre noii lui colegi de echipă. Unii începuseră să se retragă spre barăci, într-o masă amorfa. Se uită din nou la cer. *Rahat*, îşi spuse, *dacă nu vrea nimeni să ia comanda aici…*

— Echipa Eagle, atenţiune. Pas alergător la Baraca E, *pronto.*

Membrii uluiţi ai Echipei Eagle îl priviră pe maiorul înalt de un metru optzeci şi cinci din Beretele Verzi. Cine naiba murise şi-l lăsase pe el şef? Dar Travis nu acordă nici o atenţie feţelor lor nedumerite. El iuţi pasul şi începu să alerge încet printre cele două şiruri de membri ai Echipei Eagle, îndreptându-se spre Baraca E.

Stan Powczuk, din SEAL, care îl cunoştea pe Barrett de la manevrele comune cu Beretele Verzi şi ştia ce tip de conducător

serios era maiorul din armată, porni în urma lui. Un infanterist marin negru, solid, pe nume Jacques Dubois, preluă rapid mişcarea lui Barrett, şi începu să alerge cu corpul lui musculos alături de marinarul din SEAL. Un locotenent din serviciul de informaţii al Marinei, pe nume Jen Olsen, trecu în spatele infanteristului marin, şi cealaltă femeie din Echipa Eagle, un doctor din armată pe nume Sarah Greene, veni imediat în spatele ei. Un pilot arătos din Forţele Aeriene şi OJ, Hunter Blake, îşi lipi privirea de dosul ferm al locotenentului Olsen şi se alătură mişcării lui ritmice, fără să-l observe pe micul tehnician civil numit Sam Wong, care pornise alături de el. Ceilalţi treisprezece membri ai Echipei Eagle înţeleseră cum stătea situaţia şi se alăturară marşului în pas alergător spre dormitoare.

Soldaţii din celelalte şase echipe îi priviră, clătinând din capete la acea mişcare entuziastă inutilă a Echipei Eagle. Unii începură să chicotească. Alţii murmurară că tâmpiţii aceia voiau să se dea mari. Şi atunci cerurile se deschiseră cu o răbufnire teribilă a tunetelor, urmă un fulger orbitor şi picături mari de ploaie începură să cadă atât de repede, încât parcă ar fi stat cu toţii în interiorul unei spălătorii de maşini. Toţi fură udaţi până la piele, cu excepţia celor douăzeci de membri ai Echipei Eagle. Uşa Barăcii E se închisese în spatele lor cu o clipă înainte ca primele picături de ploaie să atingă pământul.

Sergentul-major Buford alergă spre popotă, zâmbind pentru sine. Tocmai îşi găsise primul şef de echipă.

În Baraca E, maiorul Barrett se întoarse cu faţa spre membrii nou-formatei Echipe Eagle. Luând iniţiativa, îi adună în cerc în jurul lui.

— Nu mai avem mult timp înainte de masă, aşa că hai să încercăm să ne cunoaştem puţin unii pe ceilalţi, înainte ca Buford să ne treacă prin rahatul pe care ni l-a pregătit pentru după-amiaza asta.

Privi în jur, la grupul de feţe noi.

— O să mă prezint. Sunt maiorul Travis Barrett, Armata SUA. Pe unii dintre voi i-am mai văzut, dar singurul pe care-l cunosc este locotenent-comandorul Stan Powczuk. Să nu-i credeţi pe cei care spun că Armata şi Marina se urăsc de moarte. Stan e un instructor SEAL bun, un adevărat om de acţiune şi sunt mândru să fiu în aceeaşi echipă cu el.

Stan Powczuk, scund, solid şi păros, se ridică şi se adresă camarazilor lui de echipă.

— Eu sunt Powczuk, aşa cum a spus Barrett. Nu ştiu nimic despre voi, fraierilor, dar eu zic să-l facem pe maiorul Barret şeful nostru de echipă. Am lucrat cu el în nişte operaţiuni comune şi sunt destul de bărbat ca să recunosc că nu ar fi existat nici un şef mai bun ca el. Nu sunt expert în procedura parlamentară, dar îl propun pe Barrett ca şef al Echipei Eagle. Asta dacă accepţi provocarea, domnule maior.

Un zâmbet fin curbă buzele lui Travis.

— Ei bine, ce spuneţi? întrebă Powczuk.

Ceilalţi membri ai Echipei Eagle priviră în jur. Nimeni altcineva nu părea să se ofere ca să preia mantia, şi oricum, fiind maior, Barrett era cel mai experimentat ofiţer din grup. Înclinară din cap, în semn de consimţire.

Micul chinez spuse:

— Susţin propunerea.

— Mai vrea altcineva slujba? întrebă Powczuk. Nu? Atunci, aşa rămâne. Haide, domnule maior, spune-le câte ceva despre tine.

— Bine, aşa să fie, spuse tărăgănat Travis.

Băgă mâna în buzunarul uniformei de luptă şi scoase un trabuc, îi muşcă uşor capul şi îl scuipă, după care îl aprinse.

— Sunt Travis Barrett. Dacă nu v-aţi dat seama încă, sunt din Texas. Nu. Nu-mi amintesc de Alamo, dar sunt a patra generaţie din familie în armată, începând cu străbunicul meu, care a fost tanchist al lui Patton, în primul război mondial, şi cu bunicul, care a fost tanchist al lui Patton în al doilea război mondial. Sunt primul din familia mea care am mers la West Point. Sunt divorţat. Am doi copii minunaţi, un băiat şi o fată, de care îmi e teribil de dor, şi un ogar bătrân, de care îmi e la fel de dor. Numele lui este, totuşi, Alamo.

Ceilalţi izbucniră în râs.

— Am supravieţuit şcolilor de trupe aeropurtate şi rangeri şi am luptat cu Batalionul Doi de Cavalerie Blindată în Furtuna Deşertului. Am înfruntat atacurile unor tancuri irakiene făcute de ruşi. Am fi putut ajunge până la Bagdad, dacă ne lăsau. După Golf, am devenit Mâncător de Şerpi – Beretă Verde, pentru voi, civilii – şi, din nefericire, eram în Somalia când rangerii au fost prinşi în ambuscadă. Am pierdut nouăsprezece băieţi americani buni în acea zi. Iar medaliile pe care le-am primit nu-i vor aduce

înapoi. Am fost şi observator alături de armata rusă, în Cecenia, care a fost un alt dezastru. Sunt al dracului de norocos că sunt în viaţă. Şi, cu asta, ajunge, am vorbit destul despre mine.

Stan Powczuk se ridică.

— Travis e prea modest ca să menţioneze că în prezent lucrează în Delta Force şi a făcut o grămadă de antrenamente comune cu alte unităţi de Forţe Speciale. Şi n-ar spune-o niciodată, dar bătrânul ăsta e un dansator al dracului de bun, aşa că, băieţi, ţineţi-vă nevestele departe de el pe ringul de dans, iar voi, fetelor, feriţi-vă!

Travis se înroşi, când Echipa Eagle izbucni în râs.

Stan continuă.

— Dacă n-aţi fost atenţi, eu sunt locotenent-comandor Stan Powczuk. Sunt expert în demolări subacvatice pentru Echipa 5 SEAL şi de curând instructor SEAL. Sunt din Steeltown, SUA, mai bine zis dintr-un orăşel din vestul Pennsylvaniei, numit Aliquippa, cunoscut pentru doi fii faimoşi ai lui – eu şi Mike Ditka: Am avut bursă de fotbalist la Pitt, dar a trebuit să câştig bani când tatăl meu a fost ucis într-un accident în care a explodat un furnal. Am intrat în Marină ca să-mi ţin familia pe linia de plutire. Fără glumă. Am mers la OCS, apoi am devenit SEAL. Am văzut şi eu acţiune în războiul din Golf, făcând operaţiuni de recunoaştere în Golful Persic. Ştiu să conduc orice barcă găsiţi, de la una cu motor interior, până la un portavion. Dacă aveţi nevoie să fie făcut ceva pe apă sau sub ea, eu sunt omul vostru. Iar dacă mă călcaţi pe bătături, pot fi cel mai rău coşmar al vostru.

— Mulţumesc, Stan, A fost un discurs informativ şi prietenesc, spuse Travis.

Se întoarse spre pilotul blond şi arătos, cu părul dat pe spate, de lângă el.

— Tu urmezi.

Pilotul se ridică şi îi privi cu ochi reci pe camarazii lui din Echipa Eagle, privirea zăbovindu-i mai mult asupra calităţilor fizice ale unei femei înalte din faţa lui.

— Sunt căpitanul Hunter Blake şi pot pilota orice zboară. Am învăţat de la tatăl meu, generalul Blake, USAF, acum în retragere. M-am învârtit pe lângă avioane toată viaţa şi, ca şi Chuck Yeager, am tot ce-mi trebuie.

Câţiva dintre ceilalţi ridicară privirile spre tavan, auzind

comentariul.

— Am pilotat avioane de vânătoare/bombardiere *stealth* F-117 Nighthawk în războiul din Golf şi am refuzat o ofertă a NASA de a deveni astronaut. Am petrecut câţiva ani la Baza Forţelor Aeriene Edwards ca pilot de încercare, şi la Groom Lake, în Tonopah, Nevada.

Acest anunţ ridică sprâncenele altor câţiva cunoscători.

— Da, corect, Aria 51. Cum cred că toţi cei de aici avem permise de securitate prim-nivel, cred că nu e nici o problemă dacă vă spun că am pilotat chiar şi o farfurie zburătoare capturată.

Blake privi în jur. Ceilalţi rămăseseră cu gurile căscate şi se auzise chiar şi un icnet.

— Aiureli, spuse Stan Powczuk. Eşti plin de rahat.

— Chiar aşa, contră Blake, apoi făcu o pauză pentru efect. Glumeam. Dar v-am dus pe toţi pentru o secundă. Recunoaşteţi.

Zâmbi şi continuă:

— Mai recent, am zburat cu PJ. Eram în echipa de salvare paraşutată a Forţelor Aeriene şi am salvat şi recuperat aviatori doborâţi şi răniţi din zone îndepărtate, de obicei în condiţii de luptă. Am făcut nişte chestii incredibile şi motto-ul nostru era: „Facem asta ca să poată trăi alţii”. Spuneţi-mi cum vreţi, dar îmi place viteza, îmi plac maşinile rapide, avioanele rapide şi femeile rapide, nu neapărat în această ordine.

Când Blake se aşează pe un pat gol, se ridică un ofiţer hispanic cu aspect suav. Îşi atinse mustaţa subţire, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era încă acolo.

— Sunt Juan Hernandez, căpitan, Armata SUA. Dar toată lumea îmi spune Johnny. Sunt originar din Puerto Rico, dar familia mea s-a mutat în Arizona, pentru că Puerto Rico era prea fierbinte pentru ei.

Chicotiră cu toţii la gluma căpitanului cu voce blândă.

— Sunt foarte mândru că sunt american şi vreau să fac ceva grozav ca să ajut ţara care a fost atât de bună cu mine şi cu familia mea. Am pilotat elicoptere Blackhawk pentru Divizia 101 de Asalt Aerian şi am asigurat acoperire pentru operaţiunea din Mogadishu. Am salvat mulţi băieţi acolo şi era gata să fim împuşcaţi şi noi, dar, iată-mă, întreg şi nevătămat. Îmi place să zbor şi, vă spun sincer, tot antrenamentul ăsta la sol mă dă gata!

Hernandez se aşează şi se ridică Jennifer Olsen. Era o bombă blondă şi, deşi arăta ca şi cum tocmai se întorsese de pe platoul de filmare al lui *Baywatch,* părea şi ciudat de potrivită cu acel mediu.

— Pentru cei care nu aţi observat încă, şi credeţi-mă, ştiu că aţi observat, sunt femeie, zise Olsen, privindu-i direct în ochi pe bărbaţii din grup. Şi acum, că am lămurit asta, să mă prezint. Locotenent Jennifer Olsen, Contrainformaţii, Marina SUA. Să nu credeţi că doar pentru că sunt femeie sunt moale. Am crescut la o fermă din nordul Minnesotei şi am tras şuturi în fund unor băieţi ca voi toată viaţa mea. Deşi nu cred că asta voia familia mea pentru mine când eram copil, îmi place Marina. Am fost majoretă în liceu, am avut întâlnire cu căpitanul echipei de fotbal şi toate celelalte prostii. Voiam să fiu actriţă, dar am ajuns asistenta unui magician, în Vegas. Aş fi fericită să vă învăţ cum să evadaţi când sunteţi legaţi cu frânghii, cătuşe, bandă izolatoare – toate chestiile pe care le-am învăţat acolo. La nouăsprezece ani, m-am căsătorit cu un canadian care era membru al Forţelor de Menţinere a Păcii ale ONU, dar, în timp ce el menţinea pacea, un bosniac care ducea propriul lui război n-a ştiut că nu trebuia să-l împuşte şi să-l ucidă pe Alan. După ce am devenit văduvă, am colindat o vreme, ajungând să mă ocup de machiaje şi costume pentru Miramax, la Hollywood. M-am săturat de asta, am cântat şi dansat o vreme pentru USO şi în cele din urmă am realizat că trebuia să termin ceea ce începuse Alan. Am intrat în Marină. Se pare că trecutul meu i-a făcut pe barosani să creadă că sunt bună pentru Informaţii. Ştiu câteva limbi străine, sunt grozavă la deghizări şi am stilul meu de a-i face pe bărbaţi să-mi spună şi cele mai ascunse secrete. M-am pregătit cu FBI-ul şi CIA-ul. Mă voiau şi unii, şi ceilalţi. Şi deşi nu era uşor – nu-mi dădeau nici o pauză, şi nici eu nu ceream vreuna – eu aveam nevoie de Marină. Şi sunt al naibii de fericită să fac parte din Echipa Eagle.

Urmă o clipă de tăcere când se aşează Olsen, deşi câţiva dintre bărbaţi încercau să o măsoare din priviri, fără să se vadă asta. Se ridică o femeie mai scundă, cu ochi verzi şi păr negru scurt.

— Eu sunt căpitan Sarah Greene, Armata SUA. Sunt doctor. Am diplome în botanică şi microbiologic. Sunt expertă în războiul chimic şi biologic, aşa că nu împrumutaţi medicamente din dulapul meu, fără să mă întrebaţi înainte. Sunt din Vermont

şi am făcut parte din echipa olimpică de snowboard, dar am decis să merg la West Point. Mama mea, care era un gen de feministă hippy a anilor şaizeci, a zis că sunt nebună. Dar, când am mers la şcoala medicală din Hopkins, a fost fericită. Am fost trimisă în Japonia, când a avut loc atacul cu gaz sarin din metroul din Tokyo. Am fost şi reprezentantă a Departamentului Apărării pentru Centrul de Control al Bolilor din Atlanta. Dacă vă simţiţi rău sau sunteţi răniţi într-unul dintre exerciţiile de antrenament, veniţi la mine mai întâi. S-ar putea să reuşesc să vă pun pe picioare şi să menţin echipa întreagă, înainte să ajungeţi la doctorii taberei.

După ea, se ridică un afro-american scund, cu cap ascuţit şi un tors sculptural, în formă de V.

— Sunt sergent Anthony Jones. Sunt din estul lui Saint Louis, Illinois, şi sunt ranger al armatei. Sunt la ei de câţiva ani deja. Îmi place armata pentru că ea a reprezentat modul meu de ieşire din ghetou. Tatăl meu a luptat în Vietnam şi s-a întors plin de mândrie că îşi servise ţara. El ne-a spus mereu, mie şi fraţilor mei, că acolo a învăţat valoarea muncii grele şi a auto-suficienţei, şi vă spun eu, asta ne-a ajutat să ieşim cu faţa curată din nişte chestii al naibii de dure. Vreau să dovedesc că nu sunt prea bătrân pentru meseria asta. Am fost implicat în operaţiunea Panama împotriva lui Noriega. Aşa că s-ar putea să fiu cam vârstnic pentru jocul Forţelor Speciale, dar am vrut să încerc să fac ce e mai bun, ca să nu fie vreodată nevoie să spun: „Aş fi putut face asta, dacă aş fi încercat”.

Apoi se ridică în picioare un asiatic-american slăbuţ.

— Bună. Numele meu e Bruce Lee şi vă pot ucide pe toţi cu degetul meu mic.

Nimeni nu înţelese nimic din asta, până când el îşi ridică degetul şi îl flutură spre ei.

— Am glumit! Trebuie să râdeţi, altfel aveţi de-a face cu mine!

Acum obţinu câteva râsete.

— Bine, nu sunt Bruce Lee. De fapt, sunt Arnold Schwarzenegger. Vorbind serios, sunt Sam Wong şi sunt civil. Sunt expert în computere, de la Agenţia Naţională de Securitate. Sunt prima generaţie de americani din familia mea, sunt din New York City, am absolvit liceul la cincisprezece ani şi am douăzeci şi cinci de patente de invenţie. Sunt expert în criptologie, spărgător de coduri şi specialist în comunicaţii. Sunt

şi bionic şi pot ucide inamicul cu creierul meu puternic. Şi mai pot bate câmpii aşa încă cincisprezece minute, fără să rămân fără idei, dar, cum masa va începe cam peste un minut, o să mă opresc aici. Mor de foame, în ciuda porcăriilor cu care ne hrănesc aici!

— Mulţumesc, Sam, zise Travis. Să mergem la cantină, în pas alergător. O să terminăm cu prezentările după antrenamentul de după-amiază. În regulă? Haideţi.

Nou formata Echipă Eagle ţâşni pe uşa barăcii, procesul de legare şi creare a echipei fiind deja început.

28 august, ora 05:30

— *Go! Go! Go!* urla sergentul-major George Buford.

Cincisprezece oameni în uniforme de luptă se aruncară la pământ şi începură să se târască prin nămolul ce le ajungea la burtă. Sârma ghimpată era întinsă cam la treizeci şi cinci de centimetri de pământ şi soldaţii se împingeau rapid prin nămol, ca nişte şerpi în urmărirea unui şoarece.

Ploua cu găleata, stropii de apă lovind nămolul şi ridicând nivelul apei din groapă atât de mult, încât oamenii înotau efectiv prin noroi, ţinându-şi respiraţia.

Sergentul-major şi o duzină de subofiţeri cu feţe dure, îmbrăcaţi în uniforme de luptă şi cu berete – toţi din Forţele Speciale – mergeau pe cărarea îngustă dintre gropile cu nămol, aruncând înăuntru simulatoare de artilerie, explozive cu flacără şi bubuitură puternice. Fiecare grenadă cădea în nămol şi exploda cu o bubuitură teribilă, sinistru de aproape de oamenii care se chinuiau să înainteze. Exploziile îi îndemnau să se grăbească.

Sergentul-major Buford clătină din cap. Groapa de nămol era o cursă cu obstacole dură, cunoscută şi sub alte câteva nume, toate imposibil de scris. În faţa intrării în groapă era o pancartă: „Voi, cei ce intraţi aici, abandonaţi orice speranţă”. Era un traseu dărâmător, de un kilometru şi jumătate lungime, conţinând toate obstacolele care testau tăria fizică şi hotărârea mentală. Astăzi, pentru prima dată, sergentul-major Buford se întreba dacă aveau să testeze şi munca în echipă.

— Nu-mi pasă ce grad ai sau cine e mă-ta! urlă Buford.

Vocea lui era aceea a autorităţii. Nu era nici o îndoială cine

era şef pe peticul acela de pământ nămolos.

— Echipe foarte mici, angajate în operaţiuni cu risc extrem... Nu ne putem permite legături slabe. *Go! Go! Go!*

Primii cincisprezece soldaţi se târâră prin mâl şi scăpară în sfârşit de sârma ghimpată. Fiecare dintre ei acţiona independent, împleticindu-se înainte, continuând, în ciuda oboselii şi încordării mentale şi emoţionale. Apoi se ridicară şi alergară spre următorul obstacol.

După târâtul pe sub sârmă, urma o scară lungă de lemn, de zece metri înălţime. Soldaţii începură să urce spre ea. Unul dintre ei se prinse de buşteanul plin de noroi, nereuşind să treacă de a doua bară. Întinse mâna spre a treia şi căzu în mâl. Un subofiţer cu beretă verde alergă la omul întins în nămol, îl izbi cu piciorul şi îi ordonă să ocolească obstacolul în fugă şi să o ia de la capăt. Dacă mai cădea o dată, trebuia să se prezinte la Washout Hall.

Washout Hall era o clădire mare, din prefabricate, care avea rol atât de birouri, cât şi de hotel, cei care voiau să se retragă din TALON Force se îndreptau spre Washout Hall, şi gata. Acolo li se ofereau un duş, o masă bună, un examen medical şi un instructaj de securitate. Tot procesul dura vreo două ore. Când se termina, erau trimişi cu un autobuz militar pe aeroportul civil din Billings, Montana.

Un tunet bubui în văzduh şi cerurile se deschiseră, eliberând o ploaie şi mai deasă. Un al doilea grup de şaisprezece oameni sosi la punctul de pornire al gropii cu nămol şi atrase atenţia sergentului-major Buford. Cei şaisprezece alergau în formaţie, cu armele pe braţe, evident obosiţi, dar împinşi înainte de o hotărâre de fier. Erau paisprezece bărbaţi şi două femei.

— Sunteţi prea lenţi. Un chinez blestemat o să vă mănânce la micul dejun, pe câmpul de luptă!

— Credeam că relaţiile noastre cu chinezii s-au îmbunătăţit, domnule sergent, strigă un american asiatic slab, cu faţă palidă.

— Nu iar, gemu o voce din capătul celălalt al grupului.

Toţi cei şaisprezece alergau pe loc în faţa sârmei ghimpate, stropind prin băltoacele de noroi. Fulgerul ţâşni când sergentul-major Buford se apropie de tânăr. Corpul masiv şi plin de muşchi al sergentului-major se opri în faţa lui Sam Wong.

— Wong! urlă Buford. Mereu cu gura mare. Când o să te înveţi minte?

Wong alerga pe loc, neştiind ce să zică.

— Toată lumea, culcat! Cincizeci de flotări! ordonă Buford.

Cei şaisprezece se aruncară imediat la pământ, cu armele pe mâini şi palmele în pământul lipicios.

— Una… două… Trei… Wong, ai priceput mesajul? Şase… şapte… opt… *O să înveţi vreodată, Wong?* Unsprezece… doisprezece… treisprezece… Pot face asta toată ziua, Wong.

— *Sir,* credeam că o să ne batem cu teroriştii, nu cu chinezii! strigă Wong, gâfâind după aer şi înghiţind nămol.

— Să nu-mi spui mie *sir,* amice! ceru Buford. Douăzeci şi unu… douăzeci şi doi… douăzeci şi trei… Şi ai dreptate, dar crezi că nu există şi terorişti chinezi în lume?… Douăzeci şi opt… douăzeci şi nouă… De altfel, strigă sergentul, lăsându-se pe vine lângă Sam Wong, dacă asta te deranjează, dacă nu poţi trage într-un amic chinezoi, *atunci poate ar trebuie să renunţi*

Sam Wong negă din cap şi continuă să facă flotări. Era clar că-l lăsau puterile, căci fiecare flotare era mai chinuită şi mai lentă decât cea dinainte.

— Ai jurat să lupţi cu toţi inamicii, străini sau locali. Nu uita asta. Patruzeci şi opt… Patruzeci şi nouă… cincizeci, termină Buford.

Apoi se uită la cei şaisprezece soldaţi epuizaţi, plini de nămol, care stăteau cu burţile în noroi, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Hei! De ce aţi rămas acolo? Culcat şi porniţi pe sub sârma aia!…

Cei şaisprezece se scufundară în nămol. Fiecare avea o cască standard din kevlar şi o carabină M-16. Începură să se târască prin noroi, pe burtă, înaintând cu ajutorul coatelor şi genunchilor.

Buford se lăsă pe vine lângă un soldat a cărui cască se prinsese în sârma ghimpată. Văzu că era o femeie. Urlă şi mai tare ca înainte:

— Împinge, soldat! Dacă rămâi pe loc, vei muri. În TALON Force nu rămâne nimeni în urmă. Toată lumea luptă!

Buford ştia că acela era momentul adevărului. Cu cât erau mai realiste, mai obositoare, stresante şi neconvenţionale metodele, cu atât aveau să fie soldaţii lui mai pregătiţi să ia decizii şi să-şi asume riscuri care să le aducă succesul în luptă. Toate metodele de antrenament ale lui Buford aveau ca scop

stresul, epuizarea şi, atunci când era comisă o greşeală, consecinţele erau clare.

— Olsen, am un prieten care e unul dintre cei mai ai dracului boxeri thailandezi pe care i-ai văzut vreodată. Luptă cu lovituri puternice şi nimicitoare de picior, pumni, genunchi şi coate. Tehnica lui e cea mai bună. Se descurcă bine, are un cap ca o stâncă şi poate trece cu tibia printr-o grămadă de cărămizi de doi pe patru. Totuşi, în lupta directă cu el, am observat o anumită lipsă de agresiune, atunci când era vorba de o întrecere a voinţelor. Înainte să intre în prima lui luptă, mă întrebam dacă va putea să o facă. S-a dovedit că nu putea. Nu reuşea niciodată să treacă un test adevărat. Toate talentele şi antrenamentul lui nu erau bune la *nimic*, din cauza acelei lipse de *voinţă* în faţa unei presiuni extreme.

Olsen se zbătea în nămol, respirând greu.

— *M-ai înţeles?* mugi sergentul-major. Dacă vrei să abandonezi, spune, şi gata. E uşor. Spune doar: „Nu mai rezist”.

Jenny Olsen negă din cap.

— Haide, poţi s-o faci, insistă Buford. Spune: „Renunţ”. E simplu. În zece minute o să fii la duşuri şi deseară iei autobuzul spre casă.

Jenny Olsen abia mai putea respira. Noroiul îi acoperea faţa, în timp ce se chinuia să se ridice ca să inspire. Nu găsea nici un punct de sprijin în nămol. În fine, piciorul ei prinse ceva tare, şi se împinse în faţă, rupând camuflajul căştii, dar reuşind să scape din sârmă. Îşi înălţă capul să inspire rapid şi mai înaintă puţin, exact în clipa în care un simulator de artilerie explodă în dreapta ei.

Se lipi de pământ, cu faţa complet acoperită de nămolul de treizeci de centimetri adâncime, şi se împinse înainte.

— *Dumnezeu ştie ce caută femeile în unitatea asta!* strigă dezgustat Buford.

O urmă pe Olsen, care înainta pe sub sârmă, ţinând pasul cu ea şi insultând-o:

— Hei, cucoană, asta e treabă de bărbaţi. Ce naiba cauţi tu aici? N-ar fi mai bine să fii acasă acum, fardată şi aranjată, pregătindu-te pentru o noapte în oraş?

Olsen îndurase pregătirea fizică dură de zi cu zi, se străduise să înveţe să mânuiască o mare varietate de pistoale şi carabine, pe poligoanele de tir, fusese rănită şi provocată în gropile de

luptă corp la corp şi trecuse prin antrenamentul periculos cu explozive şi mine antipersonal. Era acum în a treia lună de pregătire. Se oferise voluntar, ca toţi ceilalţi de acolo, şi nu avea de gând să abandoneze acum. Trecu de sârmă şi se ridică în picioare, epuizată, dar la fel de hotărâtă.

— Nu, domnule sergent-major!

— *Atunci, mişcă-ţi dosul pe scara aia, la naiba,* şi nu mă mai face să pierd timpul pe ploaia asta blestemată!

Olsen porni mai departe, împleticindu-se. Noroiul îi acoperea uniforma de luptă ca un strat nou, gros şi greu, de piele. Avea nămol şi în haine, clipocea în cizme când alerga şi îi picura din părul blond, scurt. Ajunse la scară şi îşi agăţă carabina pe spate.

Restul grupului, cu excepţia unui singur om, Sam Wong, se căţăra deja pe stâlpii de lemn uzi, acoperiţi de noroi, care reprezentau barele orizontale ale scării uriaşe, de zece metri înălţime. Fiecare bară orizontală era plasată la aproximativ un metru depărtare de cealaltă. Ei trebuiau să se caţere pe fiecare stâlp, să ajungă în vârf şi să coboare pe partea cealaltă, fără să cadă. Până acum, „scara iadului” făcuse trei victime, în ultimele cinci zile. Supravieţuiseră toţi trei, dar fuseseră eliminaţi din program, din caza rănilor, şi fuseseră trimişi înapoi la unităţile lor.

Jenny îşi agăţă arma pe spate, se întinse spre prima bară şi se trase în sus.

— *Tu! Bagă-ţi fundul în viteză!* mugi vocea sergentului-major Buford.

Jenny se uită în jos şi văzu faţa încordată şi epuizată a lui Sam Wong. Sam părea gata să se prăbuşească. Jenny întinse mâna stângă în jos, ca să-l ajute.

— Ce naiba crezi că faci? urlă Buford, apropiindu-se repede de baza scării.

Jenny îi aruncă o privire plină de dispreţ şi furie. Trase cu toată puterea, într-un efort titanic, dar nu reuşi să-l mişte pe Sam Wong. Brusc, de deasupra ei, apăru o altă siluetă. Un soldat plin de noroi trecu în stânga ei şi, împreună cu Jenny, îl traseră pe Sam Wong sus.

— Asta e Echipa Eagle, îi strigă sergentului-major Buford soldatul înalt, plin de noroi, de lângă Olsen.

Era maiorul Travis Barrett.

— Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă.

Ploaia continua să cadă. Sergentul-major Buford aprobă din cap. Sam Wong şi Travis Barrett trecură la bara următoare. Jenny îi aruncă o privire rapidă sergentului, înainte să urce şi ea. Nu era sigură, dar pentru o clipă avusese impresia că pe faţa sergentului-major trecuse chestia cea mai apropiată de un zâmbet pe care o văzuse în cele şase săptămâni de antrenament.

2 septembrie, ora 18:30, undeva în Munţii Big Snowy din Montana

O ploaie deasă întâmpină apusul de soare. Sam Wong, mirându-se că se oferise voluntar pentru o viaţă atât de aventuroasă, se uită la ceasul Casio „G-Shock”. Apăsă butonul ca să-i lumineze faţa. Era 18:30. Mărşăluiau de la 08:00. Sam ştia că trebuiau să ajungă la punctul de adunare până la 22:30, şi mai ştia şi că Barrett, şeful echipei lui, nu avea de gând să rateze întâlnirea. Asta însemna că mai aveau numai patru ore de mărşăluit prin ploaie.

Sam se odihnea într-o băltoacă de apă, lângă cel mai bun prieten al lui, Jack Dubois. Stăteau spate în spate, sprijinindu-se unul de celălalt. Erau amândoi epuizaţi, din cauza marşului lung şi a rucsacelor grele, a căştii şi carabinei pe care trebuiau să le care.

Nu exista nici un loc uscat în care să se aşeze, căci ploua torenţial, dar asta nu prea conta. Obosit şi ud până la piele, Sam se întreba în ce se băgase. Cei doisprezece membri ai echipei lui – mai pierduseră patru în ultimele două săptămâni – erau răspândiţi de o parte şi de cealaltă a unui drum îngust din Montana. Câţiva stăteau de vorbă, dar majoritatea se odihnea, prea obosiţi ca să-şi mai consume din energie în conversaţii. Aşteptau ordinul de plecare.

Jack Dubois şi Sam Wong făceau o pereche ciudată. Jack era unul dintre cei doi infanterişti marini din grup. De obicei, era foarte tăcut şi serios. Avea un metru şi nouăzeci şi cinci înălţime şi era un pachet de muşchi, care-i făcea pe majoritatea celor din Echipa Eagle să pară nişte pitici. Când stătea lângă Sam Wong, păreau produse de la capetele diferite ale lanţului evoluţionist.

— Ce ai făcut în Infanteria Marină, Jack?

— Am condus o companie în Marine Force Recon, răspunse

Jack Dubois.

— Ce este Force Recon?

— Sam, câteodată eşti atât de civil, că-mi vine să te iau la palme, replică Jack Dubois. Dar sunt prea obosit pentru asta. Force Recon este cea mai dură parte a Infanteriei Marine care există. Ei se ocupă de recunoaşterile dinainte de atac, pentru sprijinirea trupelor de debarcare. Asta înseamnă că eşti întotdeauna pe cont propriu, în spatele liniilor inamice, obligat să te descurci cu ceea ce ai la tine. Mai înseamnă şi că am alergat zdravăn prin nisip, am sărit din avioane şi elicoptere şi am făcut multe dintre lucrurile pe care le facem la antrenamentul de aici.

— Asta înseamnă că pentru tine e uşor, se plânse Sam.

— *Mai* uşor, răspunse Jack. Dar numai pentru că eu înţeleg de ce facem toate astea.

— Şi de ce le facem? Ca să învăţăm să fim cămile de povară?

— Nu, la naiba, răspunse Jack. Ca să separe bărbaţii şi femeile adevărate de băieţei şi fetiţe. Ca să vadă cine abandonează.

— Tu ce faci ca să te distrezi, Jack? Adică, atunci când nu tai inamicii în două şi nu-i ucizi pe băieţii răi de pe vreo plajă îndepărtată?

— Îmi place să citesc, spuse Jack Dubois. Nu beau prea mult şi nu fumez, dar îi studiez pe marii strategi militari, ca Sun Tzu, Napoleon, Carl Von Clausewitz, George Patton şi Robert Leonhard.

— Pare o distracţie grozavă. Glumeşti, nu?

— Nu. Vorbesc serios. Uneori îmi place să mă duc la filme sau închiriez o casetă video.

— Care e filmul tău favorit? întrebă Sam.

— *Cei şapte samurai.*

— Glumeşti! E şi filmul meu favorit! spuse Sam.

Jack întoarse capul şi îl privi.

— Şi care e al doilea film favorit?

— *Armata întunericului,* răspunse Sam cu mândrie.

— N-am auzit de el.

— Oh, omule, ce-ai pierdut! E cel mai grozav film de groază. Cu o armată de schelete şi o carte cu incantaţii magice... E un clasic al genului!

— Tot n-am auzit de el, spuse Jack.

După câteva momente de tăcere, Sam întrebă:

— Crezi că vom reuşi?

— Eşti sigur că vrei să reuşeşti? întrebă Jack.

— Sigur. Bineînţeles. Nu am ajuns atât de departe, ca acum să nu intru în echipă.

Urmă o nouă tăcere scurtă.

— Jack, cine crezi că va reuşi?

— Noi doi, în mod sigur, zise Jack. Te asigur de asta. Eu nu-mi las niciodată prietenii de izbelişte.

— Mulţumesc. Dar ceilalţi?

— Maiorul Barrett e cel mai dur. El va reuşi. E unul dintre cei mai buni şefi de echipă pe care i-am cunoscut. Ne modelează într-o unitate de luptă. Şi mai sunt şi locotenent-comandorul Powczuk şi căpitanul Blake. Sunt amândoi nişte tipi solizi.

— Dar Hernandez sau Griffith? Sau Murray, Harris, Davidov. Dar femeile?

Jack nu răspunse.

Se auzi un nou tunet. Montana era răvăşită de o furtună puternică, neobişnuită pentru acel moment al anului. Ploaia curgea din nori ca apa dintr-un furtun de pompieri. Wong nu mai văzuse niciodată o astfel de ploaie acasă, în Flushing, New York – dar nici nu fusese vreodată în vacanţă în Munţii Big Snowy. Cine fusese?

— OK, pauza s-a terminat. Să mergem, le strigă Travis Barrett celor nouă bărbaţi şi două femei ce stăteau pe jos. Verificaţi dacă aveţi tot echipamentul. Cu cât pornim mai rapid, cu atât ajungem mai repede.

Un geamăt colectiv se auzi dinspre Echipa Eagle, în timp ce se ridicau cu greu în picioare. Wong încercă să se ridice, dar rucsacul din spate era prea greu. Se rostogoli pe o parte şi se împinse în genunchi. Rucsacul greu îl muşca de umăr şi îl ţinea la pământ. Jack Dubois întinse o mână şi îl ajută să se ridice. Soldaţii obosiţi îşi puseră raniţele în spate şi îşi verificară carabinele M-16 şi restul echipamentului.

— Hei, omule, ajută-mă, imploră Johnny Hernandez.

Sam Wong, acum în picioare, întinse mâna spre Hernandez şi îl trase sus. Mişcarea aproape că îl făcu să cadă, dar se echilibră în ultima clipă cu piciorul stâng.

— Să mergem, se auzi vocea autoritară a lui Travis Barrett Haideţi, Echipa Eagle. La un interval de cinci metri. Începură să mărşăluiască, la ordin. Wong, slab şi de un metru şi şaizeci şi

cinci înălţime, cântărea numai şaizeci şi cinci de kilograme. Pe ploaia aceea, cu rucsacul în spate, cu carabina M-16 şi echipamentul de luptă, avea senzaţia că avea cel puţin o sută de kilograme. Îşi simţea picioarele, încă neobişnuite cu marşurile lungi, ca de plumb.

— Dar mergem ceva, nu glumă, strigă cinic vocea lui Hunter Blake, în întuneric. La naiba, ştiam eu de ce am intrat în Forţele Aeriene.

— Sunt alături de tine, Blake, spuse Jenny Olsen.

— Oricând, iubito, replică Hunter Blake.

Sam îşi deplasă încet greutatea din spate şi intră la locul lui în coloană. În jurul lui, ceilalţi făceau acelaşi lucru. Pilotul de elicopter, Johnny Hernandez, se aşeză brusc pe pământ. Rucsacul îl trăgea în jos, aşa încât semăna cu o broască ţestoasă întinsă pe carapace.

— *No mas*[1]*,* gemu el.

Pregătirea TALON mai făcuse o victimă.

Picăturile de ploaie ridicau stropi de pe drumul noroios. Potopul era atât de constant, încât drumul eră acoperit de câţiva centimetri de apă curgătoare.

Sam mergea pe partea dreaptă a drumului şi fiecare pas pe care îl făcea îl durea. Simţea cum pe tălpi îi creşteau băşici. Ploaia curgea, udându-i uniforma şi umplându-i cizmele cu apă. Clipoceau la fiecare pas.

Îşi strânse cureaua rucsacului. Echipa Eagle era un grup select, care devenea din ce în ce mai mic. În *seara asta, Echipa Puilor Muraţi ar fi un nume mai potrivit decât Echipa Eagle* (Şoim), chicoti Wong în sinea lui.

— De ce plouă tot timpul? murmură tare cineva.

Tunetul răsună din nou, urmat de fulgere strălucitoare ce loveau copacii de pe munte, de o parte şi de alta a drumului îngust pe care mărşăluia compania.

— Gata, terminaţi, replică maiorul Travis Barrett. Dacă nu ajungem la punctul de adunare la timp, vom fi eliminaţi cu toţii. Păstraţi-vă energia pentru marş.

Fulgerele despicau cerut, urmate de un şir de tunete impresionant. Artificiile celeste subliniau ordinele lui Barrett. Era cald încă, dar, pe ploaia aceea, toată lumea era udă până la oase.

---

[1] *No mas* = Gata, ajunge (n. tr.).

— Hei, şefule! Dacă sunt lovit de vreun fulger? întrebă Hunter Blake.

— Atunci o să-ţi folosim capul ca bec, ca să luminăm drumul, Blake, ripostă sec Travis. Lasă fulgerele şi continuă să mergi, mai avem numai câţiva kilometri.

Soldaţii obosiţi, uzi şi îngreunaţi de raniţele care erau şi mai grele din cauza ploii, înaintau în noaptea întunecată. Ploua cu găleata, iar fulgerul lumina cerut întunecat în zig-zag-uri nebune, încercând să lovească ceva. Tunetele care răsunau pe dealuri imitau exploziile de artilerie.

Băşicile lui Wong ajunseseră de mărimea unor monede. Ploaia făcea marşul şi mai dificil. Pe măsură ce Echipa Eagle înainta, Sam era din ce în ce mai hotărât să ajungă la capăt. Acum, când avea un bun prieten în Jack Dubois, îşi jură că nu avea să-l dezamăgească niciodată.

22 septembrie, ora 09:00, Tabăra militară secretă de antrenament din Munţii Big Snowy, Montana

— Pe loc repaus, ordonă sergentul-major Buford.

Le aruncă o privire fermă bărbaţilor şi femeilor aliniaţi în faţa lui. Le văzu încrederea din ochi, le văzu forţa fizică şi le cunoştea curajul din inimi. Era mândru de ceea ce făcuse şi începu să se plimbe prin faţa rândurilor, în timp ce vorbea.

Patruzeci şi nouă de soldaţi din TALON Force erau strânşi într-o clădire mare, ca un hangar. Nişte grămezi de uniforme speciale, semănând cumva cu nişte costume spaţiale negre, erau împărţite în grupuri marcate pentru fiecare echipă. Carabine şi pistoale speciale erau băgate în tocurile lor, în dulăpioare pentru arme, care fuseseră deschise ca să poată vedea toţi conţinutul. O mică armată de tehnicieni în haine civile şi halate de laborator se învârteau protectori în jurul grămezii de echipamente de înaltă performanţă.

— Felicitări. Aţi reuşit. Aţi suportat cele mai dure antrenamente care mi-au trecut prin cap. În condiţiile în care trimiteţi certificarea voastră în treizeci de zile, sunteţi cu toţii acceptaţi în TALON Force. Asta înseamnă că aţi ajuns la punctul în care sunteţi pregătiţi pentru noul echipament. Dar nu uitaţi, indiferent dacă veţi avea la voi cele mai performante arme din lume sau numai o furculiţă, ceea ce contează este voinţa

voastră de a învinge. Luptătorul este cel care contează, omul din spatele armei, nu doar arma pe care o are.

Travis Barrett stătea în dreapta celor şase soldaţi ai lui, două femei şi patru bărbaţi. În calitate de comandant al Echipei Eagle, îi urmărise pe toţi trecând peste toate încercările. Echipa Eagle avusese la început douăzeci şi unu de candidaţi. Numai şapte ajunseseră la linia de finiş. Echipa se formase, în sfârşit, îşi spuse el.

— Am început cu trei sute de voluntari şi acum avem patruzeci şi nouă, anunţă sergentul-major Buford. Nu mă aştept să mai pierd vreunul dintre voi.

Soldaţii era atenţi, fiecare dintre ei fiind un adevărat model de disciplină militară rece şi dură.

— Totuşi, vă mai întreb o dată. Vrea cineva să renunţe?

Nimeni nu se clinti. Nu se auzi nici o voce. Toţi sacrificaseră prea multe ca să ajungă până acolo.

— Bun. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe omul care vă va prezenta noul echipament. Domnul Rossner este şeful echipei de tehnicieni a TALON Force. El vă va explica funcţionarea echipamentului.

Jerry Rossner, arătând ca o oaie înconjurată de lupi, se adresă celor patruzeci şi nouă de soldaţi ai celei mai noi forţe de acţiune directă antiteroristă a Americii.

— Aşa cum mulţi dintre voi ştiţi, TALON Force este un acronim. Vine de la *Technologically Augmented Low Observable Networked*[2] Force.

Soldaţii rămaseră tăcuţi, privind. Aşteptaseră mult timp ca să-şi primească noul echipament. Sam studiase timp de trei luni manualele care descriau detaliat echipamentul. Acum era vremea să afle ce putea face acesta cu adevărat.

— Ansamblul de luptă al TALON Force este inima conceptului tehnologic al TALON Force, continuă Rossner, ca un profesor care se adresa elevilor, la un laborator ştiinţific. Ansamblul de luptă este un „costum inteligent”, care asigură o armură de protecţie pentru tot corpul, ajutor medical imediat şi automat în caz de rănire, capacitate de încălzire sau răcire a corpului, comunicaţii – vocale, digitale şi holografice – senzori termici, de distanţă, laser, şi optici de mare putere şi „camuflaj inteligent” tip stealth, sau puţin observabil.

[2] Forţă îmbunătăţită, puţin observabilă, legată în reţea (n. tr.).

Rossner făcu semn cu capul spre tehnicienii din spatele lui.

— Acum, vreau să mergeţi în zona echipei voastre şi noi vă vom echipa.

— La echipamente, fuga-marş! ordonă sergentul-major Buford.

Soldaţii se repeziră în zonele corespunzătoare echipelor lor.

Fură primiţi de o duzină de tehnicieni în halate albe, care întinseră fiecărui membru un costum care se potrivea caracteristicilor exacte ale fiecărui individ.

— Chestiile astea par „fierbinţi”, spuse Sam Wong. Cred că m-am îndrăgostit.

— Nu-ţi face probleme, zise un tehnician, interpretând greşit declaraţia lui Sam. Odată ce este pornit, fiecare costum este controlat climatic pentru o temperatură a mediului de până la 46 de grade Celsius şi frig până la minus 30 de grade.

— Vrei să spui că are aer condiţionat? întrebă Jack Dubois.

— Nu chiar aer condiţionat, răspunse un alt tehnician. Control al temperaturii microfibrei.

— Costumul este încărcat înaintea misiunii şi are o capacitate normală de şaptezeci şi două de ore de funcţionare, fără reîncărcare, continuă primul tehnician. Dacă v-aţi citit manualele, ştiţi că acest costum de camuflaj puţin observabil poate merge numai şase ore continuu în mod invizibil, înaintea descărcării acumulatorului ansamblului de luptă. Ansamblul este legat prin transmisiuni de unde de apropiere, la senzorii biocip şi transmiţătoarele implantate sub pielea fiecărui soldat TALON Force. Ansamblul monitorizează funcţiile corporale, reglează temperatura corpului şi cântăreşte numai opt kilograme şi un sfert. Purtând acest ansamblu, un soldat antrenat devine un luptător cu o cunoaştere extraordinară a situaţiei de luptă, letalitate şi capacitate de supravieţuire.

Sam Wong fii primul care îşi puse costumul. În mână luase o carabină nouă, ultra-performantă, XM-29. Se întoarse spre tehnician şi întrebă:

— Cum îl pornesc? În manual scrie că îl pot activa cu o comandă vocală.

— Fiecare costum este proiectat special să răspundă la vibraţiile exacte din vocea fiecărui individ, după ce vă activez sistemul, răspunse tehnicianul.

Lăsă în jos viziera căştii lui Sam, apoi băgă o cheie în sursa de

putere de la cureaua lui Sam şi activă costumul.

— *Stealth,* ordonă Sam.

Imediat, costumul lui strălucitor pâlpâi şi căpătă culori şi umbre care se potriveau fundalului din apropiere.

Jack Dubois clătină din cap, uitându-se la silueta fantomatică a lui Sam Wong.

— Niciodată nu ai arătat aşa bine, Sammy. Nu pot să văd decât o pereche de ochelari plutind în aer! Şi ai uitat de carabină.

Toată lumea se uită la Sam şi izbucni în râs. Carabina lui plutea parcă în aer.

— *Stealth off,* ordonă Sam, ridicându-şi viziera. Foarte amuzant. Cum fac să nu se mai întâmple asta?

— Toate armele voastre au o teacă invizibilă, zise tehnicianul. E suficient să prindeţi cordonul de alimentare la sursa de la curea şi chiar şi armele vor deveni invizibile. În legătură cu ochelarii, glumeam. Viziera îţi acoperă şi faţa, şi ochelarii, aşa că nu-ţi face probleme.

Căpitanul Sarah Greene, expertul în biomedicină al echipei, îşi puse şi ea casca.

— Fiecare membru al echipei poate citi rapoartele biomedicale ale celorlalţi?

— Da. Fiecare membru al echipei este legat prin transmisiuni radio RF şi HF la propria voastră reţea Internet, spuse tehnicianul, întorcându-se spre frumoasa femeie cu păr negru din stânga lui. Casca senzor de luptă (BSH) acţionează ca protecţie balistică, centru de comunicaţii şi staţie a reţelei de computere. Comunicaţiile cu Cartierul Generai Strategic Reunit şi între membri sunt dirijate prin impulsuri de proximitate la biocipurile de comunicaţii implantate sub piele, lângă urechea dreaptă a fiecărui soldat din TALON Force. Comunicaţiile sunt dirijate spre cer – se numesc comunicaţii verticale – spre o constelaţie de treizeci şi şase de sateliţi. Comunicaţiile verticale permit comunicaţii nelimitate, stabilirea poziţiei şi transfer de date digitale, indiferent de teren sau de restricţiile de vizibilitate. Această capacitate asigură comunicaţii şi transfer de date continue, practic imposibil de bruiat, de oriunde de pe planetă.

— Dar casca asta poate opri un glonţ? întrebă Stan Powczuk.

— Casca este făcută din microfibre uşoare, dar extrem de

dure, răspunse tehnicianul, aprobând din cap. Da, va opri sau devia orice, până la calibrul de 7,62 mm.

— Nu e rău, spuse Jack Dubois.

— Ai auzit asta, Sam? interveni Jenny Olsen. Ar fi bine să nu uiţi că trebuie să mergi cu capul înainte.

— Prin asta stabilesc legătura? întrebă Sam Wong, trecând cu vederea împunsătura verbală a lui Olsen.

Cu casca pe cap, arătă spre o piesă ataşată căştii, care cobora în faţa ochiului lui stâng.

— Da. Dispozitivul senzor de luptă (BSD) coboară din BSH peste ochiul stâng, ca un monoclu. Dispozitivul generează un traseu laser care duce imaginile în ochiul soldatului, folosindu-i retina ca să producă iluzia unor imagini holografice, spuse tehnicianul. Această capacitate holografică poate fi folosită pentru afişarea raportului situaţiei, a unor hărţi şi pentru telemetria câmpului de luptă din locuri îndepărtate. Legat prin sistemul de comunicaţii al BSH la satelit, soldatul din TALON Force este interconectat şi în acelaşi timp legat la Internet. Prin acest BSD, fiecare soldat poate să vadă, în imagini holografice tridimensionale, tot ceea ce văd ceilalţi soldaţi, vehiculele aeriene automate (UAV) sau senzorii şi sateliţii.

Travis Hunter butona la armura lui de piept.

— BSD-ul mai funcţionează şi ca detector laser de distanţă, pentru determinarea distanţei până la ţintă, spuse el. BSD-ul poate detecta laser ţintele şi are o capacitate de vizualizare termică ce ne va permite să vedem pe întuneric, prin fum şi ceaţă.

— Da, domnule, aşa este, zise tehnicianul. Acest implant microbiocip emiţător/receptor este un transmiţător vocal şi vă va permite să folosiţi sistemul de comunicaţii al BSH ca să vorbiţi cu Cartierul General Strategic Reunit şi cu membri ai echipei dumneavoastră, fără să fie nevoie de un microfon exterior. Transmiţătorul microbiocip poate transmite şi recepţiona şi singur, folosind transmisiuni directe, pe o distanţă de o sută de metri, atunci când BSH-ul este oprit, stricat sau lipseşte. Acest sistem de comunicaţii se numeşte com-net.

— Mai trebuie să ştim şi altceva? întrebă Jenny Olsen, jucându-se cu un dispozitiv rectangular mic de pe antebraţul ei stâng.

— Da. Vă rog să fiţi atenţi cu acel dispozitiv! Este un

generator de câmp RF brăţară. Este o armă neletală care foloseşte un fascicul scurt şi intens de energie înaltă direcţionată, în radio-frecvenţă (HERF), utilizat pentru defectarea dispozitivelor electronice. Generatorul de câmp RF brăţară este conectat direct la ansamblul de luptă şi este activat prin comandă vocală, prin emiţătorul microcip. Distanţa de acţiune a acestui generator de mână este de aproximativ două sute de metri, în funcţie de obstacolele din cale, şi trebuie ţintit prin îndreptarea braţului stâng spre ţintă.

— Cât de eficientă este arma asta? întrebă Hunter Blake. Poate opri un avion?

— Dacă sunteţi suficient de aproape, răspunse tehnicianul. Undele de frecvenţă radio emise de acest generator nu vor penetra un perete de metal gros, ca al unui tanc, al unui transportor blindat de personal sau al majorităţii navelor de luptă, dar poate prăji sistemul de aprindere al unui automobil neblindat sau al unei motociclete, sau poate scurtcircuita majoritatea dispozitivelor electronice, inclusiv computere. Generatorul RF brăţară este ideal pentru oprirea vehiculelor de sol, dezarmarea armelor dirijate prin computer şi oprirea computerelor, staţiilor radio, radarelor şi dispozitivelor electronice neprotejate. O rază prost ţintită poate opri şi funcţionarea BSH-ului a unui soldat din TALON Force, sau capacitatea de camuflaj puţin observabil, timp de un minut sau două, în funcţie de nivelul de încărcătură rămas. Protecţiile la impuls electromagnetic din ansamblul TALON Force protejează soldaţii de orice defecţiune electronică majoră.

— Şi când putem să încercăm tot rahatul ăsta de supereroi? întrebă Stan Powczuk.

Tehnicianul îl privi pe Powczuk cu un dispreţ total.

— Mă bucur să vă văd atât de nerăbdător, comandor Powczuk.

Auzind conversaţia, sergentul-major Buford se apropie de grup.

— Maior Barrett, peste o oră Echipa Eagle va porni în prima misiune de antrenament cu echipament complet. Prezentaţi-vă la generalul Krauss, în camera de instructaj, peste douăzeci de minute, pentru instructajul misiunii.

— Înţeles, domnule sergent-major, răspunse Travis Barrett.

*

Generalul Krauss stătea pe podium, în camera de instructaj, iar cei patruzeci şi nouă de soldaţi TALON stăteau pe şapte şiruri de scaune de aluminiu pliante. Sergentul-major Buford stătea în spatele grupului.

— Aţi încheiat pregătirea de bază şi acum vă veţi testa noile jucării cu un exerciţiu simplu de antrenament. Gata cu marşurile forţate, cu cursele cu obstacole sau de testare a minţii. Trecem la o nouă fază de antrenament şi vom dezvolta tactici cu acest echipament nou. Va fi un proces de învăţământ pentru voi, dar şi pentru noi. Inginerii şi proiectanţii noştri au încercat să găsească toate modurile posibile de utilizare a armelor şi sistemelor defensive îmbunătăţite tehnologic, dar ştim cu toţii că nu există nimic mai bun decât un test de luptă, ca să vedem cum rezistă cu adevărat. Şi mai ştim că unii dintre voi vor veni cu unele chestii la care noi nici nu ne-am gândit măcar, dar trebuie să cunoaştem limitele şi avantajele echipamentului, ea şi limitele voastre în folosirea lor, aşa încât să nu vă ordonăm să faceţi imposibilul.

Se opri o clipă şi continuă:

— Astăzi vom încerca un joc de genul celor din copilărie, numit capturarea steagului. Numai că vom face o mică modificare a regulilor. Pentru ca antrenamentul să fie mai aproape de ceea ce veţi avea de înfruntat în luptă, vom pune Echipa Eagle să înfrunte celelalte şase echipe. Şase la unu – sună destul de rău. Dar, ca să egalăm puţin şansele, celelalte şase echipe nu vor putea folosi caracteristicile de invizibilitate ale costumelor lor. Totuşi, şi ele pot folosi tot restul echipamentului, inclusiv UAV, armele HERF şi trei maşini blindate Wildcat.

Generalul Krauss se întoarse spre o hartă mare a zonei de antrenament, fixată pe peretele din spatele lui. Arătă spre ea cu mâna lui artificială.

— Echipa Eagle va fi paraşutată în Zona de antrenament Whiskey, cu camuflajul *stealth* activat. Misiunea ei este să se deplaseze spre obiectiv pe jos şi să captureze unul dintre buncărele de comandă, prin infiltrare şi invizibilitate. Li se va spune exact care buncăr, în planul de luptă. Misiunea celorlalte şase echipe este să împiedice Echipa Eagle să-şi atingă obiectivul. Asta este. Fie Echipa Eagle va reuşi, fie nu. După exerciţiu, vom face o analiză ca să învăţăm ce a mers bine şi ce

nu, şi apoi vom încerca din nou, într-o zonă diferită, cu o echipă diferită. Întrebări? Bine. Treceţi în zonele voastre de pornire.

În timp ce soldaţii din TALON Force ieşeau din camera de instructaj, generalul Krauss se apropie de sergentul-major Buford.

— O clipă, George.

— Domnule, răspunse Buford.

— Vreau să te anunţ că Echipei Eagle i s-a pregătit o mică surpriză. Nu am vrut să-ţi spun dinainte – pentru că ştiu că tu îi consideri cea mai bună echipă de până acum – nu pentru că nu aş avea încredere că poţi păstra un secret, dar aşa e mai bine. Am programat nişte căderi de energie la câteva dintre costumele de luptă ale Echipei Eagle. Vreau să adaug stresul luptei, pentru testarea reacţiilor echipei. Vreau să văd cât de bine învaţă să se adapteze, să improvizeze şi să depăşească inamicul.

Buford zâmbi.

— E în regulă. Cred că astăzi vă vor arăta de ce sunt în stare cu adevărat.

*

Travis recapitulă planul de luptă. Tacticile tipice dezvoltate de TALON Force în ultimele câteva luni erau numite Tactici Stup. Operând în unităţi mici şi dispersate, echipele TALON Force erau atât de bine interconectate, încât se puteau coordona rapid, reuni şi apoi dispersa. Iniţial, soldaţii TALON Force aveau să se împrăştie în zona de luptă şi să ocupe poziţiile cheie. Apoi, ei aveau să aducă foc precis aerian, de artilerie şi cu rachete asupra ţintelor pe care le identificau în zonele lor. La momentul şi locul ales, echipele se reuneau, pentru a se angaja în luptă directă. Cunoaşterea poziţiei exacte a fiecărui soldat şi primirea rapoartelor în timp real, la secundă, despre locaţiile inamicilor toate aceste informaţii fiind oferite grafic, pe hărţi de luptă virtuale tridimensionale pe ecranele lor BSD – făceau ca echipa TALON Force să fie de cincizeci de ori mai eficientă decât echipele obişnuite, neconectate.

Travis plănuise pentru Echipa Eagle executarea unui salt HALO[3]. Salturile de la altitudine mare, cu deschidere mică, erau periculoase, dar erau necesare, pentru evitarea detectării. După paraşutare, Echipa Eagle avea să mărşăluiască treizeci de

[3] *High-altitude, low-opening* = Altitudine mare, deschidere mică (n. tr.).

kilometri – suficient de mult ca să evite detectarea imediată de către echipele inamice – şi apoi să se infiltreze în liniile inamice, pentru capturarea buncărului căruia Sam îi dăduse numele de cod *Archie.* În acelaşi timp, celelalte şase echipe ale lui TALON Force – fiecare cu o forţă de şapte soldaţi dintre cei mai buni membri ai operaţiunilor speciale din lume – aveau să facă tot posibilul să oprească Echipa Eagle. Apărătorii erau numiţi Forţa Roşie. Deşi apărătorii Forţei Roşii nu ştiau ce buncăr trebuiau să penetreze cei din Echipa Eagle, fiind numai cinci buncăre în zona de operaţiuni, nu era greu pentru ei să le apere pe toate cinci şi să le rămână suficient personal ca să execute patrule mobile, în vehiculele lor blindate Wildcat.

Pentru a se creşte nota de realism a exerciţiului, fiecare echipă primise carabine cu laser paralizante. Laserele nu ucideau pe nimeni, dar, când era lovit un soldat din TALON Force, descărcarea electrică îl dobora şi îi afecta echipamentul. După câteva lovituri în zone vitale, costumul respectivului se oprea şi jucătorul era „mort”. Aceste exerciţii de antrenament forţă contra forţă ofereau echipelor TALON Force din ambele tabere o experienţă de luptă valoroasă şi permiteau membrilor TALON Force să-şi îmbunătăţească abilităţile de luptă fără să rişte pierderi reale.

Travis ştia că Forţa Roşie abia aştepta să captureze Echipa Eagle. Texanul înalt plănuise misiunea ca un adevărat profesionist militar. Fiecare membru al echipei ştia exact ce avea de făcut şi comunicaţiile lor prin Internet le ofereau o cunoaştere instantanee a situaţiei, care permitea membrilor să adapteze planul şi să improvizeze, în funcţie de necesităţi.

Planul lui Barrett era simplu. Aşa cum spusese Jack Dubois, citându-l pe iubitul lui filosof al strategiei militare, Sun Tzu: „Toate luptele se bazează pe înşelarea inamicului”. În timp ce Dubois şi Wong făceau o diversiune la două dintre buncărele îndepărtate – nume de cod *Edith* şi *Meathead* – ca să atragă inamicul spre ei, Barrett ataca obiectivul real cu restul echipei. Sam Wong şi Jack Dubois urmau să ocupe un deal dintre *Edith* şi *Meathead* şi să ofere un semnal electric fals, care să-i facă pe apărători să se repeadă spre buncărul *Meathead.* Conform planului, buncărul *Archie* rămânea astfel relativ slab păzit şi o pradă uşoară pentru restul Echipei Eagle.

Primejdioasa pătrundere paraşutată HALO merse ca ceasul şi

fără nici un fel de probleme. Chiar şi Sam Wong ajunsese un expert în HALO. Marşul de treizeci de kilometri fu şi el uşor pentru soldaţii care trecuseră în ultimele câteva luni prin varianta de iad a sergentului-major Buford. Când ajunseră în Zona Whiskey, planul intră în aplicare. Sam şi Jack urcară pe deal şi trimiseră un semnal fals. Sam îşi folosi talentele la coduri de computer şi creă o voce şi transmisiuni, prin Internet, false ale comandantului forţei de apărare, blocând în acelaşi timp transmisiunile inamicului pentru zece minute. Zece minute reprezentau un timp suficient pentru echipa de asalt, după părerea lui Travis. Dar, aşa cum spune un vechi proverb al militarilor, nici un plan nu supravieţuieşte primului contact cu inamicul.

— Ei, cam asta e, spuse Sam, când termină de transmis mesajul contrafăcut. Crezi că vom primi o noapte liberă, Jack?

— Hm, de fapt, nu cred asta, spuse Jack.

— De ce nu? întrebă Sam.

— Pentru că avem o mică problemă. Pot să te văd.

Sam îşi flutură mâna prin faţa căştii.

— Oh, nu! Şi eu pot să mă văd! Mi-am pierdut capacitatea *stealth. Stealth on,* spuse Sam, încercând să activeze comanda vocală a costumului lui.

Nu se întâmplă nimic. Apoi, înainte ca Sam să apuce să-şi activeze sursa auxiliară de energie sau să facă un diagnostic intern al costumului lui, camuflajul lui Jack dispăru şi el. Brusc, în loc să se contopească cu stâncile de pe dealul golaş, Sam şi Jack stăteau ca două ţinte cu cercuri de tir pictate pe ele. Se repeziră rapid pe versantul din spate al dealului, dar era prea târziu. Poziţia lor fusese deja compromisă.

— Maior Barret, *sir!* Aici Dubois. Avem defecţiuni de camuflaj la costumul meu de luptă şi la al căpitanului Wong. Am fost reperaţi. Repet, poziţia noastră a fost localizată. Vom ţine pe loc Forţa Roşie cât mai mult posibil, ca să aveţi timp să cuceriţi buncărul *Archie.* Dubois, terminat.

— Recepţionat, Dubois. Câştigaţi-ne cinci minute şi vom pătrunde. Barrett, terminat.

— OK, Sammy, ai vreo sugestie? întrebă Jack.

— Putem pune nişte senzori de mişcare, ca să ştim când se apropie Forţa Roşie, spuse Sam.

— Bine. Voi face eu asta şi voi ridica în aer un UAV, care să ne

dea un avertisment din timp. Tu mai efectuează o altă transmisie falsă. Chiar dacă nu-i păcălim, dacă-i facem să mai întârzie alte cincisprezece secunde, s-ar putea să reprezinte exact diferenţa dintre victorie şi înfrângere.

Jack scoase vehiculul aerian automat Dragonfly, de mărimea unei palme, din buzunarul pentru încărcătură. Putea zbura doar la mică altitudine şi avea un timp de zbor de numai treizeci de minute, dar era mai mult decât suficient pentru astfel de situaţii. Îl trimise să patruleze o zonă între unu şi trei kilometri, în formă de evantai, în faţa dealului lor. Apoi ocoli dealul şi plasă trei detectori de mişcare, cam la o sută de metri depărtare. În felul acesta, puteau fi avertizaţi cu suficient timp înainte, ca să-şi poată pregăti apărarea.

În acest timp, Sam transmise ordine contradictorii echipelor inamice, pe frecvenţa de comandă a Forţei Roşii. Monitoriză reţeaua radio a Echipei Roşii, copie câteva transmisiuni ale comandanţilor lor şi apoi realiză rapid o serie de ordine scurte, cu vocile comandanţilor respectivi. Aşa cum prezisese Jack, inamicii avură nevoie de cel puţin treizeci de secunde ca să descurce mesajele contradictorii, şi acum Jack şi Sam mai trebuiau să „supravieţuiască” numai două minute şi jumătate. După alte cincisprezece secunde, UAV-ul Dragonfly transmise imaginile unei maşini blindate Wildcat, care trecea peste stânci şi viroage, îndreptându-se spre dealul lor. Patruzeci şi cinci de secunde mai târziu, amprenta motorului maşinii Wildcat fu reperată de detectoarele de mişcare.

— În regulă, Sam, asta este, spuse Jack. Trage în plin. Ştim că nu o să rănim efectiv pe nimeni, datorită acestor carabine paralizante cu laser, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm capturaţi. Echipa Eagle are o reputaţie de apărat şi, exerciţiu sau nu, nimeni nu ne va opri să ne îndeplinim obiectivele, chiar dacă asta înseamnă ca noi să fim mieii de sacrificiu.

— Am înţeles, Barosane. Exact ca în *Cei şapte samurai.* Lucru în echipă, amice! *Banzai!* urlă Sam.

— *Banzai!* repetă Jack cât îl ţineau plămânii, exact în clipa în cafe primii oameni din Forţa Roşie ajungeau pe creasta dealului.

Zap! Sam trimise o încărcătură a carabinei paralizante cu laser, reuşind o lovitură directă într-o cască a Forţei Roşii şi scoţându-l instantaneu din luptă pe soldatul respectiv.

— Am doborât unul!

Zap! Jack lichidă un alt inamic. Două focuri, două victime.

Şi în clipa aceea izbucni iadul. Optsprezece soldaţi ai Forţei Roşii năvăliră pe deal. Mai devreme, în timp ce aşteptau apariţia inamicului, Sam reuşise să-şi reprogrameze carabina, aşa încât aceasta să poată trage foc continuu. Îşi golea mai rapid încărcătura laser, dar oricum nu avea nevoie să reţină inamicul pe loc prea mult. Când Forţa Roşie se profilă în vârful dealului şi se opri ca să-şi repereze ţintele, Sam începu să tragă. Îi lovea în braţe, picioare şi piept, aruncându-i pe spate în cealaltă parte a dealului, rostogolindu-se peste alţi camarazi ai lor, care tocmai voiau să atace dealul.

— *Banzai!* urlă Sam, cu o expresie de satisfacţie intensă pe faţă.

Timpul curgea. Mai aveau doar treizeci de secunde de rezistat.

Jack se strecură în jurul dealului, ca să-i prindă pe inamici într-un foc încrucişat în unghi drept, când aceştia se regrupau pentru al doilea atac. Când inamicii ajunseră în vârf, Sam trase o nouă rafală continuă, în timp ce Jack trăgea lovituri de laser mortal de precise. Alţi soldaţi ai Forţei Roşii începură să cadă pe câmpul de luptă, până când mai rămaseră doar zece din primul val iniţial de douăzeci de oameni. Atunci încărcătura lui Sam se termină complet şi începu focul de ripostă al inamicilor.

În timp ce Jack continua să tragă, Sam porni în fugă, în zigzag, spre pădure, sărind peste buşteni, aplecându-se pe sub ramuri şi luând după el Forţa Roşie, tot timpul strigând:

— *Banzai!*

Primi o lovitură în spate, apoi una în cotul drept, una în fese şi, în fine, una în piciorul stâng, înainte să cadă.

Jack continuă să tragă, urlând:

— Fugi, Sammy! Fugi!

Mai lichidă alţi doi inamici, după care primi o lovitură directă în piept, care îl doborî pe spate. Şi el era „mort”, pe restul duratei exerciţiului. Cei opt soldaţi rămaşi din Forţa Roşie începură să înainteze în viteză ca să lichideze restul Echipei Eagle, când toată lumea primi în BSD următorul mesaj:

— Echipa Eagle şi-a îndeplinit misiunea şi a cucerit buncărul. Repet, Echipa Eagle a învins Forţa Roşie. Exerciţiul s-a încheiat.

Sam şi Jack ţâşniră în picioare, urlând:

— Uraaaaaa! Am reuşit!

Jack alergă la Sam. Îşi loviră palmele ridicate, după care Jack îl ridică pe Sam într-o îmbrăţişare de urs.

— Uşor, Jack, nu mă strivi! chiţăi Sam.

Opuseseră o rezistenţă eroică, doborând doisprezece din cei douăzeci de atacatori, înainte să fie „ucişi”. Sacrificiul lor, care avea să fie cunoscut în cadrul Echipei Eagle drept „Ultima Redută a lui Wong”, nu fusese în van. În timp ce Sam şi Jack luptau cu Forţa Roşie, Barrett şi echipa lui de asalt intraseră în buncăr, îl dezarmase pe singurul apărător lăsat în urmă să apere buncărul *Archie* şi capturaseră steagul. Chiar dacă ei se sacrificaseră în această acţiune, Sam Wong şi Jack Dubois erau eroii zilei.

Sam se lăudă lui Jack că tot ce ştia despre luptă învăţase din filmul lui favorit, *Cei şapte samurai.* Cum Jack era şi el un expert în filmul japonez respectiv, acceptă provocarea şi întrebă:

— Ce lecţie a fost asta?

Sam răspunse cu mândrie:

— În *Cei şapte samurai,* este combătut individualismul. O echipă care lucrează împreună este mai importantă decât ce poate face o singură persoană, fără restul grupului.

Era o lecţie despre lucrul în echipă pe care o învăţaseră cu toţii.

CAPITOLUL 3

Nu intra între dragon şi furia lui.

Shakespeare, *Regele Lear*

10 noiembrie, ora 5:00 p.m., Roma, Italia

Un bărbat solid, cu faţă dură, într-o cămaşă albă şi pantaloni negri, stătea pe scaun, la balconul de la etajul doi al unui apartament murdar, închiriat. Mânecile cămăşii erau rulate până la coate, scoţând la iveală o pereche de dragoni albaştri întunecaţi, tatuaţi pe braţele lui musculoase. Stătea singur, preocupat de propriile gânduri, gândindu-se la misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Era o vreme rece, dar plăcută, mai ales pentru Roma, la mijlocul lui noiembrie. Mai devreme plouase. Acum, puţin după ora prânzului, aerul avea un miros proaspăt şi curat. Lumina soarelui se reflecta din acoperişurile în pantă, făcând ţiglele maronii să strălucească precum aurul. Dar bărbatul care stătea pe scaun, în balconul de la etajul al doilea, nu putea să vadă frumuseţea Romei. Ochii lui era fixaţi pe altceva. Inima lui, dacă avea vreuna, nu înregistra nimic altceva, în afara ordinelor primite.

Apartamentul închiriat în care stătea avea vedere spre vechiul *Amfiteatrum Flavium,* Colosseum-ul din Roma.

Colosseum-ul era o structură masivă. În antichitate, pe băncile lui de marmură puteau sta patruzeci şi cinci de mii de spectatori. În prezent, vârful zidului exterior era prevăzut cu stâlpi de lemn, care sprijineau prelate, ce-i apărau pe spectatori de soarele fierbinte al Romei. Arena interioară era plină de tunele, cuşti, zone de antrenament al gladiatorilor, cuşti de animale şi caverne. Astăzi, podelele de lemn dispăruseră, scoţând în evidenţă inima acelei scene elaborate. Pe vremuri, totuşi, mii de sclavi era obligaţi să servească în spectacolele fantastice ce deveniseră simbolul distracţiilor Romei şi expresia puterii ei.

Cu secole în urmă, acea arenă găzduise cele mai sângeroase jocuri din Roma antică. În interiorul acelui amfiteatru, sclavii numiţi gladiatori luptau unii împotriva celorlalţi până la moarte,

spre deliciul mulţimilor care aclamau, însetate de sânge. Faptul că acele ziduri masive erau încă în picioare după atâţia ani era o mare realizare arhitectonică, un tribut elegant adresat puterii Romei antice. Dar Colosseum-ul reprezenta şi ceva mult mai sinistru. Era un memorial monumental al cruzimii omului faţă de om. Din această cauză, devenise o scenă potrivită pentru primul act al unei noi lupte violente.

Eu sunt un gladiator, îşi spuse bărbatul. *Într-o zi, voi fi un stăpân.*

Omul în cămaşă albă întinse mâna după paharul de lichior de pe masă. Sticla pe jumătate goală de alcool indica faptul că aştepta de destul de mult timp. Sorbi încet din scotch, apoi ridică la ochi un binoclu.

Examină drumul din faţa Colosseum-ului, se uită la ceas şi se încruntă. Prada lui întârziase.

— Hei, ai de gând să stai acolo toată ziua? întrebă o voce feminină în italiană, din interiorul camerei. Eu sunt plătită cu ora, să ştii, indiferent dacă o faci sau nu.

Bărbatul se uită în spate, la târfa dezbrăcată ce stătea întinsă pe patul din apartamentul mic. Femeia stătea pe burtă, picioarele ei bronzate şi frumoase legănându-se deasupra unui dos ferm. Arăta bine, îşi spuse bărbatul, iar colierul de perle strâns din jurul gâtului subţire îi dădea aspectul acela sexy al unei profesioniste experimentate, căreia îi plăcea ce făcea.

Este o adevărată trufanda. Trebuie să aibă cel puţin douăzeci şi patru de ani, se gândi bărbatul. *Ţâţe mari, o faţă superbă – exact aşa cum îmi plac mie.* Dar ea reprezenta acoperirea lui, nu un mod de recreere, şi se îndoia că urma să aibă timp pentru ea.

— Haide, o să am grijă să nu regreţi.

— Taci din gură şi stai acolo, replică bărbatul, într-o italiană stricată. O să vin, când o să fiu pregătit.

Mai sorbi o dată din scotch şi se lăsă pe spate pe scaun. Pe masă, lângă sticlă, era un computer laptop negru.

— M-am plictisit, mormăi tânăra frumoasă, cu o voce în care se simţea un amestec de dorinţă şi frustrare. Nu vrei să vii aici să ne jucăm?

Bărbatul îi aruncă o privire care o îngheţă. Apoi se întoarse şi se uită iar la Colosseum, iar în clipa aceea luase deja o hotărâre în legătură cu fata.

Duse binoclul la ochi din nou şi verifică zona din stânga Colosseum-ului. Un bărbat cu o cameră video pe umăr o îndrepta răbdător spre intrarea în amfiteatru, exact aşa cum indica planul.

— Ce poate fi acolo mai interesant decât mine? îl tachină fata. Vrei cel puţin să-mi spui cum te cheamă?

— Ratchek, răspunse el, realizând că nu mai era necesar să-şi ascundă identitatea.

— Cred că eşti culturist, Ratchek. Îmi place să fac dragoste cu bărbaţi atletici. Haide aici şi o să am eu grijă de tine.

Ratchek clătină din cap şi îşi fixă privirea asupra Colosseum-ului.

Apoi, ca nişte miei nebănuitori la abator, prada lui apăru. Trei autobuze dădură colţul încet, unul după celălalt, şi se opriră în faţa edificiului antic. Ratchek se uită din nou la ceas. Cele trei autobuze întârziaseră douăzeci de minute, dar sosiseră în cele din urmă, şi asta era ceea ce conta.

Ratchek ţâşni la acţiune, ca un vânător la o pândă de căprioare, care tocmai îşi reperase prada. Deschise cutia neagră de pe masă şi ridică ecranul computerului laptop. Ecranul conţinea o imagine verde şi un buton roşu.

Din autobuze coborau bărbaţi, femei şi copii, care se strânseră în faţa Colosseum-ului, la îndemnul ghizilor lor. Ratchek ştia că aproape toţi turiştii erau americani. Se uită prin binoclu, cu satisfacţie, la amestecul inocent de tineri şi bătrâni, copii şi bunici. Majoritatea avea aparate de fotografiat la gât. Unii aveau genţi, cărţi sau pachete mici.

Ratchek îşi focaliză binoclul pe o femeie foarte tânără, îmbrăcată într-o rochie scurtă, de la marginea mulţimii. Era îmbrăţişată de un tânăr. Ratchek zâmbi din nou. Un zâmbet sinistru. *Probabil că sunt în luna de miere,* îşi spuse el.

— Ei bine, dacă nu ai de gând să faci nimic, eu mă îmbrac şi plec, anunţă italianca goală de pe pat.

Ratchek lăsă jos binoclul şi mişcă *mouse*-ul computerului aşa încât cursorul să ajungă pe butonul roşu din centrul ecranului.

— Cei care vor muri te salută, spuse Ratchek într-o latină perfectă, repetând motto-ul pe care gladiatorii Romei antice îl rosteau înainte să intre în luptă.

Prostituata se uită la Ratchek, crezând că acesta i se adresase ei. Pe faţă îi apăru o privire nedumerită, inspirată de răspunsul

ciudat al lui Ratchek.

Dar Ratchek nu putea să vadă faţa fetei. Ochii lui erau fixaţi pe autobuze. Ratchek-călăul, Ratchek-distrugătorul se uită din nou la ecran şi la punctul roşu, şi apăsă de două ori pe butonul *mouse-ului.*

O explozie îngrozitoare zgudui clădirea. În afara camerei, în curte, o minge uriaşă de foc portocaliu şi fum negru erupse în centrul celor două autobuze. Un val de lumină şi căldură lovi balconul şi pătrunse în cameră. Tânăra femeie dezbrăcată alergă la fereastră, ţipând.

— Oh, Fecioară Maria! Oh, Dumnezeule!

Sunetul exploziei cutremurătoare răsună în întregul oraş.

O bombă explodase exact în mijlocul grupului de turişti. Fata se uită la carcasele distorsionate şi în flăcări ale autobuzelor şi la fumul negru ce se înălţa spre cer, ca o ciupercă. Când fumul se mai dispersă, văzu conturul arzând, distorsionat şi aplatizat, al autobuzelor. În jurul lor se vedeau sute de corpuri sau bucăţi fumegânde de corpuri omeneşti, împrăştiate în toată *plaza* din faţa Colosseum-ului. Nu mai era în picioare nici măcar o persoană din grup. Apoi, îngrozită, se întoarse spre bărbatul care era acum lângă ea.

Văzu privirea sălbatică şi crudă din ochii reci ai lui Ratchek, care îşi admira opera. Văzu cicatricea de pe obrazul lui stâng şi frunte. Brusc, realiză că el nu o dorise nici o clipă, că ea fusese doar un motiv ca să justifice folosirea camerei. Se întoarse rapid să fugă, dar bărbatul o prinse.

Mâna dreaptă a lui Ratchek o prinse cu putere pe fată de bărbie. O împinse la perete cu o mişcare rapidă, doborând măsuţa din cameră. Ea îl privea cu nişte ochi îngroziţi, pieptul agitându-i-se de teamă, în timp ce el o ţinea lipită de perete.

— Acum te vreau, scumpo. O crimă frumoasă mă excită întotdeauna.

Fata încercă să se mişte, dar Ratchek era prea puternic pentru ea.

— Te rog, strigă ea. Nu…

Ratchek rânji cu cruzime şi se uită în ochii căprui îngroziţi ai captivei lui. O trase spre el şi o aruncă în pat. Ţinând-o cu o mână, îşi desfăcu pantalonii şi se urcă deasupra ei. Femeia se zbătea. O izbi de câteva ori cu palma peste faţă şi îi ţinu cu forţa mâinile deasupra capului. Apoi o pătrunse. Termină în câteva

minute, dar rămase peste ea, privind-o în ochii terifiaţi.

— Te rog, lasă-mă să plec! îl imploră ea.

Ratchek zâmbi şi îi prinse capul între mâinile lui mari. Cu o mişcare rapidă a mâinilor puternice, rupse gâtul delicat al fetei, la fel de uşor cum ar fi rupt un os de pui. Colierul de perle de la gâtul ei frumos se rupse. Perlele căzură pe pat şi pe podeaua de lemn. Ratchek îi dădu drumul, şi fata căzu neînsufleţită pe cearşaf, moartă înainte să poată simţi durerea.

Ratchek o privi pentru câteva secunde, apoi se ridică din pat. Îşi încheie fermoarul pantalonilor şi se întoarse ca să îşi termine treaba care-l adusese în acea cameră. Se duse la fereastră, auzi ţipetele din curte şi urletul sirenelor de poliţie. Luă computerul laptop, după care se întoarse, îşi luă jacheta de piele, deschise uşa şi ieşi, fără să mai arunce vreo privire spre pat.

Războiul împotriva Americii începuse.

Ora 15:00, Tabăra militară secretă de antrenament din Munţii Big Snowy, Montana

Durere. Durerea pulsa în picioarele lui Sam Wong, de la glezne la pulpe. Întinse mâna după ochelarii de pe noptiera de lemn, şi-i puse şi apoi şchiopătă spre chiuvetă, pe tălpile umflate şi pline de băşici. Ajuns acolo, deschise dulăpiorul cu medicamente.

Sam se întrebă ce căuta el acolo, cum luase viaţa lui o întorsătură atât de stranie. Luă din dulăpior o sticlă de *Extra Strenght Tylenol* şi un tub de alifie pentru muşchi.

Se uită în oglindă şi zâmbi. Ştia răspunsul la întrebare încă dinainte să o pună, dar parcă se aştepta şi să-i răspundă cineva. În ciuda durerii pe care o simţea în muşchii obosiţi, ştia exact de ce se oferise voluntar. Numai că uneori îi făcea bine să se plângă, chiar dacă se plângea doar în gând.

Deschise sticla de *Tylenol,* scoase două pilule albe şi le băgă în gură. După ce le înghiţi cu apă, se întoarse încet, şchiopătând, în patul lui.

Deschise tubul cu alifie şi se frecă pe picioare cu loţiunea cu miros de medicament. Ultimele două săptămâni de antrenament pe un teren dur şi solicitant îşi puseseră amprenta pe corpul lui slab. Făcuse tot posibilul să ţină pasul, dar, dintre toţi cei şapte membri ai echipei, el era cel mai încet şi cel mai slab. Oricât de

mult se străduia, nu putea concura cu alţi membri cu pregătire militară, din TALON Force. De fapt, chiar şi femeile îl depăşeau, şi asta îi rănea propria imagine despre sine mai mult decât orice altceva. Una era dacă maiorul Barrett sau locotenent-comandorul Powczuk păreau să nu obosească niciodată. Ei erau profesionişti pregătiţi, oameni parcă născuţi să fie soldaţi. Dar când Jenny Olsen şi Sarah Greene, cele două femei din echipă, se oferiseră să-l ajute să-şi care o parte din echipament pe ultimii optzeci de kilometri ai marşului, umilirea pe care o simţise fusese prea mare, şi îl făcuse să se străduiască şi mai mult.

Cu toate acestea, înainte de finalul marşului, şi Jenny, şi Sarah căraseră o parte din echipamentul lui.

Totuşi, în ciuda picioarelor băşicate şi însângerate şi a durerii din muşchi, reuşise. Era membru al Echipei Eagle din TALON Force, şi toţi membrii echipei îl felicitaseră pentru hotărârea şi devotamentul lui. Dovedise că-şi putea vedea singur de grijă şi că putea să-şi îndeplinească sarcinile. Încheiase antrenamentul dificil şi acum îşi revenea în urma epuizării provocate de un regim de pregătire ce i-ar fi făcut să abandoneze chiar şi pe cei mai buni atleţi. Ceea ce-l împiedicase să abandoneze nu era legat numai de forţa fizică. Simţea un sentiment nou, unic. Era un membru respectat al echipei şi senzaţia de apartenenţă care venise odată cu asta era emoţia pe care o savura cel mai mult.

Auzi un ciocănit la uşă. Ţopăi pe podeaua rece acoperită cu gresie şi deschise uşa. În prag, stătea Jack Dubois, într-un tricou roşu de infanterist marin, cu pantaloni de trening şi tenişi. Jack ţinea în mâna lui stângă puternică un pachet de şase beri.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine nişte companie, spuse Dubois, zâmbind. Ţi-am adus un mic cadou.

— Intră! răspunse Sam, zâmbind şi el. Ia loc.

Jack deschise o cutie de bere şi i-o întinse lui Sam.

Acesta luă berea şi bău din ea.

— Ştii, părinţii mei m-au învăţat să fiu mândru de rădăcinile mele chinezeşti şi să apreciez obiceiurile, tradiţiile şi stilul vechi. Dar niciodată nu am simţit că mă potriveam în lumea lor, şi nici în lumea copiilor cu care mergeam la şcoală. Toată viaţa mea m-am simţit lăsat pe dinafară, cu excepţia clipelor de acum.

— După numai o înghiţitură de bere mă iei cu chestii filosofice? glumi Dubois. Abia aştept să aud conversaţia, după

ce le termini pe toate şase.

Sam Wong zâmbi.

— Vorbesc serios, Jack. Trebuie să-ţi spun ceva. Părinţii mei m-au învăţat multe. Ei au venit în America fără să aibă nimic. Au fugit din China comunistă pentru libertate şi şi-au creat un cămin aici. M-au învăţat să apreciez America drept un loc unde drepturile individului înseamnă ceva, dar eu nu le-am luat niciodată prea în serios lecţiile. Acum, înţeleg. Pentru prima dată în viaţa mea, fac parte dintr-o echipă importantă şi, pentru noi doi, echipa şi ţara noastră sunt nişte lucruri pentru care merită să luptăm.

— Eu credeam că tot ce te interesează este să câştigi nişte bani, replică Jack. Poţi să-ţi foloseşti talentele în programarea computerelor şi pasiunea pentru jocuri şi coduri ca să câştigi o avere. De ce te-ai oferit voluntar?

— Am crescut în Flushing, Queens, într-o casă în care nu se vorbea aproape deloc englezeşte. Cartierul era într-o asemenea măsură chinezesc, încât am auzit spunându-i-se Flu-Shing. Familia mea, inclusiv toţi cei patru bunici, trăieşte încă în aceeaşi casă aglomerată în care am crescut şi eu. Dar, în ciuda gălăgiei şi a casei pline, şcoala mi s-a părut întotdeauna ceva uşor. Am sărit peste trei clase la şcoala de gramatică şi în gimnaziu, apoi am intrat cu brio la Liceul Stuyvesant. Probabil că ai auzit de el – este una dintre acele şcoli magnet pentru matematică şi ştiinţe. Am absolvit la cincisprezece ani şi am câştigat un premiu ştiinţific Westinghouse pentru un cip de computer pe care l-am proiectat. Am şi patent pentru el!

— Exact ce spuneam, zise Dubois. De ce să te înrolezi în TALON Force? De ce nu laşi chestiile asta dure pentru capetele pătrate ca mine?

— Tu nu eşti un cap pătrat, Jack. Eşti unul dintre cei mai deştepţi tipi pe care-i cunosc. Aş vrea să fi fost şi eu ca tine.

— Ca mine? De ce? Ştii ce greu este să fii infanterist marin şi totuşi să fii suficient de disciplinat ca să nu bei ca un peşte?

Sam râse.

— Ascultă, Jack. Eu am avut bursă la Stanford şi am trecut cu uşurinţă prin toţi cei patru ani. Dar eu nu ştiu decât computere. Asta e tot. Există însă şi o lume în afara lor, iar eu o ratez. Poate că nu ţi-ai dat seama, dar eu sunt destul de timid şi nesigur în relaţiile sociale, mai ales faţă de femei. Nu te lăsa păcălit de

glumele mele. Poate că sunt un as în spatele unei tastaturi, dar sunt un tăntălău în faţa oricărei membre a sexului opus.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, spuse Jack, cu un zâmbet larg. Jack Dubois cel Negru te poate iniţia în problema asta. Ştiu unde putem petrece ceva timp foarte plăcut, cu nişte doamne foarte frumoase. Înţelegi ce spun?

Sam râse şi bău din nou din bere.

— Chiar vrei să ştii de ce m-am înrolat?

— Sigur, zise Jack şi îşi deschise şi el o cutie de bere.

Sam termină prima bere şi luă o a doua de la Jack.

— Nu am uitat niciodată prima zi când am sosit în Palo Alto, după ce absolvisem la Stanford. Faptul că eram de atâţia ani în apropiere de Silicon Valley era o atracţie prea mare ca să poată fi ignorată. Am închiriat un apartament, am proiectat şi construit singur un computer şi am trimis imediat câte un *curriculum vitae* la toate companiile de computere de pe o rază de opt sute de kilometri. Două zile mai târziu, am început să creez software pentru o companie mică, independentă. Dar munca era prea uşoară şi după şase luni îmi doream o nouă provocare.

Jack îşi termină berea şi întinse mâna după alta.

— Atunci, viaţa mea s-a schimbat. Chiar înainte să aniversez douăzeci de ani, în timp ce mergeam la un interviu cu Steve Jobs, pentru o slujbă la Apple Computers, am fost… hm, cum să o spun mai cu tact… am fost arestat de nişte agenţi federali. Cu vreo două săptămâni înainte, intrasem ilegal în sistemul de computere al Departamentului Apărării. Ca o glumă. Din joacă, înţelegi? Am fost luat imediat în custodie, interogat şi testat. Mi-au dat un cod pe care să-l sparg. Nu era greu şi le-am dat răspunsul cam în două minute. Apoi m-au testat din nou. Când am rezolvat o problemă la care Agenţia Naţională de Securitate se chinuia de ani de zile, mi s-a oferit o alternativă. Să muncesc pentru federali sau să merg la închisoare. Dacă primeam slujba, toate acuzaţiile şi posibila sentinţă pentru treizeci de ani de închisoare aveau să fie uitate.

— Ooo, Sam, sună destul de urât. Deci, de fapt, tu nu ai vrut să fii aici? întrebă Dubois.

— Nu, nu-i chiar aşa. Deşi chestiile pe care le făceam pentru NSA erau cam plictisitoare, nu aş fi schimbat locul nici cu Bill Gates, chiar dacă mi s-ar fi oferit asta. Sunt foarte serios. Iar când a fost formată TALON Force, suna atât de bine, că mi-am

pus şi eu numele în pălărie. Nu am fost niciodată un tip prea îndrăzneţ, dar în ultimele patru luni am trăit mai mult decât în tot restul vieţii mele.

— Înţeleg, spuse Dubois. Realitatea virtuală este, până la urmă, doar virtuală.

— Exact. Presupun că am visat dintotdeauna să fiu un om de acţiune, nu doar un „ciudat" al computerelor. Când eram puşti, cred că am văzut de un milion de ori *Cei şapte samurai.*

— Da, ai mai spus asta, zise Jack. *Cei şapte samurai* este unul dintre cele mai bune filme ale lui Kurosawa şi totodată unul dintre favoritele mele. L-am văzut de mai multe ori.

Începură să spună pe rând povestea micului sat de fermieri atacat de bandiţi. Ţăranii unui sat s-au săturat să-şi vadă produsele şi femeile furate de bandiţi şi caută o soluţie. După o şedinţă a oraşului, ţăranii hotărăsc să ceară sfatul bătrânului satului. Acesta le sugerează să angajeze nişte samurai. Ideea pare bună, aşa că patru oameni pleacă la oraş, ca să angajeze nişte samurai care să-i apere. Încercarea de a găsi un samurai potrivit şi disperat nu dă roade, până când dau peste unul care crede în cauza lor. Acesta, pe nume Kanbei, găseşte şi un prieten care să i se alăture. Dar Kanbei decide că el şi prietenul lui nu erau suficienţi şi că era nevoie de şapte oameni, ca să poată apăra satul aşa cum trebuia. În urma căutării, se adună cinci samurai, un tânăr şi unul care nu are un nume cunoscut şi nici scrisori de referinţă.

— Da, şi apoi samuraii pregătesc satul şi pe săteni, ca să se apere de bandiţi, continuă Sam. Satul este pregătit şi, la sosirea bandiţilor, aceştia atacă satul şi sunt înfrânţi de sătenii conduşi de samurai. Bandiţii mai încearcă alte câteva strategii, dar nici una nu reuşeşte. Dar să nu uităm că patru dintre samurai sunt ucişi în lupte. Deşi bandiţii au puşti, samuraii vor învinge în final şi îi vor alunga definitiv pe bandiţi. Samuraii rămaşi, plătiţi numai cu mâncare şi un adăpost, se întorc la viaţa rătăcitoare pe care o duceau.

— Trist, dar eroic, spune Jack, amintindu-şi personajele filmului. Aşa că te-ai oferit voluntar din cauza celor şapte samurai?

— Pare o nebunie, nu? întrebă Sam. Îţi spun eu, Jack, în ultimele patru luni am avut o senzaţie de apartenenţă şi de mândrie care a făcut să merite toată munca şi durerea. Nu aş

renunţa pentru nimic în lume. Şi ştii ce e culmea? Nu am mai dat niciodată interviul acela la Apple!

Dintr-odată, BSH-ul lui Sam începu să bipăie. Wong se uită la Jack.

— Şi uite ce am primit în schimb. Am o legătură directă cu cel mai sofisticat sistem de computere de pe planetă. Cât de deosebit este asta? Navigam pe Net, chiar înainte să intri. Se pare că am un mesaj important.

— Dă-i drumul, spuse Jack. Verifică-l.

Sam se aplecă spre noptieră şi luă casca de lângă veioză. Ca specialist în comunicaţii şi computer al Echipei Eagle, era autorizat să-şi folosească computerul douăzeci şi patru de ore pe zi. Casca lui îi oferea o legătură cu super-computerele de la NSA şi era o cască specială, mai sofisticată decât a celorlalţi membri ai Echipei Eagle. Atât timp cât putea obţine o legătură de comunicaţii prin satelit, Sam putea comunica cu super-computerele de la NSA din aproape orice loc de pe planetă.

Când îşi punea casca, microcipul special implantat în spatele urechii lui stângi îi oferea acces personal la o arie vastă de informaţii importante şi programe.

— Care era motto-ul celor de la NSA? spuse Sam, cu un zâmbet ironic. La NSA, singura direcţie este înainte.

Dubois clătină din cap şi îi oferi lui Sam încă o bere.

Sam refuză şi îşi puse casca pe cap. Se lăsă pe spate pe pat şi porni prin ciber-spaţiu. Fu transportat imediat. Într-o lume virtuală tridimensională, unde tot ce vedea era generat de un computer din îndepărtatul Fort Meade, Maryland. Mai întâi îşi verifică poşta electronică, dar fu întrerupt rapid de un trafic de mesaje prioritare. Programul lui de căutare a informaţiilor proiectat chiar de el primise informaţii noi despre activităţi teroriste din întreaga lume. Văzu rapid un tipar, când vizionă efectele bombei de la Colosseum-ul din Roma, prin BSD, care proiecta imaginile direct pe retina ochiului lui. Şi ceea ce văzu îl îngrozi.

Wong scană locurile în care se aflau membrii echipei sale. Toţi membrii Echipei Eagle, în afară de el şi de Jack, erau în permisie, răspândiţi prin ţară, într-o binemeritată pauză. Acum, totuşi, el ştia că avea să se întâmple ceva îngrozitor. Îi explică lui Jack ce credea el că va urma acelor incidente.

Jack puse o mână uriaşă pe umărul firav al lui Sam.

— Trebuie să iei legătura cu maiorul Barrett, Sam. *Pronto.*

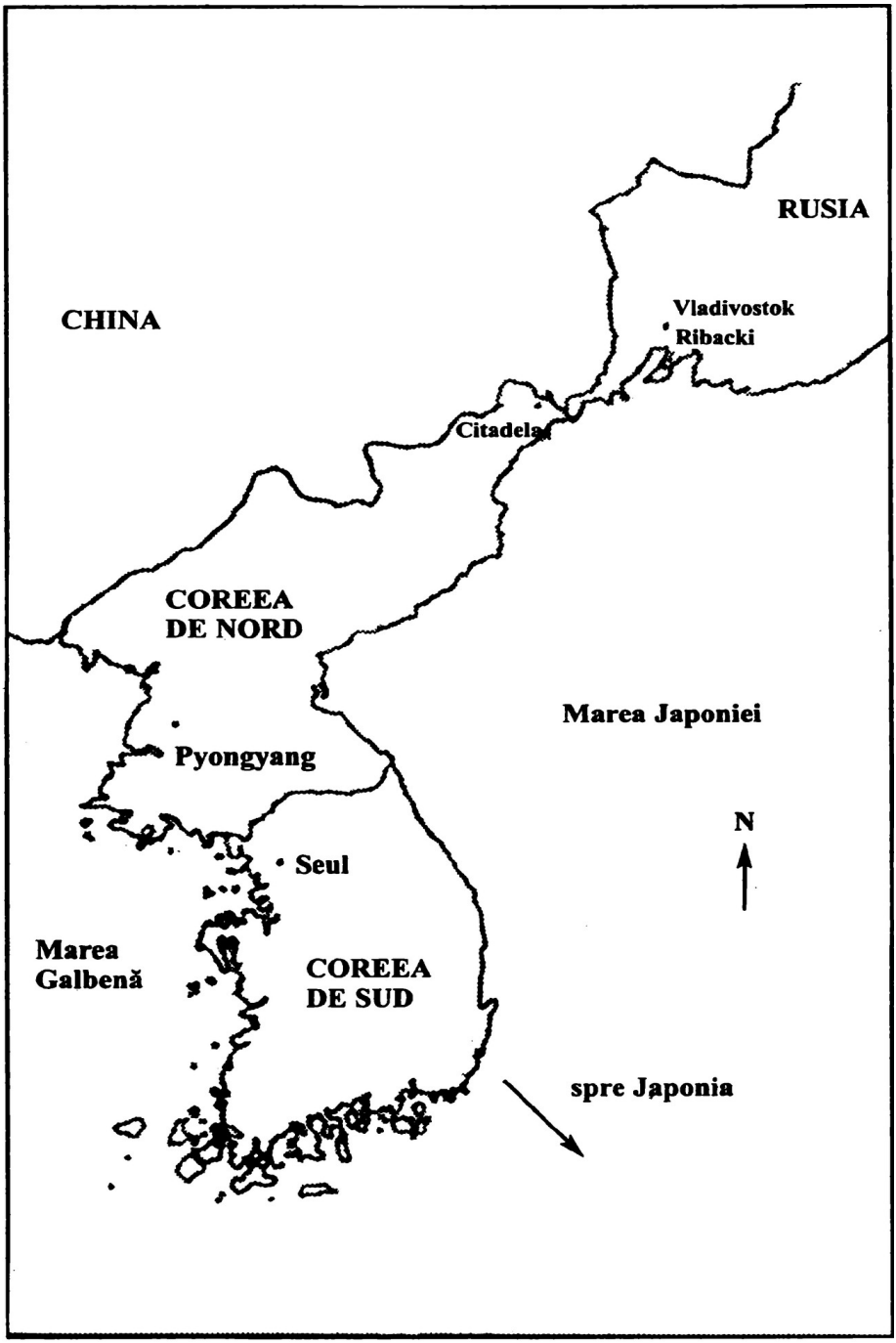
RUSIA
CHINA
Vladivostok
Ribacki
Citadela
COREEA
DE NORD
Marea Japoniei
Pyongyang
N
Seul
Marea
Galbenă
COREEA
DE SUD
spre Japonia

CAPITOLUL 4

...lupta pentru putere se schimbă, atunci când cunoştinţele despre cunoştinţe devin principala sursă de putere.

Alvin Toffler

11 noiembrie, ora 10:00, timpul local, Citadela, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Generalul Cho Chong Sik stătea la biroul lui, revăzând teancul de rapoarte pe care se pregătea să-l trimită la Cartierul General din Pyongyang. Camera era plină de fum, căci Cho aprindea ţigările japoneze una de la cealaltă.

Biroul era rece şi auster, cu ziduri de beton, un birou de lemn, două fişete metalice şi o lampă de podea. În stânga hârtiilor, pe birou, erau două telefoane. Un covor simplu era întins pe podea, în faţa biroului. Biroul era cu faţa spre uşă, unica intrare în cameră. În spatele generalului Cho, singurul lucru care orna pereţii goi de beton era un drapel mare, cu alb, roşu şi albastru, al Coreei de Nord.

Cho stinse o ţigară în scrumieră şi trase un raport strict secret din teancul de hârtii. Un fir subţire de fum se ridica de la mucul stins, alăturându-se norului care plutea deasupra lămpii fluorescente prinsă de tavan.

Raportul era ultimul dosar despre omul de care răspundea el. Iuri Terrek era un geniu nebun şi conducătorul unei reţele internaţionale de terorism, intitulată Frăţia. Era un om despre care Cho ştia că trebuia să fie controlat, sau măcar ţinut în frâu. Dar cum? Cho studie raportul cu atenţie.

Iuri Terrek: conducător al Frăţiei, cea mai mare organizaţie criminal-teroristă din lume. Ridicarea lui meteorică la putere a pornit de la nişte începuturi umile. Terrek se născuse în 1969 în Vladikavkaz, Ossetia de Nord, în Caucaz. Tatăl lui era inginer petrolier rus, iar mama o localnică. Când Iuri avea cinci ani, se născuse fratele lui, Doku. Tatăl lui Iuri murise într-un accident la sondele petroliere, când Iuri avea şase ani. Mama lui nu primise pensie după tatăl lui, pentru că nu era considerată cetăţean rus. Când avea zece ani, Iuri intrase într-o bandă criminală. La optsprezece, fusese luat în armata sovietică. La nouăsprezece,

fusese recrutat în Spetznaz, unitatea de operaţiuni speciale de elită a armatei sovietice. În 1991, ucisese un ofiţer şi dezertase din armată.

Călătorise în Georgia şi apoi în Cehia. La douăzeci şi cinci de ani, conducea cea mai mare organizaţie mafiotă din Caucaz. În 1993, Terrek vizitase Statele Unite, ca să-l plaseze pe fratele lui într-o bandă din New York, care se ocupa cu traficul de droguri şi prostituţia. În această perioadă, adusese Frăţia la nivelul unuia dintre grupurile criminale cu cel mai mare succes din nord-estul Statelor Unite.

După cinci luni în Statele Unite, fusese arestat, în urma unui schimb de focuri cu poliţia. Fratele lui, Doku, fusese ucis când se opusese arestării. Iuri fusese acuzat de uciderea a doi ofiţeri de poliţie în timpul arestării şi fusese reţinut în închisoare până la proces. Când era transferat la tribunal, Iuri evadase, cu ajutorul membrilor din Frăţie. Terrek ucisese doi paznici şi pe avocatul lui, în timpul evadării. Cu ajutorul reţelei de contacte pe care le dezvoltase în Frăţie, se întorsese în Cehia.

În 1998, Terrek conducea cea mai mare şi mai puternică organizaţie mafiotă din fosta Rusie. Frăţia se extinse şi deveni o prezenţă internaţională, în multe state. În 1999, Terrek deţinea o mare parte din traficul de petrol caucazian, câteva afaceri legale în Tadjikistan şi Turkmenistan şi o parte în traficul de heroină birmanez. În 2000, Terrek adunase câteva miliarde de dolari în bunuri şi conducea cea mai mare organizaţie criminal-teroristă din lume. Operaţiunea de trafic cu droguri a lui Terrek devenise primul sindicat al crimei din Statele Unite.

În februarie 2000, serviciile de informaţii americane îl localizaseră pe Terrek într-o ascunzătoare montană din Ossetia. Fusese organizat un raid secret combinat, ruso-american, pentru arestarea lui Terrek şi desfiinţarea imperiului lui criminal. Raidul eşuase şi Terrek scăpase, dar nu înainte ca soldaţii ruşi să-i ucidă soţia şi copiii, în timpul atacului asupra fortăreţei din Ossetia. Terrek jurase răzbunare împotriva Statelor Unite şi Rusiei.

Pentru a realiza asta, Terrek avea nevoie de baze sigure în care să-şi antreneze oamenii şi unde să pregătească şi să lanseze atacurile. Ultima lui achiziţie era Citadela, o fortăreaţă din apropierea satului Aojin, din Coreea de Nord. Pentru a-şi atinge obiectivele, Terrek strânsese o armată de teroriţti

internaţionali. Angajase oameni din toată lumea şi îi adusese în secret în Coreea de Nord. Aici, plănuise prima lui mişcare îndrăzneaţă din campania de îngenunchere a Americii.

Generalul Cho lăsă jos raportul şi întinse mâna după pachetul de ţigări. Scoase o altă ţigară din pachet, o duse la buze şi o aprinse. Trase adânc şi se lăsă pe spate pe scaun, uitându-se la fumul din jurul lămpii fluorescente. Ridică mâna dreaptă ca să-şi maseze fruntea, încercând să analizeze situaţia şi care erau şansele lui.

Cho ştia cât de grea era situaţia în Coreea de Nord. Oamenii de acolo erau la limita supravieţuirii, mai ales după cei câţiva ani devastatori ai prăbuşirii economice şi ai foametei. Guvernul din Pyongyang folosea toate mijloacele posibile pentru a face rost de banii necesari supravieţuirii regimului în acele vremuri grele. Tehnologia rachetelor era exportată în Iran, dar asta nu era suficient pentru acoperirea deficitului. Pentru câteva sute de milioane de dolari, Terrek cumpărase dreptul de a-şi organiza o bază de pregătire pe teritoriu nord-coreean. Generalul Cho fusese desemnat să supravegheze activităţile lui Terrek. Toată activitatea din baza secretă din munţi trebuia să rămână sub o acoperire totală.

Cho clătină din cap, dezgustat. Superiorii lui din Pyongyang erau nerăbdători să-i facă pe plac lui Terrek, atâta timp cât preţul era bun şi factura era plătită în dolari americani, în conturile elveţiene ale marelui conducător, Kim Jong Il, şi a cercului lui de protejaţi.

Cho trase un fum lung din ţigară. Tutunul japonez îi arse gâtul, dar el continuă să fumeze. În Coreea de Nord, viaţa oferea foarte puţin lux. Singura plăcere pe care o savura erau ţigările lui.

Terrek e nebun, cugetă Cho. *Numai câţiva dintre oficialii nord-coreeni s-au întâlnit cu el vreodată şi încă şi mai puţini ştiu cât de lunatic este. Nebun sau nu, trebuie să-i recunosc calităţile. Terrek nu este numai extraordinar de bogat, dar este şi un organizator strălucit şi are o lipsă de scrupule care i-ar face pe veneratul Kin Il Sung sau pe Iosif Stalin să se cutremure – dacă aceşti criminali cu voinţă de fier ar fi încă în viaţă. În plus, nu trebuie să uit nici o clipă că în Terrek nu se poate avea încredere.*

Terrek botezase tabăra Frăţiei: Citadela. Citadela era un

complex izolat, în colţul montan nord-estic al Coreei de Nord, aproape de graniţa acesteia cu China şi Rusia. Cea mai apropiată localitate nord-coreeană era Aojin, şi Aojin însemna de fapt doar o duzină de case de cărămidă, strânse în jurul gării. În această bază îndepărtată, Cho era singur, fără nici o forţă de securitate la dispoziţie. Era la cinci sute patruzeci şi cinci de kilometri de Pyongyang, capitala Coreei de Nord, şi la o sută şaptezeci de kilometri de oraşul rusesc Vladivostok. Cea mai apropiată garnizoană nord-coreeană, o brigadă a Diviziei de Infanterie 121 a Corpului de Armată 7, era la cincisprezece kilometri depărtare, pe drumurile dure şi şerpuite ale munţilor, la nord de oraşul port Najin. Singura legătură a lui Cho cu garnizoana de lângă Najin era staţia radio din biroul lui, în cartierul general al Citadelei.

De ce m-au pus superiorii mei din Pyongyang într-o astfel de poziţie penibilă? Se aşteaptă să fiu sacrificat? În ce scop? Cho se foi pe scaun, trase din ţigară şi începu să răsfoiască restul hârtiilor. Cea mai mare parte a nord-coreenilor, inclusiv el, era de acord cu cruciada lui Terrek împotriva Americii, dar el realiza în acelaşi timp că pe agenda de lucru a lui Terrek nu erau prevăzute şi interesele Coreei de Nord. Cho nu iubea America, dar era îngrijorat de faptul că nimeni nu putea să-l controleze pe Terrek.

Acesta făcea lucruri care depăşeau ceea ce se stabilise iniţial în Pyongyang. Terrek, era un demon care avea puterea să ia în posesie sufletele oamenilor. În complexul lui uriaş, de patruzeci de kilometri pătraţi, adânc în munţii din nord-estul Coreei de Nord, Terrek îşi folosise imensa lui avere ca să îmbunătăţească sistemele defensive ale fortului şi să creeze un laborator de cercetare super-tehnologizat. Cho nu avea idee la ce lucră Terrek în acel laborator secret extrem de bine păzit. Oamenii lui Terrek veneau şi plecau când voiau ei, şi o flotă mică de elicoptere HIP de producţie rusească ateriza constant, în timpul zilei.

Superiorii lui din Pyongyang nu păreau îngrijoraţi de rapoartele lui. Ei erau interesaţi doar de banii lui Terrek. În principiu, superiorii lui Cho îi acordau lui Terrek o libertate nelimitată, de a face orice dorea, dar îl lăsaseră pe Cho în bârlogul lui. Ceea ce era şi mai îngrijorător era faptul că mica armată de mercenari internaţionali a lui Terrek păzea

complexul. Aceşti oameni juraseră credinţă numai lui Terrek şi Frăţiei.

Cho ştia că superiorii lui din Pyongyang aveau să-l scoată responsabil de orice ar fi apărut în neregulă la Citadelă. Şi mai rău era că locotenent-colonelul Lee, unul dintre ofiţerii trimişi să se antreneze cu oamenii lui Terrek, îşi transferase loialitatea faţă de Republica Populară Coreea în loialitate faţă de Terrek şi sinistra lui Frăţie. Lee devenise ultimul protejat al lui Terrek şi îşi abandonase responsabilităţile faţă de Cho şi Coreea de Nord. Cu o săptămână înainte, Lee făcuse ultimul pas şi jurase credinţă Frăţiei lui Terrek.

Cho era practic prizonier în propriul lui complex. El îşi dădea seama că Terrek era un pericol faţă de regimul din Pyongyang, chiar dacă superiorii lui nu realizau asta. Trebuia să-şi avertizeze cumva superiorii şi să anunţe garnizoana de la Najin.

Un ciocănit puternic se auzi la uşă.

— Sunt ocupat, răspunse furios Cho. Nu mă deranjaţi!

Uşa se deschise. În prag, stăteau doi dintre mercenarii lui Terrek, îmbrăcaţi în uniformele negre ale Frăţiei. Oamenii îi rânjiră lui Cho. Nu exista nimic din respectul obişnuit şi disciplinat pe care-l aveau soldaţii în faţa generalilor din armata nord-coreeană.

— Vino cu noi, generale. Fratele Terrek vrea să te vadă imediat.

Cho puse pe birou hârtiile, se ridică şi porni spre uşă.

Ora 11:00, în Munţii Yukon, Canada

Broboane de sudoare curgeau pe fruntea alpinistului, în timp ce traversa versantul stâncos, şi abrupt al unuia dintre vârfurile înalte ale Munţilor Yukon. Purta cizme de alpinist grele, din piele maronie, pantaloni scurţi, verzi, şi o cămaşă groasă de bumbac, cu mâneci scurte. La centura din jurul taliei, avea prins un ciocan şi câteva pene metalice de alpinism. Peste umărul drept atârnau, în stil cazac, un colac de frânghie şi o carabină lungă şi grea.

Era o zi însorită, neobişnuit de caldă pentru noiembrie. Cerul era albastru ca o vază fină de porţelan. Părul şaten, tăiat scurt, al bărbatului era umed de transpiraţie şi stropit cu pământ, în urma urcuşului lung pe versantul abrupt. După toate semnele,

era genul de zi care îi plăcea, dar, din cine ştie ce motiv, nu putea scăpa de senzaţia unei umbre întunecate care se afla în apropiere, semnalând o ameninţare iminentă. Voia să scape de ea, dar nu reuşea.

Concentrându-se asupra lucrului pe care-l făcea, îşi reprimă sentimentele şi înaintă încet, cu talentul unui alpinist exersat, urcând pe porţiunea în formă de V a muntelui. Îşi dorea asta de câţiva ani deja. Sus, pe un vârf muntos din Columbia Britanică, maiorul Travis Beauregard Barrett vâna prada pe care o visa demult, o capră de munte – una dintre speciile de capre sălbatice care trăiau la mari altitudini, în Yukon.

Nu cățăratul îi dădea sentimentul de teamă, şi nici vânatul. Acestea erau lucruri care-i făceau plăcere. De fapt, provocarea şi activitatea îl calmau. În timp ce se concentra la cățărat, frica păru să se retragă. Pentru unii era golful, dar pentru Travis Barrett, antidotul era acţiunea.

Provocarea părea destul de simplă. Urci pe munte, ajungi în vârf şi împuşti o capră sălbatică. Dar, bineînţeles, nimic nu e simplu când vânezi un astfel de animal. Travis trebuia să găsească un loc din care să poată trage într-un unghi potrivit, aşa încât capra să cadă în locul potrivit. Nu era acceptabil să tragă de la distanţă mare, doar ca să o vadă căzând până la pământul aflat cu câteva sute de metri mai jos. Nu, el voia să o facă în stilul de pe vremuri. Avea o fascinaţie mistică pentru vânătoare şi respect pentru prada lui. Voia să vâneze capra şi să găsească un mod de a-şi căra premiul de pe munte, la fel cum făceau strămoşii lui.

În timp ce urca, găsind pe rând câte o priză pentru mână şi picior, sentimentul de teamă se retrase. Îşi simţi respiraţia accelerându-se şi simţi greutatea carabinei de calibru 0,50, Hawkins, cu praf de puşcă şi încărcare pe la ţeavă, şi a colacului de frânghie, agăţate la spate. Încărcătura era grea. Trebuia să compenseze, aşa încât sarcina suplimentară să nu se mişte şi să-i deplaseze centrul de greutate, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Era un drum lung până jos – un drum foarte lung. Travis Barrett încerca să nu se uite în jos. Sentimentul de apăsare reveni. Mai simţise acea umbră şi altă dată, în momentele de stres sau descurajare: o dată când murise bunicul lui, altădată când era cu rangerii, în Somalia, şi din nou în timpul experienţei

din Groznîi, Cecenia.

Ajunse la un punct dificil al piscului, care era doar o faţă netedă de stâncă, fără prize uşoare pentru mâini sau picioare. Căută un mod să urce mai departe şi văzu o crăpătură fină în peretele de stâncă, o fisură îngustă ce oferea o ancoră pentru penele metalice pe care le avea în buzunarul de la şold. Se uită în sus şi văzu o proeminenţă îngustă în stânga, apoi o cărare de capre, care conducea de la bordura de piatră până în vârful muntelui.

Aproape am ajuns, îşi spuse. *Mai e un pic şi sunt în vârf.* Îşi fixă ambele picioare într-o buză îngustă a stâncii şi, cu mâna dreaptă pe ultima priză vizibilă, plasă cu grijă o pană metalică în fisură. Trase de cordonul de nailon ataşat de pană. Rezista.

Închise ochii pentru o clipă şi îşi aminti motto-ul familiei, pe care-l învăţase când era copil: „Un Barrett nu cedează niciodată”.

Îşi căută următoarea mişcare, încercând să nu se gândească ce ar mai fi rămas din el dacă ar fi căzut de la trei sute de metri înălţime. Se gândi să bată un pilon în stâncă, dar renunţă. Era posibil să aibă nevoie de el mai târziu. Cu mâna stângă prinsă bine de cordonul de nailon al penei metalice din crăpătură, întinse mâna dreaptă.

Găsi o mică protuberanţă de piatră cu dreapta şi se prinse de ea. Se trase în sus şi stânca cedă brusc. Mâna stângă i se strânse mai tare pe colacul de sârmă din jurul penei metalice, când el îşi pierdu echilibrul şi corpul i se balansă în aer, susţinut doar de o pană metalică şi un cordon mic de nailon. Inima începu să-i bată cu putere, dar reacţionă ca o felină, ca o panteră ce se căţăra într-un copac. Ţinându-se tare cu mâna stângă, pipăi suprafaţa piscului cu cizma dreaptă şi găsi o proeminenţă, exact atât de mare cât să-i suporte greutatea.

Inima îi bătea ca un ciocan. Auzea bubuitul ei în urechi, dar se strădui să se concentreze asupra stâncii. Continuă să apese pe buza mică a stâncii cu cizma, în timp ce piciorul stâng căuta o suprafaţă similară. Respiraţia i se iuţi, dar găsi o priză şi îşi puse piciorul stâng pe marginea ei micuţă. În acea meserie, câţiva milimetri contau foarte mult.

Urcă încet şi se trase spre bordura de piatră. Găsi cu atenţie altă crăpătură în zid şi introduse o altă pană metalică din buzunarul de la şold. Ajunse la proeminenţă şi se trase peste

marginea ei. În siguranţă acum, pe bordura de stâncă, se lipi cu spatele de piatra rece a muntelui, cu picioarele atârnând în gol.

După câteva secunde, îşi recăpătă calmul şi zâmbi. Admiră peisajul, privind în zare. Era copleşitor, frumos şi calm. Se afla pe pisc, complet singur, în locul unde munţii duri, cenuşii şi negri, se înălţau spre cer, vârfurile lor fiind acoperite de norii albi şi pufoşi. Munţii păreau să-l sfideze, ca un argument vizibil al nimicniciei omului, în comparaţie cu măreţia naturii.

Un vultur ce zbura undeva, sus, se învârti în aerul rece. Travis Barrett îl privi câteva minute şi îşi închipui că pasărea îl studia, ca şi cum l-ar fi examinat pe omul ce încălcase nepermis domeniul sacru al naturii.

Scoase un crucifix, care era ataşat de acelaşi lanţ cu plăcuţele militare de identificare, în jurul gâtului lui. Travis sărută crucifixul şi puse crucea şi plăcuţele înapoi în cămaşă.

Simţi năvala bruscă a liniştii care însoţea trecerea pe lângă moarte. Umbra exista încă, în timp ce se odihnea pe bordura de piatră. Se uită în jos, trecându-şi mâna murdară prin părul umed.

Cu ochii lui căprui adânci, savura imaginea, sunetul, mirosul şi senzaţia munţilor. Simţea stânca rece lipită de spatele lui şi mirosea aerul curat, care păstra parfumul amestecat al ierbii proaspete şi pământului. Era ca şi cum ar fi devenit o parte a acelui munte, ca şi cum corpul lui musculos, de un metru optzeci şi cinci de centimetri înălţime, se transforma treptat în granit şi se alătura uniunii misterioase cu muntele, pământul şi prada lui.

Închise ochii. Avea nevoie de asta. Acum, absolut singur, acolo, sus, pe muntele acela abrupt, se simţea mulţumit. Îşi dorea să poată uita totul, toată responsabilitatea şi toată teama, să poată duce o viaţă normală. Dar, aşa cum îi amintea comandantul TALON Force – legendarul şi durul general de brigadă Jack Krauss – „Travis Barrett nu era făcut pentru aşa ceva”.

Gândurile îi alergară la numeroasele momente fericite, momentele petrecute cu fiul său, Randall, şi cu fiica lui, Betty Sue, apoi se întoarseră la divorţul lui nefericit, la sentimentul de vinovăţie şi la durerea de a nu fi alături de copiii lui, de a nu asista la creşterea lor. Se gândi la tatăl lui, veteran al războiului din Vietnam şi soldat de profesie, un om dur, cu care era greu

să discuţi. Se gândi la omul care însemnase atât de mult pentru el, la omul cu care putea discuta, la naşul lui. Naşul lui era un om cu un suflet mare şi cu multă dragoste de viaţă, care era totodată cel mai bun prieten al tatălui lui. Îşi petrecuse ultimii doi ani de liceu cu naşii lui, în timp ce tatăl şi mama lui erau în Germania, alături de Divizia 3 de Blindate, în Frankfurt. Datorită tatălui şi naşului lui, Travis Barrett învăţase ce însemna să fii bărbat.

Simţi o senzaţie uşoară de căldură sub urechea dreaptă. Ridică încet mâna dreaptă, ca să pipăie micul implant cibernetic de comunicaţii, care se afla imediat sub piele.

În acelaşi timp, văzu mişcare, cu colţul ochiului drept. Întoarse încet capul spre dreapta. Acolo, pe bordura următoare, stătea un berbec mare de munte, berbecul cu cele mai magnifice coarne pe care le văzuse vreodată. Îl aştepta lovitura vieţii lui.

Travis simţi cum vântul blând îi bătea în faţă. Berbecul nu-i simţise mirosul şi stătea ca o statuie monumentală, tăcut şi fără să-l vadă. Calculă rapid împuşcătura. Situaţia era perfectă. Împuşcătura l-ar fi forţat pe berbec să cadă pe zona plată, departe de pantă.

Întinse mâna în spate, după carabina Hawkins, încet, silenţios, cu o precizie calculată. Duse carabina la umăr cu grijă, fără cel mai mic sunet.

Vulturul care zbura deasupra ţipă, ca pentru a-l avertiza pe berbec că un intrus uman voia să-i facă rău. Berbecul stătea pe bordură, abia privind spre valea de dedesubt, pozând ca un rege ce-şi supraveghea domeniul de pe meterezele castelului lui.

Travis trase încet cocoşul carabinei, uitându-se rapid, ca să vadă dacă totul era în regulă. Hawkins-ul era o carabină grea şi trăgea cu un glonţ mare, de calibru cincizeci, dar Travis Barrett o ţinea nemişcată, ca şi cum ar fi fost doar o coadă de mătură.

Ţinti.

Chiar înainte ca degetul lui să apese trăgaciul, sună soneria stridentă a telefonului celular de la curea. Berbecul auzi imediat acel zgomot nenatural şi dispăru într-o clipă, sărind înapoi pe vârful muntelui şi dispărând.

Travis îşi opri degetul, clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă, apoi închise ochii. Lovitura vieţii lui, îşi spuse. Lovitura vieţii lui!

Lăsă cocoşul carabinei la loc, apoi o prinse cu mâna stângă şi îi coborî patul cu cap metalic pe pământ. Smulse telefonul de la curea cu mâna dreaptă, îl deschise şi apăsă butonul pentru convorbire.

— Oricine ai fi, ar fi bine să fie ceva al naibii de important, se răsti Travis.

Se uită la telefon. Îi venea să-l arunce peste vârf, dar ştia că era obligaţia lui să-l ţină la el, tot timpul cât era în permisie.

Vocea adâncă, baritonală, a secundului lui, locotenent-comandorul Stanislaus Michael Powczuk, din Marina Statelor Unite, se auzi în receptorul celularului.

Totuşi, în clipa aceea Travis îşi dorea ca Stan Powczuk să fie alături de el, pe acel munte, ca să-i poată trage un şut în dos.

— Aici Powczuk, domnule, spuse vocea calmă de la celălalt capăt al legăturii. Îmi pare rău că te întrerup în timpul liber, dar echipele au fost rechemate. Toate. Şi imediat.

— Stan, ar fi bine ca asta să nu fie una dintre glumele tale stupide, mârâi Travis Barrett.

— Eu nu glumesc niciodată cu ofiţerul meu comandant, replică Powczuk, cu o voce amuzată… Tocmai am primit vestea de la Sam Wong. S-a împuţit treaba. Generalul Krauss vrea să ne adunăm la ora 10:00, pentru o informare. Se spune că numai o echipă va intra în operaţiune.

Maiorul Travis Barrett ascultă cu răbdare. Ştia că Powczuk urma procedurile şi că nu l-ar fi sunat dacă nu era urgent.

— Ştii unde vor trimite această echipă?

— Nu, răspunse Powczuk. L-am pus pe Wong să se ocupe de asta. S-ar putea ea el să facă rost de ceva informaţii, până la sosirea ta.

Travis Barrett se uită în jos, de pe vârful muntelui.

— Îmi va lua ceva timp să mă întorc. Nu ştiu dacă voi ajunge la timp.

— Nici o grijă, şefule. Am trimis un elicopter să te ia. Ar trebui să ajungă… hm… chiar acum.

Travis Barrett se uită spre sud şi văzu silueta zveltă şi neagră a unui elicopter UH-60 Blackhawk înaintând rapid în direcţia lui. Elicopterul îl localizase datorită implantului cibernetic codat special de sub urechea stângă a lui Travis Barrett.

— Văd elicopterul, spuse el, uimit de capacitatea lui Wong şi Powczuk de a reacţiona la evenimente, aproape înainte ca

acestea să se întâmple.

Travis se uită la ceas. Dacă se grăbea puţin, putea să ajungă.

— Cum ai aranjat cu elicopterul?

— Să spunem că micul Sammy a trimis un mesaj de urgenţă absolută la cea mai apropiată staţie aeriană a armatei, zise Powczuk, râzând. Slavă Domnului că micul tocilar e de partea noastră!

Travis zâmbi şi făcu cu mâna elicopterului. Dacă cineva putea falsifica ordine oficiale, Sam Wong era acela.

Rafala motoarelor elicopterului îl învălui pe Travis într-un vârtej de praf. Elicopterul plutea deasupra lui şi cei dinăuntru aruncară o frânghie spre silueta singuratică de pe vârful muntelui. Vântul bătea tare în jurul, maiorului din Beretele Verzi, care strigă în telefon:

— Am pornit, Stan. Cu puţin noroc, ajung acolo în noaptea asta. Adună Echipa Eagle. Vreau ca toată lumea să fie gata la ora 06:00, mâine dimineaţă, cu echipament complet şi arme. Toată lumea luptă şi nimeni nu abandonează. Ai înţeles?

— Da, domnule, spuse vocea încrezătoare a secundului său. I-am chemat pe toţi ceilalţi. Ai fost anunţat ultimul, pentru că eşti în afara razei de acţiune a balizelor normale de alarmă. Bine că aveai celularul la tine. Echipa Eagle va fi gata, la sosirea ta.

— Bine. Ne vedem curând. Barrett, terminat, spuse el şi închise telefonul.

„La naiba!” înjură Travis Barrett, clătinând din cap, în timp ce îşi trecea bucla cablului de nailon din elicopter peste cap şi umeri.

Prinse celularul de curea şi se asigură că avea carabină prinsă bine peste umeri. Vinciul puternic al elicopterului începu să-l tragă spre aparatul de zbor.

În timp ce urca spre cer, se uită în jos şi văzu o pereche de capre sărind şi îndepărtându-se de elicopter, pe platoul muntos de pe creastă.

Nu mai îmi trebuia decât un minut! Şaizeci de secunde, atâta tot! Împuşcătura vieţii mele!

CAPITOLUL 5

În orele de criză, nu uita că patruzeci de oameni bine selectaţi pot zgudui o lume întreagă.

Yasotay, conducător mongol

11 noiembrie, ora 19:00, în apropiere de Aojin, în munţii de lângă coasta nord-estică a Coreei de Nord

O ninsoare deasă cădea din cerul întunecat, acoperind lumea cu o pătură albă. Trei camioane militare de cinci tone alunecau şi patinau pe drumul îngheţat. Convoiul părea perfect normal. Camioanele conţineau proviziile de hrană săptămânale ale garnizoanei, dar aceste camioane mai aveau şi o încărcătură suplimentară. Înăuntru, sub prelatele umede, stăteau în tăcere oameni puternic înarmaţi, aşteptând momentul potrivit ca să sară afară şi să execute o întâlnire mortală.

Cele trei camioane trecură încet de primul punct de verificare. Paznicii, nebănuind nimic, îi lăsară să treacă, fericiţi că le puteau face doar semn cu mâna, în loc să-şi părăsească gheretele calde şi uscate, ca să verifice hârtiile şoferilor. În seara întunecată din cauza ninsorii, paznicii nu observară nimic neobişnuit.

Un bărbat în uniformă neagră şi cu glugă de aceeaşi culoare stătea pe o bancă de lemn, aproape de partea din spate, acoperită de prelată, a primului camion. Un oval mic din jurul ochilor era singurul fragment de pe faţa lui care nu era acoperit cu negru. Avea ochii înguşti şi răi, ca şi cum ar fi căutat în permanenţă ţinte, iar în ei strălucea un foc special, o energie care marca hotărârea şi duritatea unui fanatic.

Omul în negru era Lee Chu Bok. Era înalt pentru un nord-coreean, având un metru optzeci şi doi de centimetri, şi avea corpul musculos al unui gimnast expert. Ridică puţin prelata şi se uită afară. Ninsoarea era la fel de deasă.

Lee se uită la ceas. Mai avea câteva minute. Îşi reglă respiraţia şi se pregăti mental pentru înfruntare. Oamenii de lângă el stăteau nemişcaţi, aşteptând semnul lui ca să acţioneze. Camionul continuă să înainteze, trecând pe lângă un alt punct de verificare şi intrând în perimetrul de securitate interior.

Lee era ultimul export nord-coreean – un conducător terorist mercenar, liber să fie angajat. Ca să se pregătească pentru acest rol, făcuse un antrenament lung şi intensiv în Armata Populară Nord-Coreeană. Era expert în hopkido, arta marţială coreeană, ce reprezenta un amestec de karate şi judo, iar disciplina şi eficienţa lui în acea artă erau legendare. Absolvise primul din clasă la Institutul Militar Kumsung din Coreea de Nord, baza de pregătire pentru conducătorii Forţelor Speciale. Mulţi dintre colegii lui – nu prieteni, pentru că nu avea aşa ceva – considerau că Lee avea caracterul perfect, că era predestinat pentru măreţie. Era un adevărat singuratic, neavând nici o familie. Numai ura îi servea drept ţel. Se lăuda că nu permisese niciodată relaţiilor personale să-i risipească energia. Câştiga întotdeauna, atât în antrenamentele pentru luptă, cât şi în sport.

Era un ucigaş eficient, un bărbat crescut încă din copilărie în disciplina urii şi morţii, genul de om care te face să te simţi neliniştit numai prin simpla-i prezenţă. Singura persoană pe care o respecta era Iuri Terrek. Datoria lui Lee faţă de Frăţie era singura lui preocupare, iar ura faţă de americani, singura lui religie.

Ca rezultat al talentelor şi loialităţii lui, Terrek îl numise pe Lee comandant al dragonilor, un grup de luptă special al Frăţiei. Dragonii erau o bandă extraordinară de ucigaşi, o echipă de vis a teroriştilor. Recrutaţi din toată lumea, oamenii lui Lee îi juraseră loialitate acestuia. Ca parte a iniţierii fiecărui recrut, pe braţul fiecărui membra al grupului lui Lee fusese tatuat un dragon oriental. Lee considera acei dragoni drept o legătură de sânge, o legătură vizibilă faţă de serviciul în cadrul Frăţiei şi faţă de el. Cum Lee avea putere de viaţă şi de moarte asupra oamenilor lui, nici unul nu-l contrazicea. Lee îşi folosea acea putere absolută rapid şi fără remuşcări. În consecinţă, ordinele lui nu erau niciodată discutate.

Ceilalţi terorişti din grup erau îmbrăcaţi ca şi el, în negru. Lee purta în jurul pieptului o vestă antiglonţ specială. Ca şi ceilalţi, era înarmat cu un pistol-mitralieră Carl Gustav special de 9 mm, cu un amortizor scurt, dar eficient, ataşat la ţeavă. Ca să poată menţine comunicaţii constante cu fiecare membru al echipei lui, avea un receptor în urechea stângă şi un microfon la gât.

Camionul se opri în punctul stabilit. Lee ştia că cei cincisprezece oameni ai lui şi un alt camion cu încă

cincisprezece oameni se infiltraseră în inima poziţiei inamice. Obiectivul era un buncăr de comandă dintr-o fortăreaţă de pe munte, apărat puternic de trupe de elită. Ninsoarea deasă şi permisele speciale îi ajutaseră să treacă prin cele mai dure verificări de securitate. Acum, restul depindea de Lee şi de oamenii lui.

Un brazilian solid, numit Montoyez, stătea vizavi de Lee şi se uită pe sub prelată, ca să observe zona-ţintă. Montoyez asculta cu atenţie în casca mică, de ureche, aşteptând semnalul de începere a atacului.

— Domnule, spuse bărbatul cu faţă dură. Toate camioanele sunt în interiorul complexului. Grupul Unu este pregătit. Putem continua conform planului.

Lee îşi verifică arma şi strânse mai bine amortizorul la capătul ţevii pistolului-mitralieră. Toate armele unităţii nu puteau fi depistate prin serie sau număr. Îl deranja foarte mult faptul că tot ceea ce folosea, tot ceea ce foloseau oamenii lui – arme, echipament, ceasuri – era făcut de mâini străine. Recunoştea că nord-coreenii, conaţionalii lui, nu puteau face nici măcar un ceas ca lumea. Lee condamna Statele Unite pentru această situaţie şi pentru multe altele. Americanii erau responsabili pentru suferinţele nord-coreenilor. Ei produseseră războiul din 1950 şi ei trebuiau condamnaţi pentru starea jalnică a Coreei de Nord.

Lee ştia că lucrurile trebuiau să se schimbe. Şi voia să participe la acea schimbare. Voia să vadă acea schimbare producându-se în timpul vieţii lui. Voia să fie din nou mândru.

Şi mai mult îl chinuia faptul că el conducea o bandă internaţională de mercenari, formată din brazilieni, germani, ruşi, sârbi, chinezi şi nord-coreeni. Ar fi preferat să conducă o echipă integral nord-coreeană, dar ţara lui era prea săracă să înroleze şi să antreneze o echipă de genul Dragonilor, şi nu voia să acţioneze împotriva detestaţilor americani. Terrek, şeful Frăţiei, îi oferise o cauză, oameni, arme şi, cel mai important, banii necesari ca să se răzbune pe detestaţii imperialişti yankei. Pentru Lee, Frăţia era un vis devenit realitate, o sursă de mândrie şi un ţel.

Lee aprobă din cap.

— Exact aşa cum am repetat.

Montoyez înclină din cap. Repetaseră acea misiune de cel puţin zece ori. De fiecare dată, rezultatul fusese acelaşi: ţintele

atinse, orarul respectat şi misiunea îndeplinită. Oamenii lui Lee nu dădeau niciodată greş.

Lee se uită nervos la ceasul lui producţie japoneză. Ştia că temporizarea era totul. Trebuia să meargă precum ceasul, ca să reuşească. Simţea cumva că de data aceasta lucrurile erau diferite.

— Dă ordinul, comandă Lee.

— *Vulturul*! şopti Montoyez în microfon, repetând cuvântul de cod de mai multe ori.

Mercenarii coborâră rapid din camion.

— Amuţiţi gărzile. Fără zgomot, ordonă încet Lee, bătând cu palma în spatele fiecărui soldat care sărea din camion. Nu luăm prizonieri.

Echipa de terorişti trecu la acţiune ca o maşină bine unsă. Înaintară şi lichidară gărzile pe rând, înainte ca vreunul dintre inamicii lor să poată da alarma. Oamenii din primul camion asigurară silenţios exteriorul complexului. Lunetiştii alergară la turnurile unde fuseseră gărzile şi acoperiră intrarea în complexul de comandă. Ceilalţi înaintară ca să plaseze minele antipersonal comandate de la distanţă. Doi amplasară nişte mitraliere RPK de 7,62 mm, în timp ce alţi doi cărau aruncătoare de rachete antitanc, ca să acopere singurul drum de acces în perimetrul de securitate interior, care înconjura intrarea în complexul subteran.

În timpul ce restul forţei de pază era neutralizat, Lee atacă ţinta principală, împreună cu doisprezece oameni. În clipa în care echipa lui de asalt intră în tunelul care ducea la fabrica subterană, luminile din interiorul complexului se stinseră. Înăuntru, oamenii lui Lee găsiră un labirint de holuri şi birouri întunecate. Mercenarii din faţă, folosind dispozitive de vedere nocturnă şi lanterne cu infraroşii, doborâră ţintele, pe măsură ce acestea apăreau pe coridor, în două minute, detaşamentul de asalt redusese la tăcere şaisprezece paznici, fără să fie declanşată alarma.

Lee zâmbi. Exerciţiul mergea perfect. Era mândru de oamenii lui, chiar dacă paznicii nu avuseseră posibilitatea să riposteze cu foc. Fiecare paznic era, de fapt, o ţintă de lemn – siluete de formă umană, făcute din lemn, reprezentând soldaţi inamici. Ţintele erau aranjate aşa încât să cadă, atunci când erau lovite de un glonţ. Câteva erau plasate în poziţii simulate de mitraliere

şi în turnuri de pază.

Lee şi oamenii lui atacau un poligon de tir construit cu minuţiozitate. Terrek construise o imitaţie perfectă a ţintei pe care echipa lui Lee avea să o atace într-o zi. Lee nu ştia când aveau să execute misiunea reală, el şi oamenii lui, dar simţea că momentul acela era foarte aproape.

Oamenii lui aveau unsprezece minute să pătrundă, să facă o gaură în uşile de oţel ce apărau fabrica subterană şi să cucerească o cameră specială din centrul complexului. Lee se uită la aparatul de filmat cel mai apropiat. Camere de televiziune plasate special urmăreau fiecare mişcare a echipei de atac. Filmul atacului avea să fie rulat mai târziu, pentru revederea detaliată a acţiunii, scopul fiind îmbunătăţirea temporizării şi acţiunilor echipei lui.

Lee studie uşile din întunericul de catran cu ajutorul dispozitivului lui de vedere nocturnă. Ecranul ocularului lui picta întunericul în nuanţe de verde. O ţintă apăru lângă uşă şi omul de lângă Lee o doborî cu un foc precis. Lee privea lumea verde, în timp ce oamenii lui doborâră alte două ţinte ce stăteau în faţa uşii camerei speciale. Echipa de demolare alergă la uşile de oţel mari, de doi metri şi jumătate, şi plasară două explozive de mărimea unui ou, pe clanţele uşilor. Schimbară câteva semnale între ei şi mercenarii îşi acoperiră dispozitivele de vedere nocturnă.

— Spune cuvântul de cod. Suntem înăuntru şi suntem gata de execuţia fazei patru, spuse repede Lee operatorului lui radio.

Oamenii lui Lee îngenunchează în întuneric, cu spatele lipit de zidurile de beton rece, ca să se protejeze de explozia încărcăturilor. Un bărbat cu un pachet radio mic şi sofisticat vorbi în microfonul din mână:

— *Vipera!* Repet, *Vipera!*

Un terorist de lângă Lee apăsă un buton al dispozitivului de detonare de mărimea unui stilou, pe care-l ţinea în mâna dreaptă. O lumină puternică, şi zgomotul detunăturilor umplu aerul. Lee simţi valul de şoc şi căldura exploziei, în timp ce încărcăturile izbeau uşile grele de metal ce protejau buncărul de comandă.

— Grenade! strigă Lee.

Unul dintre oamenii lui aruncă cu boltă o grenadă în deschiderea creată de explozii. Simţi lumina şi mugetul

grenadei, apoi valul de şoc. Oamenii lui se repeziră înăuntru, trăgând silenţios cartuşe de 9 mm într-un grup de ţinte din interiorul clădirii. Lee intră al treilea.

În câteva secunde, camera era cucerită. Nişte lumini strălucitoare, de urgenţă, se aprinseră în interiorul buncărului. Lee şi oamenii lui îşi scoaseră dispozitivele de vedere nocturnă.

Camera aceea era obiectivul misiunii. Cei doi oameni care erau cu Lee îşi puseră armele pe o masă. Unul dintre ei căra o servietă metalică argintie. O aşeză pe masă şi apoi, cu ajutorul camaradului lui, îşi puse repede un costum de protecţie biologică.

După ce se îmbrăcă, omul intră pe uşa de sticlă ce reprezenta intrarea într-o încăpere specială. Apăsă o combinaţie de douăzeci şi trei de numere pe tastatura de la intrare, fixată pe perete. Uşa se deschise şi o lumină roşie începu să pâlpâie. Omul în costum de protecţie biologică intră în cameră, cu servieta în mână, apoi se întoarse repede şi încuie uşa exterioară. Lumina roşie se opri din pâlpâit. Omul în costum se duse la o uşă interioară, din cameră, şi apăsă o altă combinaţie lungă de numere.

Uşa interioară se deschise şi omul intră. Uşa din compartimentul interior se închise automat în spatele lui. Lee şi celălalt mercenar aşteptară. Omul în costum se întoarse în mai puţin de un minut prin uşa interioară, în mână cu servieta metalică.

O lumină roşie începu să clipească şi se auzi o sirenă, când teroristul din zona de protecţie biologică activă procesul de decontaminare. Aerul fu eliminat din camera exterioară şi fu introdus aer curat. Simultan, o lumină ultravioletă puternică din tavan traversă camera, pentru a ucide orice germeni scăpaseră. După două minute şi jumătate, uşa exterioară se deschise şi omul ieşi în cameră şi îşi scoase masca.

— Asta e. Pachetul nostru special e înăuntru.

Lee se uită la ceas şi zâmbi.

— Excelent. Întreaga operaţiune a durat douăzeci de minute şi cincizeci şi şapte de secunde. Am îndeplinit misiunea într-un timp record. Mâine, voi aranja ca nişte curve foarte atrăgătoare să ne ajute să sărbătorim.

Cei doi bărbaţi care erau cu Lee zâmbiră, anticipând sărbătoarea. Lee făcu un semn aprobator şi savură momentul

victoriei. Se duse şi luă valiza.

Peste câmpul de luptă simulat răsună un anunţ, din difuzoare, rostit de o voce asemănătoare cu cea a Fratelui cel Mare al lui Orvell.

— Foarte bine, comandant Lee. Prezintă-te imediat la raport.

Oamenii lui Lee ieşiră rapid din încăperile subterane. Lee îşi flutură arma, făcând semn conducătorilor lui de pluton să execute acţiunile de după misiune. Strigă câteva ordine rapide şi plecă de lângă complexul subteran, pornind spre nord, pe drum. Coti pe drum şi intră într-o zonă îngrădită în care se afla o clădire de beton cu un etaj.

Doi paznici bine înarmaţi stăteau în faţa intrării în clădire. Unul îi făcu semn cu capul lui Lee şi deschise uşa. Lee intră şi se uită repede în cameră. Aceasta era luminată de un singur bec strălucitor. Patru bărbaţi în uniformă, cu aspect mortal – paznicii de corp ai lui Terrek – stăteau în picioare, cu armele pregătite. Doi stăteau de pază lângă uşă, iar doi exact în spatele lui Terrek.

Lee îşi ţinea pistolul-mitralieră Carl Gustav la spate, cu ţeava în jos, şi în mâna dreaptă ţinea servieta. Îi văzu pe Terrek şi pe generalul Cho stând pe nişte scaune, în faţa unei mese lungi şi înguste. Generalul Cho stătea în stânga lui Terrek, fumând ţigară de la ţigară. O grămadă de mucuri stinse umplea scrumiera de pe masă, din faţa lui Cho. Un monitor de televiziune cu ecran plat era prins de peretele din faţa celor doi. Lee ştia că fiecare mişcare pe care o făcuse în timpul exerciţiului fusese studiată din această cameră de comandă.

Lee se apropie de Terrek şi puse servieta pe masă. Terrek zâmbi scurt, apoi îi făcu un semn apreciativ cu capul lui Lee, pentru performanţa lui excelentă.

Cho trase din ţigară încet, privindu-l fix pe arogantul Lee.

Lee îi răspunse cu o privire la fel de fixă şi plină de ură, arătându-şi clar dispreţul total faţă de omul cu minte îngustă, care îi era superior în grad, dar nu-i fusese niciodată superior în ceea ce privea calităţile de războinic. Lee îl considera pe Cho o marionetă şi un politician, nu un luptător, aşa cum era el. Era sigur că Cho şi-ar fi vândut şi sufletul şi ştia că Cho era un spion care fura bani de la Terrek.

Cho văzu privirea lui Lee, decise că acela nu era momentul potrivit ca să comenteze şi se uită în altă parte.

— Comandant Lee, spuse Terrek, cu un zâmbet sinistru. Sincerele mele felicitări. Aţi făcut o treabă excelentă în timpul repetiţiilor. Nu am nici o îndoială că tu şi oamenii tăi sunteţi pregătiţi. Frăţia şi cu mine avem cea mai mare încredere în voi.

— Tu eşti Frăţia! răspunse Lee, mutându-şi privirea de la Cho la Terrek. Sunt onorat să te servesc.

— Acesta este genul de conducător de care am nevoie ca să conducă următoarea fază a planului meu, spuse Terrek şi se întoarse spre generalul Cho: Sunteţi de acord?

Cho luă ţigara dintre buze şi zâmbi vag.

— Poate. Dar, bineînţeles, eu nu ştiu ce planuri aveţi. Poate că, dacă m-aţi informa de aceste intenţii, aş putea să vă sprijin mai bine.

— Planurile mele sunt secrete, spuse Terrek. În următoarele câteva zile îi vom lovi pe americani şi vom schimba balanţa puterii în lume. Accepţi oferta mea, Lee?

Generalul Cho păru surprins. Se opri din fumat, stinse mucul în scrumiera din faţa lui şi se uită curios la Terrek, apoi la Lee. Lee nu răspunse. Nu era nevoie. Focul din ochii lui spunea „Da” de o sută de ori mai tare decât orice cuvinte.

Cho deschise tabachera lui argintie şi scoase o altă ţigară, închise tabachera cu degetul şi bătu încet cu ţigara în capacul ei, aranjând tutunul. Puse ţigara între buze şi o aprinse cu bricheta.

— Peste două zile voi avea o armă de o putere incredibilă. Oamenii tăi vor pleca mâine dimineaţă. Tu şi Echipa Dragon veţi deveni sabia răzbunării împotriva americanilor, spuse Terrek.

— Da, replică Lee, cu o emoţie puternică. Nu există nici o îndoială. Dă-mi ordinul şi eu voi aduce victoria Frăţiei.

— Camarade Terrek, această acţiune trebuie coordonată cu Pyongyang-ul, interveni generalul Cho, trăgând din ţigară.

Aruncă o privire nervoasă paznicilor de la ieşirea clădirii.

— Înainte să părăseşti Citadela şi să execuţi orice operaţiune, trebuie să iei legătura cu Pyongyang-ul, prin mine. Aşa a fost înţelegerea noastră.

— Am schimbat înţelegerea noastră demnă de milă, răspunse cu răceală Terrek. Crezi că am încredere în tine sau în superiorii tăi din Pyongyang?

Terrek se opri şi îl studie pe general pentru o clipă.

— Ştii ce este un adevărat credincios, generale Cho?

Cho clătină din cap, părând şi mai neliniştit ca înainte. Se foi nervos pe scaun şi îşi frecă părul de la ceafă cu mâna.

— Un adevărat credincios este un om care este gata să facă orice sacrificiu şi să urmeze ordinele fără să pună întrebări ca să afle motivul. Adevăraţii credincioşi pot schimba lumea. Eu am o sută de astfel de oameni, generale Cho, toţi loiali faţă de cauza Frăţiei. Dar Lee este cel mai bun discipol al meu.

— Înţeleg că doreşti să păstrezi securitatea, tovarăşe Terrek, răspunse Cho, surprins de schimbarea bruscă de ton. Dar Republica Democrată Populară a Coreei de Nord are proceduri de securitate ce trebuie respectate. Trebuie să te informez că…

Terrek ridică mâna, oprindu-l pe Cho în mijlocul frazei. Cho se agită pe scaun şi trase lung din ţigară.

— Lee, tu şi echipa ta veţi pleca mâine, la ora 5:00 dimineaţa, spuse Terrek, adresându-se lui Lee. Agenţii de informaţii americani mă urmăresc ca nişte şoimi. Ca să ofer o acoperire misiunii tale speciale, eu voi apărea în altă parte. Am încredere în tine, numai în tine, să conduci echipa care va atinge scopul eforturilor noastre, împreună vom face o serie de paşi care îi vor doborî pe americani în genunchi.

Lee zâmbi.

— Aşa vom face!

Generalul Cho puse jos ţigara.

— Tovarăşe Terrek, nu ai autoritatea să iei această decizie. Voi raporta imediat…

— Chiar crezi că mă poţi opri? rânji Terrek. Nu am nevoie de permisiunea ta.

Cho se uită în jos, la masă. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Problema cu tine şi cu laşii fără voinţă care conduc ţara ta patetică este că vă e teamă să vă implicaţi total, fără rezerve, fără să priviţi în spate. Tu şi superiorii tăi staţi în acest paradis mizerabil al muncitorilor, de peste cincizeci de ani, ca nişte muşte pe o grămadă de rahat.

Cho vru să se ridice. Unul dintre paznicii lui Terrek veni în spatele lui şi îl forţă să se aşeze la loc.

— Nu am terminat cu tine, spuse Terrek, aplecându-se în faţă peste masă şi apropiindu-şi faţa la câţiva centimetri de a lui Cho.

Smulse ţigara din gura generalului şi o aruncă pe podea.

— Războaiele nu sunt câştigate de cei mai buni oameni. Sunt câştigate de oamenii cei mai hotărâţi. La primul semn de slăbiciune, trebuie să ataci la beregată. Trebuie să fii pregătit să te dedici total.

Terrek se ridică, întinse braţul lui puternic şi îl prinse pe nord-coreeanul scund de gât.

— Nu pot permite nimănui să-mi cunoască planurile, mai ales unui vierme lipsit de importanţă ca tine. Deja ai spus prea multe superiorilor tăi din Pyongyang. Secretul este vital în afacerile mele. Este ca şi cum ai astupa găurile dintr-o barcă. Dacă vrei să navighezi în continuare, nu poţi permite nici cea mai mică scurgere.

Terrek strânse gâtul lui Cho, iar generalul nu reuşi să scape din strânsoare. Chiar în clipa în care nord-coreeanul simţea că ochii o să-i sară din orbite, Terrek îi dădu drumul. Cho se prăbuşi pe scaun, tuşind şi icnind.

Terrek îşi îndreptă cămaşa şi ocoli masa spre partea îndepărtată a acesteia. Cei doi paznici care stăteau în spatele lui se lipiră de perete. Terrek îi făcu semn cu capul lui Lee.

Lee apăsă rapid combinaţia servietei şi deschise plicul dinăuntru. Citi repede conţinutul scrisorii.

Fără să ezite, Lee îşi roti pistolul-mitralieră de la spate. Cu cureaua în continuare pe umăr, lipi ţeava de capul lui Cho şi trase. Capul acestuia explodă şi corpul neînsufleţit se prăbuşi pe podea.

Ecoul împuşcăturii răsună în cameră. Paznicii nici nu clipiră. Nimeni nu mişca. Numai trupul lui Cho se zbătea în ultimele convulsii. Ţigara acestuia, arzând încă pe podeaua de marmură albă, fu stinsă de balta de sânge care se întindea.

Marea piesă va începe, îşi spuse Lee, în timp ce pe buze îi apărea un zâmbet rău. *În sfârşit, am găsit conducătorul. Care are curajul să ia destinul în mâini! Acţiunile noastre vor aduce căderea Statelor Unite. Gândul acesta îmi încălzeşte sufletul şi va da un sens anilor de sacrificii ai poporului meu.*

— Am lovit deja în Roma, spuse Terrek, rânjind şi admirând strălucirea planului pe care îl crease. Vom mai da o lovitură răsunătoare în Vest şi apoi vom lovi Estul. În felul acesta, americanii nu vor mai înţelege care sunt adevăratele noastre intenţii. În Est vom găsi arma care ne va aduce victoria. Tu vei fi cel mai bun conducător al meu, braţul meu drept, discipolul

meu!

— Pentru Frăţie! strigă Lee. Moarte Americii!

CAPITOLUL 6

Şi aveţi grijă, cel mai mare dintre ucigaşi, cel a cărui teroare este cea mai măreaţă, trebuie să se spele în sângele tău, şi trebuie să facă baie în sângele tău, iar tu vei fi distrus.

Vechea carte egipteană a morţii

12 noiembrie, ora 11:00 a.m., Valea Regilor, Egipt

— E atât de incitant, şopti ea, cu vocea unei şcolăriţe care flirta cu prietenul ei, la ora de istorie din liceu.

Jim se uită la cea care îi era soţie de treizeci şi trei de ani şi zâmbi. El era cu opt ani mai mare decât Elizabeth, dar vârsta. Nu contase niciodată pentru ei, căci se iubeau de când se văzuseră prima dată. Părul ei lung şi blond devenise argintiu, dar el o vedea pe Elizabeth – Liz – tot ca pe cea mai frumoasă femeie din lume. La cincizeci şi unu de ani, Liz avea alura de senzualitate şi vitalitate a unei femei de treizeci de ani. Avea o figură şi o siluetă care atrăgeau încă privirile celor din jur. El se lăuda prietenilor că Liz ar fi putut să fie dublura lui Lauren Bacall, când actriţa apăruse în 1964 în filmul *Sex şi fata singură,* şi toţi prietenii lui care văzuseră filmul îl aprobau din inimă.

Jim se uită la verigheta simplă şi subţire de pe mâna stângă a lui Liz. Cumpărase acel inel cu douăzeci şi opt de dolari, dintr-un magazin de amanet din Galveston, chiar înainte să se căsătorească. Pe vremea aceea, atâta îşi putea permitea, dar lui Liz i se păruse că valorează o avere. În toţi acei ani dificili, ea se plânsese foarte rar şi fusese stânca lui de sprijin, în vremurile grele. Acum, el se pensionase şi se bucurau amândoi de viaţă. Abia aşteptaseră acea vacanţă, pe care o considerau o a doua lună de miere.

De fapt, expresia *a doua lună de miere* nu era foarte precisă. Aceea era de fapt luna de miere pe care nu o avuseseră niciodată. Weekendul intim pe care-l petrecuseră împreună la Galveston Holiday Inn, după cununia civilă, era tot ceea ce putea numi lună de miere. A doua zi, Liz îl condusese pe Jim la aeroport şi el plecase spre Vietnam, ca să se alăture Brigăzii Aeropurtate 173 din Armata SUA. El avea douăzeci şi şase de ani pe atunci, iar ea numai optsprezece, dar dragostea lor

rezistase războiului, separării şi vremurilor grele.

Jim ştia că draga lui Liz nu bombănise niciodată din cauza asta, dar el voia mult mai mult pentru soţia lui. După Vietnam, Jim găsise de lucru ca şofer de camioane lungi, iar în cele din urmă ajunsese să aibă propria lui companie de camioane. Timp de aproape treizeci de ani dusese viaţa grea a unui şofer de camion, transportând încărcături grele şi bunuri de consum dintr-o parte în cealaltă a Americii. Ştia că petrecuse prea mult timp pe drum şi fusese prea mult timp departe de draga lui Liz, dar aşa îşi câştiga existenţa, iar ea păruse să înţeleagă întotdeauna asta.

Jim recunoştea că, în timpul acelor ani dificili, Liz dusese greul relaţiei lor, jucând rolul care valora pentru el mai mult decât putea recompensa cu bani. Liz menţinuse fericirea căminului şi, timp de câţiva ani, ajutase la creşterea minunatului lor fin, pe lângă a propriului lor fiu. Acum, Jim îşi jurase că era vremea ei. Atunci când un competitor serios se oferise să-i cumpere parcul de maşini pentru un profit substanţial, Jim se retrăsese. Îi spusese lui Liz că de-a lungul anilor strânsese suficienţi bani pentru vacanţa pe care ea o visase tot timpul. Da, era şansa lui de a se revanşa pentru timpul pierdut, îşi spuse Jim. Îi făcu cu ochiul lui Liz şi zâmbi.

Ea îi prinse privirea şi parcă îi citi gândurile. Cu o sclipire jucăuşă în ochi, luă mâna lui puternică şi o strânse încet. Sclipirea din ochii lui Liz însemna pentru el mai mult decât tot aurul din comorile nedescoperite ale Egiptului antic. Era un bărbat fericit.

În cei treizeci şi trei de ani de căsnicie, în care Jim conducea camioane prin toată ţara, Liz visase să călătorească cu el în locuri exotice. Dar astfel de excursii depăşeau întotdeauna bugetul lor. Cuplul muncise din greu, se sacrificase şi crease o viaţă pentru ei şi pentru familia lor. Liz muncise la început în meseria de cusătoreasă şi apoi pentru Crucea Roşie, la un spital local al veteranilor. Vacanţele erau mereu amânate. Erau facturi de plătit, şi creşterea copiilor era scumpă. În acei ani, momentele cele mai apropiate de ideea de vacanţă de care avuseseră parte Jim şi Liz fuseseră acelea în care Liz deschidea o revistă de călătorii, în sufrageria lor, după una din cinele ei gustoase. Stăteau toţi patru – Jim, Liz, fiul lor şi finul lor – mâncând şi discutând despre toate locurile, minunate pe care

aveau să le viziteze cândva.

Acum, după retragerea lui Jim din afacerile cu camioane, după ce copiii absolviseră colegiul şi îşi urmau propriile cariere, era timpul ca ei doi să se distreze. Liz nu avusese nevoie decât să arunce o privire pe ultimele broşuri de călătorie, ca să se hotărască pentru un tur de două săptămâni al Tărâmului Sfânt şi al faimoaselor locuri ale Egiptului antic.

Aerul condiţionat lupta într-o bătălie deja pierdută, în timp ce soarele prăjea acoperişul de aluminiu al autocarului egiptean ce purta familia Douglas şi pe ceilalţi treizeci şi opt de turişti occidentali. Motorul scrâşnea, iar autobuzul înainta chinuit pe drumul asfaltat acoperit de nisip, cu cincizeci de kilometri pe oră. Şoferul, un bătrân vesel cu o *ritra* albă şi un *dish-dash* maroniu, îmbrăcămintea tipică a clasei muncitoare egiptene, fredona în timp ce autobuzul înainta încet. Ghidul, un egiptean gras şi plăcut, de cincizeci şi ceva de ani, pe nume Nasser Al Habib, stătea în picioare, în partea din faţă a autocarului, şi ţinea un microfon în mâna dreaptă.

Jim zâmbi. Egiptul era aşa cum se aştepta – un amestec de Hollywood şi Biblie.

— Doamnelor şi domnilor, veţi vedea că în dreapta noastră este un loc glorios şi sfânt, anunţă Habib, cu un zâmbet larg. Aceasta este faimoasa Vale a Regilor.

Zâmbetul lui Jim se transformă în chicotit. Faţa rotundă şi fericită a lui Habib, mustaţa lui deasă şi neagră, toate aveau un aspect comic. Nu se putea abţine. *Lui Habib îi place cu adevărat slujba lui, şi pare hotărât să ne facă să credem că a meritat să dăm toţi acei bani,* se gândi Jim.

— În dreapta, doamnelor şi domnilor, veţi vedea ultimele excavaţii ale mormintelor egiptene regale, continuă Habib, hotărât să ofere un comentariu constant, în timp ce autobuzul trecea pe lângă orice avea o legătură cu Egiptul antic. Ruinele conţin acele inscripţii picturale, cunoscute sub numele de hieroglife. Aceste inscripţii ne vorbesc despre credinţa strămoşilor noştri în Anu, locul în care sufletele celor buni se unesc cu corpul lor spiritual şi sfânt.

Turiştii scoaseră obişnuitul murmur de oh-uri şi ah-uri, când se uitară la templul ruinat şi complet părăsit din dreapta lor. Grupul era un amestec de cupluri de tineri şi bătrâni, de pensionari şi proaspăt căsătoriţi. Majoritatea erau americani,

care profitau de ultimele bilete de vacanţă cu reducere: „Minunile Egiptului antic”. Se auziră clicurile aparatelor de fotografiat, ale fotoreporterilor amatori care încercau să prindă imaginile monumentale pe film, chiar şi prin geamurile murdare ale autocarului.

— Totul pare atât de trist, îi şopti Liz lui Jim, lăsând în jos aparatul de fotografiat. Erau nişte constructori atât de grozavi… nişte administratori atât de buni. Dar această fascinaţie faţă de moarte… mormintele şi piramidele.

— Da, presupun că este într-adevăr trist, răspunse Jim, aprobând din cap şi cuprinzând umerii soţiei lui cu braţul.

Liz îşi odihni capul pe umărul lui, privind zidurile sparte care înconjuraseră pe vremuri o reşedinţă regală.

— Dar nu este ceva neobişnuit. Toată lumea se întreabă ce există dincolo de mormânt. Vechii egipteni îşi exprimau curiozitatea într-un mod diferit faţă de noi, asta e tot.

— De ce s-a prăbuşit imperiul lor? întrebă Liz, în timp ce autobuzul trecea pe lângă un templu în ruină.

Jim se gândi un minut, trecând prin minte o viziune a vechiului imperiu egiptean. Nu ştia prea multă istorie, dar citise o carte bună despre egiptenii, grecii şi romanii antici, ca pregătire pentru turul lor. Era povestea clasică a supravieţuirii. Apăruseră culturi mai puternice, mai hotărâte, care îi învinseseră pe vechii egipteni şi le schimbaseră pentru totdeauna stilul de viaţă.

— Probabil din acelaşi motiv din care se prăbuşesc toate marile naţiuni. Poate că egiptenii antici au rămas fără oameni care să mai vrea să se ridice şi să lupte pentru lucrurile în care credeau. Nemaiexistând nimeni dispus să lupte pentru modul lor de viaţă, societatea lor le-a interzis viitorul.

— Ai devenit un filosof, la bătrâneţe, spuse Liz, cu o faţă amuzată.

Apoi oftă şi adăugă:

— Mă întreb ce fac băieţii noştri.

Jim zâmbi din nou şi clătină din cap. Liz nu plecase de mai mult de zece zile şi îi era deja dor de casă.

— Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru ei. Sunt bine şi pot să aibă grijă singuri de ei.

— Daţi-mi voie să vă amintesc, doamnelor şi domnilor, anunţă Habib prin difuzor, ridicându-şi capul şi luând un aer important.

Vărul meu, Nassir al Hassan, are un magazin minunat în Luxor, unde puteţi cumpăra toate suvenirurile pe care le doriţi, la preţuri speciale. Magazinele pe care le veţi vedea în alte locuri sunt mult prea scumpe. El are sculpturi deosebite cu Ramses, unul dintre cei mai mari faraoni, şi la un preţ mic, pentru dumneavoastră.

Jim zâmbi. Spiritul liberei întreprinderi era viu şi activ în Egiptul modern.

O femeie masivă, pe nume Helga, stătea pe scaunul din faţă, lângă Habib, şi îşi făcea aer cu o broşură tipărită în arabă şi engleză. Helga ridică privirea uluită spre ghid şi clătină din cap. Părea să-i pese la fel de mult de epoca antică a lui Ramses, ca şi de vărul lui Habib. Principala ei grijă era arşiţa. Aerul condiţionat al autobuzului mergea la maximum, dar efectul lui asupra pasagerilor era insignifiant. De aceea, câţiva dintre turişti îşi deschiseseră geamurile, făcând efortul de răcorire al interiorului total inutil. În consecinţă, Helga transpira din greu şi se plângea în şoaptă soţului ei slab şi cu ochelari, care stătea incomod lângă ea.

Helga ştia ceva engleză, cea mai mare parte a ei folosind-o ca să se plângă de tot ce păţise în Egipt. Imediat ce autobuzul plecase de la hotel, Helga se prezentase drept şefă, spre marea disperare a lui Habib. Helga îi dădea în mod repetat şoferului avertismente să încetinească şi indicaţii ca să evite gările sau animalele răzleţite de pe drum. Helga era convinsă că tot ce lipsea culturii egiptene erau organizarea şi disciplina. Cu ele, egiptenii ar fi putut face autobuzele să sosească la timp, ar fi putut să ia gunoiul de pe străzi şi – cel mai important – să facă aerul condiţionat să funcţioneze.

Jim şi Liz o cunoscuseră pe Helga şi pe soţul ei, Karl, înainte ca grupul să plece de la hotelul din Luxor. Jim admira oamenii cu personalitate şi recunoscuse în Helga un astfel de om. Alături de timidul şi retrasul Karl, cuplul reprezenta o imagine amuzantă, şi Liz şi Jim se distraseră discutând cu Helga.

Bătrânul zâmbitor, cu barbă căruntă şi aproape fără dinţi, care conducea autobuzul era indiferent la sugestiile şi protestele nemţoaicei. Bătrânul, care nu vorbea deloc engleză, zâmbea doar şi fredona încet o melodie veche.

Terenul deveni mai accidentat, când autobuzul intră în Valea Regilor, şi autobuzul părea să găsească toate găurile de pe

drumul asfaltat prost întreţinut. În stânga şi în dreapta, apărură munţii bătrâni de nisip şi stâncă şi gropile adânci din care fuseseră scoase odată pietrele. În timp ce autobuzul ocolea un mic munte de bazalt, Helga strigă un avertisment şoferului şi arătă spre un camion verde care bloca drumul.

— Ce e acolo, pe drum? întrebă ea.

Habib se uită la nemţoaică, ridică din umeri şi se întoarse. În aceeaşi clipă, bătrânul de la volan apăsă cu putere pe frâne. Ghidul, care stătea în partea din faţă a autobuzului, îşi pierdu echilibrul şi ţâşni în faţă, într-un salt caraghios, spre parbriz.

În timp ce autobuzul oprea, în sfârşit, se auziră focuri de puşcă trase în aer.

Un bărbat stătea în faţa autobuzului, îmbrăcat în uniformă neagră şi purtând o *ritra* cu pătrăţele roşii pe cap, care îi acoperea toată faţa, cu excepţia ochilor. Individul îndreptă o carabină de asalt cu aspect mortal spre şofer.

— Jim? întrebă Liz, cu o faţă îngrijorată.

Jim clătină din cap şi o luă de mână.

— Nu-ţi face griji. Stai liniştită. Totul va fi bine.

— *Ach, mein Got!* icni Helga şi apoi spuse o rugăciune neinteligibilă, în germană. Bandiţii!

Restul turiştilor parcă îşi ţinu respiraţia. Nimeni nu ştia sigur ce se întâmpla în faţa autobuzului.

Omul în uniformă izbi în uşă cu patul carabinei de asalt AK-47, în timp ce un alt bărbat apăru şi îşi îndreptă puşca spre Habib. Ghidul îi strigă şoferului să deschidă uşa. Uşa se deschise şi omul în negru îl prinse pe Habib, îl trase jos din maşină şi îl aruncă la pământ.

O duzină de bărbaţi înarmaţi apărură brusc. Bandiţii înconjurară autobuzul, ca o haită de lupi ce ataca o oaie rătăcită. Toţi erau înarmaţi şi îmbrăcaţi la fel, cu excepţia a doi dintre ei. Una dintre aceste excepţii era un bărbat înarmat doar cu un pistol. Acest om striga ordine şi Jim presupuse că era şeful lor. Cealaltă excepţie era un bărbat cu carabina agăţată la spate. Acesta filma cu o cameră video fiecare minut al acţiunii.

Jim simţi un nod în stomac. *Bandiţii nu-şi filmează jafurile,* îşi spuse el şi remarcă faptul că oamenii înarmaţi nu erau nici egipteni, nici arabi. Tipii aceia erau din altă parte. Şi aveau, probabil, alte motive.

Banditul care-l aruncase pe Habib în praf urcă în autobuz. O

femeie mai în vârstă, din spatele lui Jim şi Elizabeth, urlă. Şoferul se ridică în picioare, ca şi cum ar fi vrut să-l ajute pe Habib, dar omul în uniformă neagră îl izbi imediat în faţă cu patul Kalaşnikov-ului. Bătrânul cu păr cărunt se prăbuşi pe scaun.

Jim privi, incapabil să facă ceva. Totul se întâmpla atât de repede. Jos, în afara autobuzului, Habib încercă, să se ridice. Omul cu pistol îl împinse la loc, cu tocul cizmei lui militare. Lui Habib îi ţâşni sânge din gură şi el se ghemui într-o poziţie fetală la pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile. Apoi, cu mai puţină ceremonie decât cea folosită de o persoană ca să arunce resturile într-o cutie de gunoi, şeful teroriştilor trase două gloanţe în spatele ghidului.

Şeful, un bărbat bine legat, puţin peste un metru optzeci, lovi cu piciorul corpul neînsufleţit al ghidului, întorcându-l cu faţa în sus. Pieptul lui Habib era scăldat în sângele ce ţâşnea. Din două găuri mari, de ieşire.

— Toată lumea… jos. Jos din autobuz! strigă şeful, într-o engleză sincopată.

Apoi, unul dintre bandiţi îşi îndreptă arma spre acoperişul maşinii şi trase câteva focuri.

— Acum!

Într-un vacarm de ţipete şi urlete, turiştii – bărbaţi, femei şi câţiva copii – se ridicară şi porniră spre uşă. Helga, abia reuşind să se mişte printre scaune din cauza masivităţii ei, se chinui să iasă din autobuz, urmată de soţul ei, Karl. Omul cu carabină de asalt de lângă scaunul şoferului o împinse fără ceremonie. Solida doamnă se împinse în spate, din reflex. Omul în negru îşi îndreptă carabina spre capul ei şi râse. Helga rămase perfect nemişcată, în timp ce Karl, slab şi cu ochelari, se strecură între ei, ceru scuze şi o scoase cu grijă pe soţia lui din autobuz.

În partea din spate a vehiculului, alţi turişti se agăţau năuciţi de genţile şi aparatele lor de fotografiat şi coborau din autobuz. Unii dintre pasagerii din spate se mişcau prea încet, după părerea teroriştilor, şi erau întâmpinaţi cu strigăte şi ameninţări ale oamenilor în negru. Bărbatul care-l împuşcase pe Habib îi împingea, fără să ţină cont de vârstă sau sex, în timp ce coborau.

Jim şi Elizabeth îi urmară pe Helga şi pe Karl la uşă. Când trecu pe lângă şeful teroriştilor, Jim simţi privirea banditului

urmărindu-l. Deşi *ritra* omului îi acoperea gura şi nasul, Jim putea să-i vadă ochii. Erau înguşti şi răi, dar afişau o încredere din care Jim înţelese că individul era un ucigaş profesionist, care avea un plan.

Jim îndrăzni să ţină piept privirii, răspunzând cu foc focului din ochii teroristului, apoi trecu repede cu Liz pe lângă el şi îşi ocupară locul în rând.

Asta a fost o greşeală, îşi spuse Jim.

Soarele cădea asupra pasagerilor, care erau împinşi fără ceremonie într-un şir, în faţa corpului neînsufleţit al lui Habib. Bălţi de sânge gros şi roşu se formau sub el, în nisipul fierbinte. O femeie îşi făcu cruce. O dată autobuzul golit, se lăsă brusc tăcerea. La capătul şirului, o femeie tânără şi atrăgătoare, într-o rochie de plajă galbenă, lungă, ţinea un bebeluş în braţe. Copilul plângea, strigătele lui slabe sfârşind tăcerea. Un bărbat care stătea lângă ea, tatăl copilului, încerca să o liniştească pe mamă, care mai avea şi ea puţin până să izbucnească în lacrimi.

În tot acest timp, bărbatul în uniformă neagră, cu camera de filmat mică, înregistra scena, feţele panicate ale captivilor şi prinzând în prim plan expresia traumatizată de pe faţa tinerei mame îngrozite.

— Nu-ţi face griji, îi şopti Jim soţiei lui, încercând să pară curajos.

Analiză rapid situaţia şi căută un mod de scăpare. Nu exista nici unul. Erau prea mulţi oameni cu arme şi nici un loc sigur spre care să fugă. Trebuia să aştepte o altă ocazie.

— Dacă voiau să ne ucidă, eram deja morţi. Stai calmă. Fă ce spun ei.

Liz îl privi pe soţul ei, cu ochi mari şi înnebuniţi. Ţinându-se strâns de mâna lui Jim, întoarse capul şi se uită la corpul însângerat al bietului lor ghid.

Conducătorul oamenilor în negru se apropie de şir, privind pe rând fiecare turist. Se opri o secundă în faţa lui Jim, examinându-l cu privirea. Jim stătea drept în soarele nemilos şi se uită în ochii reci ai unei forţe şi mai nemiloase. Nu putea să vadă faţa acelui om, care era acoperită de un batic cu pătrăţele roşii, dar îi văzu ochii.

Jim simţi o ură pe care nu o mai încercase din zilele când era soldat în Vietnam, când înfruntase un inamic diferit, într-o lume diferită. *La naiba cu ticălosul ăsta,* îşi spuse. *Nu sunt bandiţi,*

sunt teroriști.

Bărbatul cu pistol se opri în fața șirului de turiști. Ceilalți oameni înarmați erau în spatele lui.

— Numele meu e Iuri Terrek, spuse individul cu pistol, cu fața spre aparatul de filmat. Voi sunteți cu toții inamici ai Frăției, și acum prizonieri ai noștri. Veți fi pedepsiți pentru crimele împotriva umanității pe care Satele Unite și toate puterile occidentale le-au comis împotriva lumii.

O văduvă canadiană de șaizeci de ani care stătea lângă Jim începu să se roage. Jim vorbise cu ea în autobuz și aflase că numele ei era Mary Uley. Economisise doi ani bani ca să facă acea excursie pe Tărâmul Sfânt și în Egipt. Acum, ambiția ei de o viață de a vedea acele nisipuri antice se transformase într-un coșmar.

— Vă voi pune fiecăruia o întrebare și voi veți răspunde, anunță scurt Terrek, ca și cum ar fi dat comenzi unui câine.

Stătea cu mâna stângă în șold. Cu mâna dreaptă, trase cocoșul pistolului și îl îndreptă în sus.

— Dacă nu răspundeți, veți fi împușcați. Dacă vă mișcați, veți fi împușcați.

Turiștii rămaseră nemișcați. Murmurul suspinelor plutea în aer. Terrek se apropie de doamna germană grasă și se uită în ochii ei îngroziți. Unul dintre oamenii lui Terrek râse.

— Naționalitatea ta, zise Terrek, cu o voce mai sumbră decât o dimineață fără soare.

— *Deutsche,* răspunse ea, cu o furie de neconfundat în voce și cu ochii plini de dușmănie.

— Poate că ar trebui să-l împușc pe soțul tău, spuse Terrek, plasând țeava pistolului sub nasul lui Karl. Ai vrea să vezi creierii soțului tău împrăștiați pe nisip?

— *Nein... fiitte,* se rugă Helga, coborându-și privirea.

Terrek râse și trecu în fața lui Karl, țintindu-l în continuare cu pistolul.

— *Deutsche,* răspunse slab Karl, privind nisipul.

Terrek își coborî pistolul și merse mai departe. Următoarea în linie era Mary.

— Canadiană, spuse bătrâna plângând, strângând niște mătănii în mână.

Terrek luă mătăniile și le aruncă la pământ, apoi le zdrobi în nisip cu cizma. Mary rămase înghețată de teamă. Apoi, Terrek

se mută în faţa lui Jim. Jim îl privi a doua oară direct, ochi în ochi. Îi urâse întotdeauna pe cei care se dădeau mari, iar tipul acesta era genul cel mai rău. Vedea în ochii lui o ură care nu avea să dispară niciodată. Jim cunoştea acea privire. Şi ştia şi ce urma.

— Tu eşti american, spuse Terrek. Aroganţa ta te dă de gol. Nu am mai ucis americani de câteva săptămâni.

Jim nu răspunse. Încerca să pară indiferent şi să nu-l provoace pe Terrek.

Cu o mişcare rapidă, Terrek îndreptă pistolul spre fruntea lui Jim şi apăsă pe trăgaci. Sunetul împuşcăturii reveni, de pe dealuri. Jim se prăbuşi la pământ. Sângele lui o stropi pe Elizabeth – *sângele lui Jim!* Liz urlă şi îngenunche lângă corpul iubitului ei soţ.

Două elicoptere mari apărură brusc dinspre est şi aterizară la câteva sute de metri de turiştii îngroziţi. Elicele elicopterelor creau un curent puternic, care ridica nisipul deşertului ca o furtună.

— Acesta să fie un exemplu pentru voi, ascultaţi-mi ordinele, şi restul nu veţi fi ucişi, strigă Terrek peste uruitul motoarelor. Sunteţi treizeci şi opt... treizeci şi şapte... de oameni acum. Ascultaţi-mă şi veţi fi eliberaţi, la momentul potrivit.

Pentru Elizabeth Douglas, timpul se oprise în loc. Stătea în genunchi, în nisip, cu capul lui Jim în poală, în timp ce sângele îi acoperea pantalonii.

Terrek făcu semn cu capul unui bărbat care stătea lângă el. Acesta, la rândul lui, le făcu semn celor din stânga şi dreapta lui să-i ducă pe prizonieri la elicoptere.

— Toată lumea la elicoptere. Acum! strigă el.

Teroriştii îi împinseră şi-i loviră cu picioarele pe cei treizeci şi şapte de turişti, dirijându-i spre elicoptere şi lăsându-i în urmă pe Jim Douglas, Habib şi şoferul de autobuz, morţi. Grupul şocat de nouăsprezece femei, cincisprezece bărbaţi şi trei copii se supuse, înaintând cu greu prin nisip.

Elizabeth refuză să plece. Rămase pe nisip, ţinând în braţe cadavrul soţului ei. Suspinând, ridică privirea spre ochii reci ai lui Terrek.

— Nu îl voi părăsi.

Terrek îndreptă pistolul spre capul ei, gata să o ucidă pe loc. Helga şi Karl, la numai câţiva paşi depărtare, alergară lângă

Elizabeth şi o traseră în picioare.

Terrek râmji.

— Luaţi-o pe târfa asta americancă de aici, înainte să o ucid.

Helga şi Karl o traseră pe Elizabeth spre elicoptere.

— Nu pot să-l părăsesc aici! strigă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea fermă a nemţoaice.

— Trebuie, zise aceasta, forţând-o pe Elizabeth să înainteze.

Vocea îi tremura de emoţie, când ajunseră la uşa elicopterului şi repetă:

— Trebuie.

12 noiembrie, ora 13:15, Biroul comandantului-şef, Comandamentul de Operaţiuni Speciale, Pentagon

— Jack, te-am chemat aici ca să te pun rapid la curent cu ultimele informaţii, spuse vocea morocănoasă.

— Da, domnule, am văzut ştirile, zise generalul Krauss. Pe toate canalele apar secvenţe cu dezastrul de la Roma. Personalul meu m-a pus la curent cu tot ce s-a întâmplat, acum o oră. Am trecut TALON Force în stare de alarmă.

— Foarte bine. Dar ceea ce nu ştii este că teroriştii au lovit şi în Egipt, au ucis un american şi au răpit alţi treizeci şi şapte de turişti, majoritatea cetăţeni ai Statelor Unite, replică comandantul SOCOM-ului, Comandamentul de Operaţiuni Speciale, generalul Samuel „Buck” Freedman.

Comandantul slab şi deşirat, de patruzeci şi opt de ani, al Forţei de Atac Reunite a nou-formatei TALON Force clătină din cap. Faţa bătucită a lui Krauss, ochii duri şi ţinuta semeaţă păreau copiate dintr-un poster de recrutare al Beretelor Verzi.

— TALON Force devine operaţională?

— Ştiu că trebuia să deveniţi operaţionali abia peste treizeci de zile, dar circumstanţele s-ar putea să ne forţeze să ne mişcăm mai repede decât ne aşteptam.

Generalul de brigadă Jack Krauss, din Armata Statelor Unite, se trase în faţă pe scaun, nerăbdător să accepte provocarea şi gata să-şi încerce noua organizaţie în luptă. Faţa bătrânei berete verzi era plină de încredere, în timp ce se pregătea să-şi pledeze cauza, dar, înainte să poată vorbi, generalul de patru stele din Infanteria Marină ce stătea în spatele biroului de mahon strălucitor îi reteză discursul cu o fluturare a mâinii.

Generalul îl măsură cu atenţie pe Krauss. Îi cunoştea calităţile. Krauss era cel mai bun ofiţer pe care-l cunoştea, din toate serviciile armate.

Krauss era unul dintre cei mai decoraţi ofiţeri din operaţiunile speciale, încă în serviciu activ. Fusese în mai multe operaţiuni decât voia să-şi amintească generalul Freedman. Krauss avea reputaţia unui luptător din umbră îndrăzneţ, inteligent şi extrem de dur. Rănit în ultima lui acţiune de luptă directă, îşi pierduse mâna dreaptă. Dar Jack Krauss era un soldat prea bun, ca armata să decidă retragerea lui pe motive medicale. Schilodit, dar încă apt de luptă, Krauss fusese primul om la care se gândise generalul pentru comanda TALON Force.

Jack Krauss nu-şi dezamăgise mentorul. Dovedise din nou că era omul potrivit pentru acea misiune. Krauss mişcase munţi de obstacole ca să organizeze, să echipeze şi să antreneze cea mai avansată unitate de operaţiuni speciale din lume.

— De la distrugerea avioanelor de linie civile de deasupra Oceanului Pacific, din urmă cu patru luni, ne-am luptat zi şi noapte să punem pe picioare noua ta unitate, spuse generalul din Infanteria Marină, privindu-l pe Krauss. Am asigurat fondurile din partea Congresului, am atras cele mai bune minţi din industrie şi am produs tehnologia cea mai fantastică de care am auzit. Dar cea mai mare parte a echipamentelor ce vor fi folosite de echipele tale nu a fost testată în luptă.

— Domnule, este adevărat că cea mai mare parte a echipamentului este încă în faza de prototip, şi că există încă mici probleme la care mai trebuie lucrat, dar suntem pregătiţi.

— Eşti sigur în privinţa echipamentului? Totul poate depinde de modul în care lucrează echipamentul vostru.

— Super-computerele de terrabiţi pe care le folosim au produs echipamente care ar fi fost considerate magice, cu câţiva ani în urmă, spuse cu mândrie Krauss. Toate prototipurile sunt generate computerizat, fabricate cu precizie şi testate cu precizie. Am ridicat aproape de o sută de ori capacitatea de evaluare a situaţiei de către echipă, gradul de supravieţuire şi letalitatea.

Freedman chicoti.

— Mă sperii, Jack. Nu numai că eşti un soldat adevărat, dar mai şi înţelegi tâmpeniile asta de tehnologie înaltă mai bine decât oricine. Însă maşinăriile nu pot lupta singure, continuă

generalul Freedman, serios. Oamenii fac asta, şi ei trebuie să-şi folosească mintea. Uităm asta uneori şi mă tem că fascinaţia noastră pentru arme tot mai precise s-ar putea să ne ducă prea departe. Vreau să-mi spui că *oamenii* sunt pregătiţi.

Generalul Freedman se lăsă pe spate pe scaun şi închise ochii. Krauss ştia că se încălzea pentru una dintre predicile lui.

— Am mai văzut asta, continuă Freedman. Ne încredem în dispozitive de înaltă tehnicitate şi apoi subestimăm inamicul. Aşa au reuşit ticăloşii aceia din Liban să ne arunce în aer cazărmile din Beirut şi să ucidă două sute nouăzeci şi nouă de infanterişti marini în 1980. Aşa au reuşit acei nenorociţi săraci şi indisciplinaţi din Somalia să ne bată pe străzile din Mogadishu. Şi de aceea au pierdut ruşii o brigadă întreagă în prima zi a atacului lor asupra oraşului Groznîi din Cecenia.

— Eu am cei mai buni oameni din toate serviciile, domnule, spuse Krauss. *Cei mai buni.* Aşa cum ştiţi, avem în echipele noastre chiar şi cei mai buni specialişti civili, unii dintre experţii ţării noastre în microbiologic, arme chimice şi tehnologie a computerelor, printre altele. Sub autoritatea dumneavoastră specială, Congresul i-a numit pe aceşti civili la gradul temporar de căpitani, şi ei s-au integrat în fiecare dintre echipele noastre. Pe scurt, domnule general, echipele noastre au fost selectate din *creme de la creme.*

— Nu mă lua pe mine cu tâmpeniile franţuzeşti, Jack, chicoti Freedman.

Cei doi generali izbucniră, în râs. Într-o profesiune care era deseori prea serioasă, Freedman savura camaraderia şi prietenia ce existau între el şi Krauss. Era fericit să vadă că Jack Krauss nu-şi pierduse încrederea sau energia, în ciuda orarului non-stop pe care ofiţerul mai tânăr din Forţele Speciale îl avusese în acele ultime câteva luni. Ritmul fusese doborâtor, dar Krauss ştia că situaţia internaţională devenea tot mai critică cu fiecare zi.

— Am încredere în judecata ta, Jack. Din caza marilor cheltuieli implicate în programul TALON Force, există dorinţa de trimitere cât mai curând în teren a echipelor. Eu voiam doar să aud de la tine că ai o echipă gata să fie trimisă în luptă şi azi, dacă dau ordinul.

— Domnule, TALON Force este un instrument de precizie al defensivei naţionale, cea mai bună echipă de operaţiuni

speciale. Merită fiecare bănuţ cheltuit cu ei. Vom reuşi să facem lucruri pe care nu le puteam face înainte, şi le vom face mai rapid, mai decisiv şi cu mai puţine pierderi. Răspunsul meu este un „DA”, fără echivoc.

— Bine. Mă bazam pe asta. I-am spus şefului Cartierului General Strategic Reunit acelaşi lucru, acum douăzeci de minute.

Freedman deschise un computer negru şi subţire de pe birou, întoarse ecranul şi îl plasă în faţa lui Krauss.

Acesta zâmbi, bucurându-se de încrederea pe care o manifesta generalul faţă de el. Apoi, privirea îi fu atrasă de ecranul computerului. Pe ecranul albastru sclipeau cuvintele „Top Secret/Numai pentru TALON Force”, în centru, scrise cu roşu.

— Computer, începe instructajul, comandă Freedman.

Luminile din birou se micşorară, la comanda vocală a generalului. Computerul bâzâi o fracţiune de secundă, apoi logo-ul Cartierului General Strategic Reunit apăru pe ecran. Logo-ul dispăru şi fu înlocuit de o legătură video directă cu Centrul de Informaţii Reunit. O femeie colonel în Forţele Aeriene, cu o figură îngustă şi dură, apăru pe ecran, în faţa unei hărţi de situaţie digitale mari.

— Bună dimineaţa, generale Krauss. Această informare este strict secretă, numai pentru NOFORN şi TALON Force, anunţă femeia, cu o voce puternică şi încrezătoare.

Asta însemna că informaţia nu numai că era accesibilă numai celor care aveau dreptul de acces, dar şi că nici un cetăţean străin, indiferent de ce nivel de acces avea, nu putea să o audă.

— Informarea pe care o veţi auzi reprezintă ştirile de ultimă oră, din toate sursele, referitoare la grupul terorist internaţional numit Frăţia. Amplasament strategic: Statele Unite, singura supra-putere a lumii la începutul secolului XXI, sunt în prezent atacate de câteva organizaţii transnaţionale. Până de curând, inamicii Americii erau uşor de identificat, pentru că erau state-naţiuni. Deşi relaţiile dintre aceste state-naţiuni nu sunt întotdeauna paşnice, America a minimizat campaniile lungi şi sângeroase din ultimii ani, prin menţinerea unor unităţi militare mici, dar cu o mare forţă convenţională, concentrate pe obiective precise. Oponenţii de acest gen ai Americii, cum ar fi Irakul, Iranul, Coreea de Nord, China, Libia şi Siria, continuă să

sprijine forţe militare mari, pentru menţinerea puterii interne şi asigurarea obiectivelor guvernelor regionale. Forţele reunite militare ale Statelor Unite – Armata, Marina, Infanteria Marină şi Forţele Aeriene – deţin o superioritate calitativă faţă de aceste forţe inamice, prin precizia puterii de foc, informaţii, antrenament, echipament şi capacitatea de a se desfăşură strategic în orice colţ al lumii. Această combinaţie de posibilităţi a ţinut sub control pe cele mai rele dintre aceste state adverse – cum ar fi Coreea de Nord, Libia şi Irakul. Toate aceste ţări pe care le-am menţionat sunt în conflict cu Statele Unite din diverse motive. Aceste ţări – şi în plus China şi Rusia – privesc Statele Unite ca pe un pericol mondial. Am primit informaţii recente care indică faptul că unele dintre aceste naţiuni sprijină o schimbare radicală în echilibrul puterii, prin finanţarea unei forţe teroriste internaţionale, care va ataca interesele americane în lume. În esenţă, există o campanie teroristă globală împotriva personalului şi intereselor americane. Bombardarea avioanelor de linie americane de primăvara trecută a fost un simplu avertisment asupra capacităţilor lor. S-au folosit de asta ca să arate ce pot şi ca să obţină finanţare.

— Frăţia, spuse Krauss. Iuri Terrek.

— Da, exact, răspunse colonelul din Forţele Aeriene. Frăţia, condusă de Iuri Terrek, este sprijinită internaţional cu bani, arme, oameni şi informaţii, de către aceste state inamice şi de multe altele ale căror scopuri sunt opuse obiectivelor noastre. Scopul declarat al Frăţiei este înfrângerea Statelor Unite şi a aliaţilor lor.

— Ştiţi unde este Terrek? întrebă Krauss, aproape prea grăbit, după propria lui părere. Cea mai mare forţă a lui este anonimatul.

— Din nefericire, se cunosc foarte puţine despre Terrek sau locul în care se află. Ştim că este inteligent şi fără scrupule, şi că este gata să folosească orice mijloace de forţă asimetrică, terorism, ca să-şi îndeplinească obiectivele. Ştim că a fost în Statele Unite cu ani în urmă şi că a fost arestat sub un alt nume şi identitate. A evadat şi de atunci a început să-şi formeze organizaţia, nu este asociat cu nici o religie, cult sau ţară, dar este în relaţii strânse cu elemente criminale internaţionale şi este de partea tuturor celor care-i urăsc pe americanii şi aliaţii lor.

— Cunosc această parte a istoricului lui Terrek, spuse Krauss.

— Bineînţeles, ştiţi despre operaţiunea cu ruşii, de anul trecut, din Ossetia.

Generalul Jack Krauss aprobă din cap şi îşi masă proteza de la mâna dreaptă.

— Da, prea bine chiar. Continuaţi, vă rog.

— Ieri, o sută douăzeci şi patru de americani au fost ucişi cu bomba teroristă din Roma. Treizeci şi doi de supravieţuitori ai exploziei sunt în stare critică şi mulţi dintre ei vor muri, probabil, în aceeaşi zi, un american şi doi egipteni au fost ucişi de Frăţie în Egipt, şi douăzeci şi şapte de americani şi zece europeni au fost răpiţi. Nu se ştie unde se află ei în prezent. O înregistrare video a răpirii şi execuţiei americanului a fost trimisă serviciilor de televiziune din toată lumea şi va apărea astă seară la ştirile internaţionale.

— Ceva urme? întrebă Krauss.

— Credem că ostaticii au fost transportaţi la un aerodrom din Sudan. E posibil să fi zburat de acolo în Somalia, dar nu ştim încă sigur. Dacă sunt în aer, pot fi oriunde.

— Altceva? întrebă Krauss.

— Frăţia a făcut următoarele cereri…

Ecranul computerului trecu de la camera de instruire J2 la un fragment de film video. Un bărbat zvelt, cu braţe musculoase, purtând un tricou negru şi pantaloni negri, stătea pe un scaun. Faţa îi era acoperită de umbre, dar Krauss reuşi să distingă contururile figurii. Omul era chel sau se răsese în cap. În afară de asta, se vedea doar o umbră.

— Sunt conducătorul Frăţiei, anunţă cu mândrie omul.

Tonul vocii lui era puternic, poruncitor şi arogant.

— Crezi că este Terrek? întrebă generalul Freedman.

— Prezint următoarele cereri Statelor Unite ale Americii, spuse Terrek, cu vocea rece a unui fanatic. America trebuie să-şi retragă toate forţele militare în limitele graniţelor Statelor Unite şi să anuleze orice tratate de apărare şi alianţe cu alte naţiuni. Dacă Statele Unite nu fac acest lucru în următoarele şapte zile, voi provoca un dezastru pe care îl veţi regreta pentru totdeauna…

Urmă o pauză, în care un prim-plan al siluetei lui Terrek umplu ecranul. Era evident că cel care filmase încercase un final dramatic.

— Bombele din Roma şi răpirile din Egipt sunt doar începutul, spuse Terrek, cu o voce rece. Vă spun asta, pentru că nu puteţi face nimic. Îndepliniţi cererile noastre sau acceptaţi consecinţele propriei voastre distrugeri.

— Finalul informării, zero doi unu doi zero, Top Secret, TALON Force.

Ecranul se goli şi luminile din birou se aprinseră.

— Nu există decât un singur mod de a trata cu acest fanatic, spuse Krauss, vizibil agasat de aroganţa lui Terrek. Ştie că nu-i putem îndeplini cererile. Joacă astfel pentru public, încercând să se arate ca un egal al Statelor Unite.

— Ai dreptate, dar presiunea a fost aplicată. Preşedintele vrea să apară la televiziune mâine, ca să vorbească despre acest subiect. Publicul a început să intre în panică. Turismul a scăzut deja, în urma bombardamentelor din martie. Nu avem prea mult timp, şi este posibil ca Terrek să devanseze termenul, după discursul preşedintelui, mai ales dacă va fi unul în care acesta va condamna terorismul. Trebuie să aflăm ce urmăreşte Terrek şi să îl oprim, înainte să se întâmple ceva.

— A aflat cineva unde a fost făcut acest film? întrebă Krauss.

— Nu, dar FBI-ul lucrează la asta, răspunse Freedman, clătinând din cap. Ticălosul acesta e inteligent. Discurile video pe care le-a trimis la companiile de televiziune nu puteau fi urmărite. Până acum, nici un indiciu.

— Ce credeţi că plănuieşte Terrek?

— Cred că are acces sau încearcă să facă rost de WMD[4], Jack, spuse Freedman, folosind acronimul pentru arme de distrugere în masă. Dacă pune mâinile pe o WMD, cred că va ţinti un oraş american.

— Ştim ce gen de WMD încearcă să obţină?

— Nu, dar alege ce vrei tu. Are mijloacele financiare necesare ca să facă aproape orice.

— Colonelul a spus că atacurile asupra avioanelor de linie au fost doar o demonstrare a capacităţii lui pentru obţinerea finanţării. Ce scop credeţi că au avut atacurile din Roma şi Egipt?

— Nu sunt sigur. Aceste două atacuri pot fi doar o acoperire pentru o operaţiune mai mare.

---

[4] *Weapon of Mass Destruction* – arme nucleare, biologice sau chimice (n. tr.).

Interfonul generalului Freedman bâzâi. Generalul apăsă butonul.

— Domnule, locotenentul-comandor Hayes, cu un raport special pentru dumneavoastră, anunţă o voce feminină caldă.

— Mulţumesc, Margaret, spuse generalul. Trimite-l înăuntru, te rog.

Un locotenent-comandor din Marină, un bărbat atletic de aproape patruzeci de ani, intră în birou, cu o servietă în mână.

— Domnule, ultimele veşti despre Cazul Roşu, raportă ofiţerul din Marină. Este prea important ca să fie trimis prin mijloace electronice. Aveţi acces la el numai dumneavoastră şi generalul Krauss, domnule.

Freedman luă plicul, îl deschise şi se lăsă pe spate pe scaun, studiind raportul. După ce îl citi rapid, ridică privirea spre locotenentul-comandor.

— Ştim unde sunt ostaticii acum?

— Nu, domnule. Autorităţile egiptene au reperat o duzină de avioane de marfa ce au decolat din Sudan astăzi, plecând în toate direcţiile. Aceste ordine de la NEA ordonă celor din CIA, Delta Force şi tuturor echipelor SEAL disponibile să se pună în mişcare, căci este nevoie de mulţi oameni la Roma şi în Egipt, pentru investigarea atacurilor, găsirea teroriştilor şi lichidarea lor.

Freedman îi întinse lui Krauss raportul despre răpirea de către terorişti a turiştilor americani din Egipt.

— Ce e cu celălalt raport? spuse Freedman, ridicând o hârtie intitulată: „Activităţile Frăţiei în estul Rusiei”.

— Principalul punct de interes este în Mediterană. CIA crede că aceste interceptări radio-electronice despre un plan al Frăţiei în estul Rusiei sunt o diversiune. Ei cred că o ţintă mai probabilă sunt alţi turişti, sau chiar una dintre ambasadele noastre dintre străinătate, răspunse Hayes. Aceste ordine spun să trimiteţi una dintre echipele TALON Force să verifice, totuşi, pista rusească, pentru orice eventualitate.

Freedman citi şi acel raport şi fluieră.

— Preşedintele a aprobat asta?

— Afirmativ, domnule general, răspunse Hayes. Semnătura lui şi codul de autorizare sunt pe pagina următoare. A spus că această misiune a fost special făcută pentru TALON Force.

Freedman aprobă din cap şi îi întinse plicul lui Krauss. Acesta

studie raportul şi i-l întinse înapoi lui Hayes.

— Mulţumesc, Hayes, spuse Freedman. Se pare că vom fi destul de ocupaţi în următoarele câteva zile.

— Da, domnule, zise Hayes, salută şi ieşi din birou.

Krauss se trase mai în faţă pe scaun.

— Pare un risc teribil, spuse Krauss. Înţeleg că timpul este esenţial, dar informaţiile pe care le avem sunt prea puţine.

— Bine ai venit în lumea operaţiunilor sub acoperire, glumi Freedman. Acestea sunt ordinele, Jack. Ruşii nu trebuie să afle că echipa ta e acolo. Ne-am învăţat lecţia anul trecut, în Ossetia.

— Mie-mi spui.

Freedman aprobă din cap.

— Ce e cu susţinerea misiunii? întrebă Krauss.

Freedman clătină din cap.

— USS *Constellation* va fi în Marea Japoniei şi va asigura aparate de zbor TFV-22 Osprey pentru recuperarea echipei. În afară de rachetele de croazieră, echipa ta va fi pe cont propriu. Nu va exista nici o forţă de susţinere la sol. Avem nevoie de un minimum de focuri de artificii în această misiune – sau cel puţin nimic care să poată face legătura cu Statele Unite.

— Am înţeles, replică Krauss. Mi-am anunţat deja cea mai bună echipă.

— Dacă merge ceva prost, Jack, nu-i putem lăsa pe ruşi să pună mâna pe tehnologia TALON Force. E clar?

— Absolut.

— Bine, aprobă din cap Freedman. Nu numai că e în joc întregul program TALON Force, dar şi multe vieţi americane. Nu vreau să mă gândesc ce ar face Terrek cu o bombă nucleară.

— Da, domnule, răspunse Krauss, masându-şi mâna dreaptă. Şi eu abia aştept să pun mâna pe el. Îl vom opri.

— Asta şi sper. Şi acum, pleacă dracului de aici şi treci la treabă! strigă Freedman, întinzându-se să strângă mâna lui Krauss. Şi urează noroc soldaţilor tăi.

Krauss întinse mâna stângă.

— În TALON Force, toţi luptă, nimeni nu abandonează şi toată lumea se întoarce acasă.

— *Semper fi,* replică generalul din Infanteria Marină.

CAPITOLUL 7

Luptă cu inamicul cu arme pe care acesta nu le are.

Suvorov

13 noiembrie, ora 06:00, Tabăra militară secretă de antrenament, undeva în Montana

— Ascultaţi, urlă sergentul-major George Buford.

Sergentul-major făcu câţiva paşi în stânga formaţiei de soldaţi, privindu-i ca o panteră care îşi măsoară prada din ochi. Liniile de pe faţa lui bătucită erau adânci şi, deşi nu mai era tânăr, emana forţă şi energie. Avea o privire dură şi serioasă. Nu conta că cei mai mulţi soldaţi din faţa lui erau mai mari în grad decât el. Aici, el era şeful.

Şapte echipe de soldaţi duri, de elită, cu veste antiglonţ sintetice negre şi costume de luptă de înaltă tehnologie, stăteau în poziţie de drepţi, în timp ce un vânt rece şi puternic bătea peste câmpul sterp. Soldaţii din TALON Force erau aliniaţi în formaţie, fiecare rând având câte şapte soldaţi. În est, cerul devenea cenuşiu deschis, pe măsură ce întunericul se retrăgea ca un laş ce fugea de luptă.

— Pe loc repaus, strigă sergentul-major Buford.

Soldaţii se relaxară. Toţi ochii erau fixaţi asupra sergentului-major.

— Când v-aţi oferit voluntari pentru TALON Force, v-am spus că va fi periculos. Acum vom deveni operaţionali şi vom trimite prima echipă în teren.

Buford se opri o clipă, uitându-se în ochii soldaţilor lui, cu privirea serioasă şi pătrunzătoare a unui veteran.

— Sunteţi cei mai buni oameni pe care-i avem, cei mai buni pe care i-am văzut vreodată. Fiecare echipă poate depăşi orice inamic de pe planetă, din punct de vedere fizic şi mental. Dar în război nu este vorba de luptă dreaptă. Un soldat nu înseamnă nimic… nimic. Echipa câştigă războiul. Restul e o prostie. Voi trebuie să fiţi mai mult decât suma părţilor. Dacă nici acum nu ştiţi că porcăria asta de Rambo este doar o tâmpenie hollywoodiană, înseamnă că nu aţi învăţat nimic.

Vântul răvăşi tufele ce punctau terenul, în timp ce Buford

continuă:

— Asta este ultima voastră şansă de a abandona. Nu este o dezonoare în asta. Nimeni nu va spune nimic, dacă decideţi să vă retrageţi acum. O echipă va deveni operaţională mâine. Săptămânile următoare o vor face şi altele. Sunteţi cu toţii buni, dar o singură echipă poate fi trimisă în această misiune.

Maiorul Travis Barrett îl urmărea din priviri pe sergentul-major Buford, care trecea prin faţa formaţiei, ţinându-le predica de dimineaţă. Invitaţia de abandonare, ca şi cele făcute în fiecare dintre cele o sută cincizeci de zile care trecuseră, fu întâmpinată cu o tăcere rece. Travis cunoştea spiritul camarazilor lui de echipă şi a celorlalţi voluntari care formau TALON Force. Deşi TALON Force nu intrase încă în acţiune, ştia că acei oameni erau cei mai buni de pe pământ, pentru acea misiune.

Şi, mai important, în calitate de comandant al Echipei Eagle, Travis Barrett era sigur că echipa lui putea trece de orice obstacole le-ar fi aruncat în cale inamicul, ba chiar ar fi cerut şi mai multe. Fără îndoială, echipa lui era cea mai rea, cea mai dură şi cea mai inteligentă din domeniu, şi nu avea nici o îndoială că sergentul-major Buford gândea la fel.

Bineînţeles, ceea ce diferenţia TALON Force de orice alte unităţi de operaţiuni speciale era tehnologia la care avea acces fiecare membru. Nu se făcuse nici o economie pentru înzestrarea TALON Force cu cele mai noi prototipuri de echipament. Laboratoarele naţionale din Sandia şi Oak Ridge produceau un echipament revoluţionar, care făceau din TALON Force cea mai mortală echipă de operaţiuni speciale ce fusese organizată vreodată.

Sergentul-major Buford se opri în faţa Echipei Eagle, întrerupând şirul de gânduri al lui Travis Barrett.

— Crezi că Echipa Eagle este gata de luptă, maior Barrett?

Travis Barrett se uită în stânga, la feţele nerăbdătoare ale camarazilor lui. Cei patru bărbaţi şi cele două femei emanau aceeaşi încredere şi mândrie pe care le simţea şi el. Echipa era o colecţie de experţi care fusese sudată în ultimele cinci luni de antrenament intens, epuizant.

— Trimiteţi-ne pe noi, domnule sergent-major, răspunse Travis Barrett. Suntem gata.

Sergentul-major Buford aprobă din cap.

— Da, voi veţi fi. Generalul Krauss a selectat Echipa Eagle

pentru această misiune. Tu şi echipa ta veţi primi instrucţiuni prin BSD, în drum spre obiectiv. Este o misiune dificilă şi strict secretă. Aţi fost autorizaţi să urmăriţi această ţintă pe tot globul, prin Autoritatea Comandamentului Naţional. Întrebări?

— Nu, domnule sergent-major, răspunse Travis.

Travis Barrett realiza importanţa acelei misiuni. Probabil că lucrurile stăteau destul de prost, dacă NSA aprobase urmărire globală. Politicienilor nu le plăcea niciodată să piardă controlul.

În clipa aceea, sergentul-major Buford făcu ceva ce acea tabără de antrenament nu mai văzuse din prima zi, când sosiseră cu toţii. Luă poziţia de drepţi şi îl salută pe maiorul Barrett.

Travis Barrett răspunse mândru la acel salut.

Sergentul-major Buford vru să plece, dar, după câţiva paşi, se opri brusc şi se întoarse.

— Şi, domnule maior Barrett, *sir,* vrem să vă întoarceţi cu toţii în viaţă. Aţi înţeles?

— Perfect, domnule sergent-major, răspunse Travis Barrett. Execută un stânga-mprejur rigid şi se uită la feţele camarazilor lui de echipă.

— Echipa Eagle, prezentaţi-vă la aerodrom!

13 noiembrie, ora 16:00, în munţii din nord-estul Coreei de Nord

Elizabeth Douglas nu mai ştia unde se afla. Lumea ei fusese făcută bucăţi şi întoarsă cu susul în jos. După ce ostaticii fuseseră urcaţi cu forţa în elicoptere, în Egipt, teroriştii le puseseră pungi pe cap şi îi mutaseră dintr-un avion în altul. Elizabeth şi ceilalţi ostatici pierduseră simţul timpului, dar bănuia că zburaseră aproape douăzeci şi una de ore, în patru avioane diferite.

Acum erau din nou la sol. Teroriştii le scoaseră pungile de pe cap şi îi urcară în camioane. În acest loc nou, vremea era foarte rece şi ostaticii încercară să se încălzească cu ajutorul teancului de pături vechi de lână şi paltoane mâncate de molii, pe care le găsiră în partea din spate a fiecărui camion.

Elizabeth se uită pe culoarul mic dintre cele două bănci din spatele camionului murdar. Vizavi de ea, stătea un cuplu tânăr, cu un copil de opt luni. Erau epuizaţi şi demoralizaţi. Fetiţa lor

plângea de ore întregi. Copilului îi era foame şi primise ultimele grame de lapte pe care-l aveau la ei cu mult timp în urmă. Mai mult, nici unul nu primise apă de cel puţin patru ore. Nu puteau face nimic pentru fetiţă, ca să o oprească din plâns.

Apoi, Elizabeth se uită la cadavrul întins între cele două rânduri de scaune şi închise ochii.

Ţipetele copilului umpleau camionul.

Temperatura era în jur de 4 grade Celsius. Îşi trase o pătură veche pe umeri, în timp ce coloana de camioane înainta pe un drum de munte şerpuit. Doar câţiva dintre oamenii din camion aveau la ei haine care să-i protejeze pe o astfel de vreme. Se întreba cum se putuse schimba viaţa ei atât de dramatic, de neaşteptat, într-un timp atât de scurt. Cu două zile în urmă, se bucura de a doua ei lună de miere, în braţele iubitului ei soţ. Acum era văduvă, fără să aibă timp să jelească, şi vedea cum mureau şi alţi oameni.

Se cutremură şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Se aştepta parcă să se trezească din acel coşmar şi să vadă că era acasă, în pat, alături de minunatul ei soţ, încă în viaţă.

Dar ştia că totul era real, că acel coşmar nu avea să se termine, şi simţea că şi moartea ei era aproape.

Doisprezece turişti murdari şi speriaţi stăteau în partea din spate a camionului verde, fiecare adâncit în propriile gânduri. Restul prizonierilor era în celelalte camioane, care înaintau unul după celălalt pe serpentinele drumului fără nume.

Chinul îşi pusese deja amprenta asupra prizonierilor. O treime din cei capturaţi erau oameni în vârstă. O parte dintre cuplurile tinere, ca cei doi de vizavi de Elizabeth, avea copii. Elizabeth văzuse trei copii în grup, unul la fel de mic ca şi cel din faţa ei, iar altul de doisprezece ani. Călătoria fusese extrem de devastatoare pentru bătrâni şi copii.

O bătrână – Elizabeth nu-i ştia numele – murise chiar sub ochii ei. Probabil că suferise un atac de cord, în timp ce camionul înainta hurducat pe drumul plin de bolovani. Câţiva dintre cei din camion încercaseră să o ajute pe bătrână, dar nu mai puteau face nimic pentru ea. Femeia se prinsese cu mâna de inimă şi strigase după ajutor, cu o voce slabă. Apoi, într-o agonie lentă, pielea ei devenise tot mai palidă, respiraţia neregulată, şi murise.

În camion, Elizabeth stătea cel mai aproape de cabina

şoferului, pe partea stângă. Când bătrâna se prăbuşise, Elizabeth ţipase şi lovise cu pumnul în peretele din spate al cabinei camionului. Dar şoferul îi ignorase semnele. Camionul nu se oprise şi nimeni nu venise să ajute. Şi bătrâna murise. Doi dintre bărbaţii din camion o aşezaseră în spaţiul dintre bănci şi îi acoperiseră faţa cu o jachetă.

Camionul gemea, înaintând pe drumul dificil, urcând încet dealurile abrupte şi apoi coborând, nesigur, la vale. Din când în când, Elizabeth avea senzaţia că se va zdrobi de marginea cabinei, când vehiculul se lansa pe o pantă. Câţiva oameni din camion lăsau impresia că renunţaseră la speranţă. Când bătrâna murise, câţiva plânseseră, iar restul se întorsese cu spatele. Elizabeth simţea că era doar o problemă de timp, înainte să împărtăşească cu toţii aceeaşi soartă.

Ca pentru a compensa lipsa plânsetelor pentru moartea bătrânei, copilul începu să urle şi mai tare. Mama, înnebunită de grijă, legăna fetiţa, încercând să o liniştească.

Camionul se opri dintr-odată şi pasagerii fură aruncaţi în faţă, pe băncile tari de lemn. De afară se auziră vocile aspre şi răguşite ale unor bărbaţi care strigau:

— Toată lumea jos!

Nervii lui Elizabeth se încordară, aproape până la punctul de plesnire, apoi se destinseră. Se aştepta la ce era mai rău, dar realiză că trebuia să facă tot ce putea ca să menţină speranţa în sufletul camarazilor ei prizonieri. Pânza de la coada camionului fu aruncată într-o parte şi văzură afară un grup de bărbaţi cu aspect dur şi cu arme în mână, care se uitau la ei.

Trapa din spate se lăsă în jos cu un zăngănit puternic.

— Jos, am spus. Toată lumea jos!

Oamenii speriaţi şi obosiţi coborâră din camion cât de repede puteau. Nici unul nu mai avea bagaje. Teroriştii le luaseră demult totul – bagaje, aparate de fotografiat, ceasuri, bijuterii, portofele şi genţi de umăr. Purtau doar hainele şi pantofii pe care le aveau în momentul în care fuseseră capturaţi, şi o jachetă sau un palton jerpelite, pe care le primiseră când aterizaseră în acel climat rece.

Cuplul cu copilul înainta cu grijă spre partea din spate a camionului. Mama rămase cu copilul în braţe, în timp ce tatăl sări jos şi apoi întinse mâinile ca să ia copilul. Un paznic îl împinse în partea din spate a camionului, şi omul căzu într-o

parte, pe pământ.

— Ticălosule! strigă soţul.

Se întoarse ca să-l înfrunte pe omul care-l împinsese.

Un bărbat solid, cu o jachetă neagră, îşi îndreptă carabina HK de 9 mm cu ţeavă scurtă spre faţa bărbatului.

— Dă-mi un motiv, rahatule, şi te ucid, şi la fel şi pe târfa ta drăguţă şi pe copilul vostru.

Tatăl fetiţei se sprijini de camion, îngheţat de frică, în timp ce teroristul îi lipea ţeava de frunte. Broboane de sudoare începură să curgă pe faţa tânărului.

Soţia lui stătea îngrozită în camion, privindu-i pe cei doi bărbaţi, în timp ce copilul ţipa în braţele ei. Elizabeth se duse lângă ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri, ca să o ajute să-şi păstreze echilibrul.

— Treci aici! ordonă teroristul cu jachetă neagră, arătând spre locul unde se adunase restul prizonierilor şi făcând semn cu arma. Femeile, în stânga. Bărbaţii, în dreapta.

Din grup, se auziră murmure. Paznicii intrară în mijlocul grupului, ca nişte câini în mijlocul stânei. O femeie tânără strigă „Nu!”, când fu obligată să-şi părăsească soţul, dar ascultă totuşi ordinul.

Tatăl fetiţei se duse spre grupul bărbaţilor, aruncând o privire îndurerată în spate, spre soţia lui îngrozită şi copil.

Elizabeth luă bebeluşul, în timp ce mama cobora. Când mama ajunse jos, Elizabeth îi întinse copilul. Paznicul care îl ameninţase pe tată o prinse pe tânăra mamă de bărbie şi îi privi cercetător faţa.

— Ne mai vedem, scumpo, spuse el, rânjind.

Tânăra mamă rămase încremenită, în timp ce el o ţinea de bărbie. Copilul plângea.

Elizabeth se uită în spate, în camion, şi o văzu pe bătrâna cu faţa acoperită de o jachetă. Profită de ocazie ca să atragă atenţia bărbatului de la tânăra mamă.

— Este o femeie moartă în camion, spuse ea.

Bărbatul în jachetă neagră dădu drumul bărbiei tinerei şi se uită în camion. După o privire rapidă, se întoarse, cercetător, spre Elizabeth.

— Şi ce dacă? Du-te la un loc cu ceilalţi.

Elizabeth coborî din camion şi se duse spre grupul de femei. Se uită în jur, încercând să-şi dea seama unde se aflau. Văzu

cerul cenuşiu, plin de nori. Erau în mijlocul curţii unui complex uriaş. Complexul era prins între nişte munţi mari, golaşi. În interior se vedeau mai multe maşini blindate şi cel puţin o sută de oameni înarmaţi. Un zid de şapte metri înălţime înconjura fortăreaţa. Zidul părea să aibă cel puţin doi metri grosime. Deasupra zidurilor, în toate cele patru colţuri ale fortului, erau turele de tun, de oţel, pline de armament. Văzu mitraliere şi presupuse că erau şi lansatoare de rachete, în lungul zidurilor.

Dumnezeule, îşi spuse. *Oamenii aceştia sunt în război cu noi. Asta este o armată.*

Oameni cu arme, îmbrăcaţi în costume negre de luptă, păreau să apară din toate părţile. Câteva dintre femei şi aproape toţi copiii începură să plângă. Cele trei mame din grup făcură tot posibilul să-şi liniştească copiii, în timp ce prizonierii erau strânşi într-un cerc.

Elizabeth era la marginea grupului de femei, alături de Helga. Se simţea slăbită şi foarte singură.

Se auzeau numai ţipetele copiilor, în rest, era linişte. Terrek, omul care-i ucisese soţul, trecu printre cercurile de bărbaţi şi femei.

Avea acelaşi aspect diavolesc, acelaşi zâmbet sinistru ca şi în Egipt. Mergea cu un aer de încredere, care era alimentat de aroganţă şi ură.

Elizabeth îl privi fix. Brusc, descoperise un motiv ca să trăiască. Voia să supravieţuiască, pentru a-l vedea pe Terrek primind ceea ce merita.

— Dacă trăiţi sau muriţi, depinde de dorinţa voastră de a coopera, spuse Terrek, în engleza lui cu accent est-european. Sunteţi prizonierii Frăţiei. Vreau să fie foarte clar. Nu voi ezita să ucid pe oricine nu ascultă necondiţionat ordinele mele.

Elizabeth continuă să-l privească încruntată. *Dacă aş fi bărbat, ţi-aş rupe gâtul blestemat,* spuse ea în gând. *La naiba, aş putea să o fac oricum.*

Dar ştia că nu ar fi reuşit să facă mai mult de doi paşi spre Terrek, înainte ca unul dintre gangsterii înarmaţi să o doboare cu un glonţ în cap.

— Veţi sta aici aproximativ o săptămână, continuă Terrek. Dacă cooperaţi, vă voi elibera, nevătămaţi. Este clar?

Oamenii nu răspunseră. Câţiva înclinară din cap. Unii părură brusc liniştiţi, bucuroşi să se agaţe de orice fărâmă de speranţă

li se oferea. Alţii priviră în continuare în pământ, înfiorându-se în vântul rece.

— Cum rămâne cu femeia moartă din camion? strigă Elizabeth.

Rămase şi ea surprinsă de tăria propriei voci, şi chiar de faptul că vorbise.

Terrek se uită la Elizabeth, privind-o din cap până în picioare. În ciuda sângelui de pe haine, Elizabeth avea o alură şi o tărie de caracter ce o făceau atrăgătoare.

— Ce este asta? O femeie curajoasă? întrebă Terrek, fixând-o în ochi câteva clipe.

Elizabeth se simţi violată de privirea lui fixă. Ura ei faţă de Terrek deveni şi mai puternică. Îşi îndepărtă privirea, nedorind să-l mai vadă pe omul care-i ucisese soţul şi care acum era posibil să mai omoare şi pe alţii.

— Acela a fost un ghinion. Avem nevoie de fiecare dintre voi, răspunse Terrek, şi apoi se uită la unul dintre ofiţerii lui. Du-i în Citadelă şi închide-i în celule. Cine nu vrea să asculte aceste ordine se poate alătura bătrânei doamne din camion.

Bărbatul solid, în jachetă neagră, aprobă din cap şi strigă câteva ordine oamenilor lui. În câteva secunde, ostaticii porniră ascultători spre porţile de metal mari ale clădirii pătrate, masive, pe care Terrek o numise Citadela. Uşile blindate, de cinci metri, se deschiseră cu un scrâşnet puternic, la apropierea ostaticilor. Bărbaţii şi paznicii lor intrară primii, urmaţi de femei, copii şi alţi paznici.

Elizabeth înaintă, împreună cu celelalte femei şi cu copiii, pe un coridor bine luminat. Interiorul Citadelei era un labirint de coridoare, pline cu birouri şi oameni ocupaţi, dar măcar înăuntru era mai cald decât în curte. În timp ce înainta pe hol, citi cuvântul scris pe o etichetă, în engleză şi coreeană. Eticheta avea pe ea o săgeată şi cuvântul: *Laborator.*

Bărbaţii fură împinşi pe coridor, spre stânga. Femeile fură duse spre dreapta, pe o scară, spre un grup de celule. În timp ce înainta alături de restul femeilor prizoniere, Elizabeth Douglas se îndoia că va mai vedea vreodată lumea exterioară.

CAPITOLUL 8

Trandafirul roşu sângeriu al războiului cu inimă de fier.

Alfred Tennyson

14 noiembrie, ora 18:28, deasupra Oceanului Pacific, la sud de Kamciatka

Maiorul Travis Barrett stătea în capsula de lansare de comandă a avionului X-37, proiectat special, care zbura rapid prin partea superioară a atmosferei. În ultima oră, revăzuse împreună cu echipa lui ultimele informaţii primite, referitoare la Terrek şi la Frăţie. După ce văzuse informarea, se convinsese că pe întreaga planetă nu exista, în clipa aceea, un grup mai rău de gangsteri şi psihopaţi decât Frăţia lui Terrek.

Ultimele rapoarte indicau faptul că oamenii lui Terrek se îndreptau spre o fabrică secretă de cercetare a armamentului, din apropiere de Vladivostok. Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki era bine apărat de forţele de securitate ruse, dar nimeni nu ştia ce păzeau ruşii acolo. Prin urmare, Echipa Eagle trebuia să se ducă la Ribaki şi să afle.

Misiunea presupunea ca Echipa Eagle să se infiltreze pe teritoriul rus, să intre într-un complex de cercetare a armamentului bine apărat, să-i împiedice pe oamenii lui Terrek să ia ceea ce încercau aceştia să scoată de acolo şi să facă în aşa fel încât ruşii să nu ştie că soldaţi americani acţionau pe teritoriul lor. Floare la ureche!

Tot ce spera Travis Barrett era ca echipa lui să ajungă înaintea oamenilor lui Terrek. Ştia că timpul era singurul care mergea împotriva lor. În această cursă, Frăţia avea iniţiativa şi pornise cu mult înainte de la start.

O examinare rapidă a hărţii îi oferi locaţia exactă a forţelor militare ruseşti din acea zonă. Maiorul îşi spuse că, chiar dacă ruşii se aşteptau la un atac terorist, modul în care îşi desfăşuraseră forţele nu indica asta. Câteva tabere militare ruseşti mici, situate în apropiere de Complexul Ribaki, desfăşurau activităţi normale de garnizoană. O unitate de infanterie, Batalionul de Puşcaşi Motorizat (MRB) 177, era cea mai apropiată unitate de la sol şi era localizată la şaisprezece

kilometri est de uzina de la Ribaki. Forţele aeriene ruseşti erau la fel de împrăştiate şi în stare de alertă standard. Bombardierele de atac la sol S-25 şi avioanele de vânătoare MIG-29 era poziţionate în locaţii de rutină, pentru timp de pace, pe aerodromurile din regiunea Vladivostok. *Liotnaia Polie Sorok Tri,* sau Aerodromul Militar 43, era baza aeriană de transport cea mai apropiată, şi avea numai trei avioane militare.

Rusia. Nu mai exista altă ţară ca Rusia. *Dumnezeule, cât urăsc Rusia,* reflectă maiorul. Îşi amintea de ultima lui vizită acolo, în timpul acelei nopţi de iad din Groznîi. Frigul, teama şi confuzia năvăliră asupra lui ca un vis urât.

În 1994, când era un căpitan tânăr şi entuziast al Beretelor Verzi, fusese trimis ca observator militar secret din partea Armatei Statelor Unite, pentru armata rusă. În acele zile tensionate, în care apăreau visele democraţiei pentru Rusia, ruşii voiau să îmbunătăţească contactele militare cu Statele Unite. Dar veteranilor din armata rusă nu le plăceau americanii, aşa că misiunea căpitanului Barrett era un secret pentru toată lumea, cu excepţia celor mai bine informaţi oficiali ruşi şi americani. Scopul prezenţei lui era să-i observe pe ruşi, în timp ce aceştia efectuau o misiune scurtă de menţinere a păcii, într-o provincie minoră numită Cecenia. Ruşii voiau să arate americanilor că armata lor era capabilă încă să inspire frică în rândurile rebelilor locali ai imperiului sovietic dezintegrat.

Singura problemă era că cineva uitase să le spună rebelilor ceceni că trebuiau să se teamă de ruşi. Un secol de ură faţă de tot ce aduseseră ruşii umpluse poporul cecen de hotărârea de a se opune.

Cecenii nu-şi făceau nici un fel de iluzii faţă de scopul real al forţelor ruseşti de menţinere a păcii. Majoritatea cecenilor considera că cei patruzeci de mii de soldaţi ruşi care intrau în ţara lor aveau să zdrobească în praf poporul cecen.

Pentru a se asigura un scaun în primul rând observatorului american, Travis Barrett fusese numit într-o echipă de doisprezece oameni a Forţelor Speciale ruseşti, *Speţialnîie Nazacenie,* sau Spetznaz, condusă de un anume căpitan Kraievski.

Ruşii din Spetznaz nu erau fericiţi să găzduiască un ofiţer american, dar ascultară, căci aşa sunau ordinele. Cineva de la cel mai înalt nivel, probabil chiar ministrul Apărării, Gracev,

ordonase ca membrii Spetznaz să fie atenţi la american, dar să-i permite acestuia să observe tot ce se întâmpla. Gracev se lăuda că tot episodul cu cecenii avea să se încheie într-o săptămână, că un singur batalion de paraşutişti era suficient ca să-i pună pe acei bandiţi la locul lor. Gracev se aştepta ca americanul să fie martorul unei victorii triumfătoare a ruşilor şi să raporteze valoarea noii armate ruse celor de la Pentagon.

Spetznaz erau echivalentul rusesc al Beretelor Verzi. Echipa Spetznaz a lui Travis se deplasa în două maşini blindate BTR, câte şase oameni în fiecare. Lui Travis îi era clar că era la fel de binevenit ca un inspector fiscal la o întrunire a contabililor.

Cu toate acestea, făcu tot posibilul ca să-i cunoască pe ruşii lui. În câteva zile, vorbind o rusă excelentă şi dăruind câteva cartuşe de ţigări americane, reuşi să-şi facă câţiva prieteni. Travis nu fuma – fiind un adevărat texan, îi plăcea să mestece tutun, din când în când – dar toţi ruşii pe care-i întâlni fumau, şi nu exista un mod mai bun de a sparge gheaţa decât oferirea unui Marlboro noului lui prieten rus.

Între timp, înaintarea în Cecenia ajunse la viteza de mers a unui melc. Planul lui Gracev arăta grozav pe hârtie, dar deseori nu era egalat de acţiune. Fricţiunea războiului transformă rapid efortul de menţinere a păcii al ruşilor în orice altceva, în afară de un marş triumfal. În loc să fie întâmpinaţi ca eliberatori, aşa cum le spuseseră generalii ruşi soldaţilor lor că se va întâmpla, femeile şi copiii ceceni blocau drumurile şi încetineau coloanele de tancuri ruseşti. Lunetiştii ceceni trăgeau în cauciucurile maşinilor blindate şi apoi lichidau şoferii. Drumurile nămoloase spre Groznîi, capitala Ceceniei, se umplură curând de tancuri şi BTR-uri înnămolite. Ruşii avură nevoie de cincisprezece zile ca să traverseze o sută douăzeci de kilometri, dar în cele din urmă ajunseră la Groznîi.

În ajunul Anului Nou, echipa Spetznaz a lui Travis era ataşată Brigăzii Mobile *Maikop,* pentru deplasarea în Groznîi. După o singură privire aruncată forţei de asalt strânse în grabă, Travis simţi că dezastrul se apropia. Începu să se întrebe dacă fusese trimis ca ofiţer de schimb pentru că era cel mai calificat sau pentru că era cel de care se puteau lipsi cel mai uşor. Soldaţii Spetznaz deveneau tot mai morocănoşi, pe măsură ce operaţiunea se împotmolea, şi îl făceau să se simtă la fel de binevenit ca o prostituată într-o biserică.

Ca soldat profesionist, Travis nu era impresionat de Spetznaz. De fapt, îi părea rău pentru ei. Realiză rapid că termenul *elită* nu era prea potrivit cu acei indivizi. Erau într-adevăr loiali unităţii lor, dar loialitatea nu putea compensa lipsa lor de pregătire. Nivelul fiecărui soldat în parte nu era cel necesar pentru o unitate de operaţiuni speciale. Ştia că aceasta nu era vina soldaţilor Spetznaz. Armata rusă avea mari probleme financiare şi fiecare unitate simţea asta pe pielea ei. Şi, mai important, era foarte greu să păstrezi oamenii buni într-o astfel de meserie, când nu erau plătiţi timp de şase luni.

Brigada *Maikop* era într-o stare şi mai proastă decât soldaţii Spetznaz. Pregătire limitată, lipsa pieselor de schimb, mâncarea proastă, conducătorii îngrozitori şi moralul prost, toate acestea nu reprezentau condiţiile perfecte pentru începerea unei operaţiuni militare importante. Brigada fusese completată în grabă cu recruţi noi. Unii nu primiseră nici măcar muniţie pentru intrarea în oraş, de teamă ca ei să nu împuşte civili prieteni. Brigada de puşcaşi mecanizată intră în centrul oraşului Groznîi, în vehiculele lor de infanterie BMP bine înarmate, cu transportoarele blindate de personal BTR şi având ca întărire un batalion de tancuri.

Travis Barrett îşi amintea drumul lung şi friguros pe străzile fantomatice şi goale ale oraşului. Brigada rusească avansa pe strada Maiakovski, fără să întâmpine nici o rezistenţă organizată, şi apoi porni direct spre palatul prezidenţial. Pentru o vreme, se părea că tancurile îi speriaseră pe ceceni şi că acea demonstraţie de forţă avea să dea rezultate.

Echipa Spetznaz stătea în turela deschisă a maşinii lor blindate. BTR-ul era echipat cu o mitralieră de 14,5 mm, dar blindajul era subţire. Travis stătea alături de ceilalţi, exact vizavi de căpitanul Vladimir Kraievski, comandantul echipei Spetznaz.

Travis privea cu atenţie clădirile de pe ambele părţi ale drumului care ducea la palatul prezidenţial din Groznîi, o clădire a vechii administraţii sovietice, care devenise centrul puterii separatiştilor. Când coloana blindată rusească intră în piaţa deschisă din faţa palatului prezidenţial, Travis avu o senzaţie ciudată. Învăţase să dea atenţie acelui sentiment în războiul din Golf şi în Somalia, şi asta îi salvase viaţa. Acum, perii scurţi de la ceafa i se ridicaseră, şi el era îngrijorat. Ceea ce ştia despre ceceni îi spunea că aceştia nu aveau să-şi cedeze capitala fără

luptă.

Coloana lungă de vehicule blindate ruseşti înainta pe stradă. Era prea uşor. Se uită la Kraievski. Căpitanul rus îl măsură din ochi în tăcere pe Travis Barrett, ca şi cum ar fi fost nişte boxeri ce aveau să se înfrunte curând.

Travis nu reuşea să scape de acea senzaţie rău-prevestitoare. Scuipă tutunul din gură.

— Nu arată prea bine, spuse el în ruseşte.

Sergentul Sokolov râse, cu una dintre ţigările lui Travis între buze.

— Cecenii sunt nişte bandiţi şi nişte laşi. Nu vor îndrăzni să lupte cu armata sovietică.

Travis clătină din cap. Tipii din Spetznaz spuneau întotdeauna armata sovietică, nu armata *rusă.* Pentru cei mai mulţi dintre ei, Zidul Berlinului nu căzuse şi gloria Uniunii Sovietice era ceva ce avea să revină.

Căpitanul Kraievski chicoti, împreună cu Sokolov, şi se încruntă la american.

— Dacă îţi e teamă, căpitane Barrett, putem să te coborâm la colţul următor. Mie, oricum, nu mi-au plăcut niciodată spionii.

Travis Barrett clătină din cap, dar băgă un glonţ pe ţeava pistolului Barretta de 9 mm, singura lui legătură cu armata americană.

— *Niet,* replică el, aruncându-i o privire rece lui Kraievski, pentru insultă.

Mersese până acolo, avea să meargă şi ultimii kilometri, ca să vadă cum acţionau acei cowboy ruşi.

Proastă decizie.

Replica îngheţată a lui Travis, urmată de pregătirea pistolului, păru să-l neliniştească pe Kraievski.

— Fiţi atenţi. Asiguraţi şi încărcaţi, ordonă căpitanul rus.

Echipa Spetznaz execută ordinul imediat, ca un model al eficienţei militare. Puseră siguranţele şi băgară cartuş pe ţeava. Toate armele erau pregătite. Fiecare om examina din priviri ferestrele şi aleile.

Coloana se opri în faţa palatului prezidenţial. Vehiculele opriră într-o coordonare perfectă, unul lângă celălalt. Apoi nu mai urmă nimic. Nici un ordin. Nici o comandă. Travis ascultă sunetul motoarelor tancurilor, în aerul rece, de decembrie. Aşteptară.

Restul coloanei se întindea la diverse intervale, între palatul prezidenţial şi punctul de pornire, un şir de vehicule blindate având aproape zece kilometri lungime. Mulţi dintre recruţii ruşi dormeau, epuizaţi de zilele de drum greu şi de operaţiunile făcute în grabă. Securitatea era inexistentă. Numai echipa Spetznaz din transportorul blindat de personal în care se afla Travis Barrett părea să ia operaţiunea în serios.

Al şaselea simţ al lui Travis începu să muncească din greu. Ştia, era sigur ca de inevitabilitatea morţii şi impozitelor, că avea să urmeze o luptă.

Cincisprezece minute mai târziu, premoniţia lui se îndeplini. Noaptea liniştită fu întreruptă brusc, când tancul din faţă fu zguduit de o explozie puternică. Aproape în aceeaşi clipă, tancurile şi transportoarele de personal de la coada coloanei erupseră în flăcări. Cecenii apărură la toate geamurile şi de pe toate aleile, trăgând în invadatori cu aruncătoare de grenade.

Cerul se umplu brusc de trasoarele verzi ale gloanţelor de mitralieră. Gloanţele se izbeau de laturile vehiculelor blindate şi ricoşau în noapte. Cu două vehicule în faţa BTR-ului lui Travis, rampa maşinii de infanterie BMP căzu la pământ. Infanteriştii ruşi ieşiră din transportoarele lor blindate de personal, exact în focul inamic. Înainte ca oamenii din primul rând să poată face vreun pas, gloanţele începură să-i secere. Corpurile erau făcute bucăţi şi sângele împroşca compartimentul metalic interior plin. Oamenii se prăbuşiră la pământ, urlând. Cei din spatele lor încercară să se retragă din faţa rampei deschise, dar gloanţele îi găseau în continuare, ricoşând din laturile metalice ale vehiculului şi împrăştiind maţe şi creier pe oţelul rece.

În piaţă răsunară alte explozii. Cecenii urlau acum, un strigăt puternic, primitiv... strigătul victoriei. Travis Barrett ura acel strigăt. Îl mai auzise şi în Somalia. Avea un sentiment oribil, acea răscolire a stomacului care însoţea teama pe care o simţi în luptă.

În jurul lor, oamenii cădeau, iar tancurile şi blindatele izbucneau în flăcări. Din pur noroc, cecenii nu loviseră BTR-ul lui Barrett. Căpitanul Kraievski trase cu carabina lui AK-74, împroşcându-i cu gloanţe pe cecenii ce apăreau din umbre. Părea să fie singura armă care trăgea în inamic. Barrett îşi simţi stomacul strângându-se, când realiză că numai alţi câţiva ruşi trăgeau. Cei mai mulţi fugeau, panicaţi.

Pământul se cutremură, când un tanc explodă în apropiere. Travis văzu turela zăcând răsturnată, lângă tanc. Carcasa acestuia era ca o torţă. Un rus, învăluit de foc, alerga o cursă a morţii între blindate, până când fu doborât cu un glonţ de lunetiştii ceceni. Luptătorii ceceni se repeziră printre vehiculele arse, trăgând în soldaţii ruşi care fugeau. Un cecen aruncă un cocteil Molotov într-un BTR, şi băieţii ruşi tineri şi năuciţi dinăuntru arseră ca nişte beţe de chibrit.

Sergentul Sokolov fu aruncat pe spate în BTR-ul lor, cu faţa spulberată de o carabină cecenă. Sânge şi bucăţi din creierul lui stropiră interiorul maşinii. Travis luă locul lui Sokolov şi ochi. Un cecen stătea la douăzeci de metri depărtare, pregătit să lanseze o grenadă spre BTR. Două focuri ale pistolului american de 9 mm îl doborâră pe cecen la pământ şi grenada se lovi inofensivă de zidul clădirii apropiate.

— Aşa se ucid cecenii, spuse aprobator căpitanul Kraievski, şi apoi îi strigă şoferului maşinii blindate: Dă-i drumul! Ia-o spre sud. Spre gară.

Noaptea era plină de gloanţe trasoare, de metal vâjâitor şi de explozii. Cadavrele soldaţilor ruşi – mulţi arşi şi desfiguraţi – erau împrăştiate peste tot. BTR-ul Spetznaz trecea peste morţi şi muribunzi, într-o încercare înnebunită de a scăpa de acolo. În jurul lor, explodau blindate în toate părţile.

În acel vacarm, unii ruşi îşi abandonară vehiculele şi o luară la fugă. Era un joc nebunesc de-a v-aţi ascunselea, cu ruşii ascunzându-se în apartamente, buncăre şi chiar în toalete, în timp ce cecenii îi atacau cu săbii, cuţite şi pistoale. Travis auzi în staţia radio că comandantul Brigăzii 81 fusese ucis şi că peste jumătate dintre oamenii lui erau morţi sau răniţi. Numai câţiva ruşi scăpaseră din acel măcel.

Amintirea acelei nopţi rămăsese un coşmar oribil şi dureros. Travis şi echipa lui Spetznaz reuşiseră cumva să ajungă la gară. La început, merseseră pe alei cu BTR-ul, apoi, ajungând într-o fundătură, abandonaseră vehiculul şi alergaseră prin clădiri, spre gară. Împuşcau tot ce le ieşea în cale, cu disperarea animalelor prinse în capcană. În cele din urmă, găsiseră o pivniţă umedă, în care picura apă, în apropierea gării. Se ascunseseră acolo, cu muniţie puţină şi încă şi mai puţină speranţă, timp de optsprezece ore tensionate, în timp ce grupuri de vânători ceceni căutau ruşi ca să-i ucidă.

Mai târziu, două batalioane aeropurtate ruseşti, din Diviziile Aeropurtate 106 şi 76, pătrunseseră prin defensiva cecenă şi atacaseră gara Groznîi-Tovamaia. Travis nu crezuse că va fi vreodată fericit să vadă trupele aeropurtate ruseşti. El, căpitanul Kraievski şi doi soldaţi Spetznaz fură salvaţi, împreună cu alţi şase supravieţuitori din Brigada 131 şi Brigada 81.

Ulterior, Travis aflase că Brigada 131 *Maikop* pierduse douăzeci din cele douăzeci şi şase de tancuri, o sută două din o sută douăzeci de vehicule de infanterie şi toate cele şase vehicule antiaeriene *Tungas.* Numai zece oameni şi un ofiţer – căpitanul Kraievski – supravieţuiseră. Din motive de securitate, Travis Barrett nu fusese trecut pe lista celor care scăpaseră cu viaţă. Retras rapid din luptă, patru zile mai târziu era înapoi în SUA, fericit că era în viaţă. Scurtul lui tur alături de armata rusă se încheiase oficial, în timp ce blestemata luptă rusească din Groznîi şi blestematul de război din Cecenia se lungiseră până când ruşii, gata să fie învinşi, se retrăseseră, în 1996.

— Domnule maior Barrett, strigă Sam Wong, peste zgomotul motoarelor avionului. E aproape timpul. Vom ajunge la punctul de ieşire în cincisprezece minute.

Travis Barrett aprobă din cap, bucuros să revină în prezent.

Sarah Greene stătea lângă el, prinsă cu legături în capsula ei de lansare. Era primul ei salt dintr-un X-37. Travis Barrett îi făcu semn cu degetul mare în sus, iar ea îi zâmbi, cu buzele strânse, şi înclină din cap. Travis simţi tensiunea din aer şi se întoarse să vorbească cu ea.

— Urăsc capsulele astea de lansare, spuse Sarah. Mi-ar plăcea să dau de tipii care au proiectat blestemăţiile astea, să-i urc în ele şi să-i las să vadă şi ei cum e să cazi prin partea superioară a atmosferei, într-un ou din ceramică.

— Nu uita, psihiatrul lui TALON Force ne-a spus că s-ar putea să ne simţim ca prinşi în capcană în ele, să avem un sentiment de claustrofobie, dar nu există alt mod să ieşi din cel mai nou şi mai rapid avion strict secret al Forţelor Aeriene, explică Travis. Fără capsulele astea de lansare, decelerаţia rapidă pe care o vom suferi la ieşirea din avionul-rachetă ne-ar face bucăţi.

— Mie chiar încep să-mi placă salturile astea, spuse Sam Powczuk prin reţeaua de comunicaţii, ca pentru a ironiza cuvintele adresate de Travis lui Sarah. E chiar mai bine decât când faci sex.

Travis se întoarse spre Powczuk şi clătină din cap, dezgustat.

— Atunci înseamnă că nu te prea pricepi la sex, glumi Jenny Olsen.

— La naiba, eu aş face sex oricând, răspunse Jack Dubois. Ceva oferte?

— Jack, ai grijă cum vorbeşti. Ce ar spune mama ta? glumi Jenny.

— Hei, n-o amesteca pe mama în asta, replică Jack.

— Domnule maior, data viitoare când mai avem o misiune, mă ofer voluntară să zbor cu un avion comercial şi să acţionez ca cercetaş, se oferi Olsen.

— Nici o şansă, Olsen. Eşti prea entuziastă. În TALON Force, toată lumea sare.

Travis zâmbi şi îşi fixă mai bine harnaşamentul scaunului.

Zgomotul motorului se schimbă, când avionul începu să reducă viteza, pentru salt.

— Domnule maior Barrett, zise Sarah. Jenny are dreptate. De ce naiba trebuie să zburăm în blestemăţia asta?

Hunter Blake profită de ocazie şi răspunse ca şi cum ar fi instruit un grup de membri ai Congresului, veniţi în vizită:

— Doamnelor şi domnilor, acesta este cel mai rapid mijloc de zbor de pe pământ. Avionul hipersonic rachetă reutilizabil X-37 poate livra rapid o echipă TALON Force oriunde pe planetă, în numai câteva ore. Avionul-rachetă X-37 transportă şapte soldaţi TALON Force complet echipaţi – ca noi – şi îi catapultează în nişte capsule de lansare special proiectate. Capsulele de lansare, numite cu afecţiune „ouă” de noi, cei care le folosim, îl protejează pe cel care execută saltul de şocul ieşirii din avion, la viteză mare şi altitudine mare.

— Oh, te rog, mai spune-ne, tu, bătrânule înţelept, glumi Sarah.

— Bătrân? Cine e bătrân? continuă Blake. Aşa cum spuneam, X-37 – singurul avion american pe care subsemnatul nu l-a pilotat – are aproximativ douăzeci şi cinci de metri lungime, o anvergură a aripilor de nouă metri şi o grosime de patru metri, de la baza fuzelajului, la vârful cozii. X-37 are două motoare rachetă Fastrac. Avionul-rachetă este „tractat” la mare altitudine de un transportor aerian L-1011, după care motoarele rachetă sunt alimentate şi avionul rachetă se separă de L-1011. X-37 poate atinge altitudini de până la optzeci de mii de metri –

sau optzeci de kilometri pe verticală – şi viteze de până la 8 Mach, adică de opt ori mai mult decât viteza sunetului. După ieşirea „ouălor”, X-37 accelerează la Mach 8, ajunge pe o orbită joasă a pământului şi se întoarce la pista desemnată, unde aterizează orizontal, ca un avion.

— Bravo! Şi nici măcar nu te-ai oprit să respiri! glumi Jenny Olsen. Dar, indiferent de ce spui tu, Hunter, nu-mi face plăcere să cad spre pământ într-un ou. De ce nu am executat o HALO?

— O HALO înseamnă să ieşim dintr-un avion în interiorul sau în apropiere de spaţiul aerian inamic, răspunse Travis Barrett. Asta nu ar fi o problemă, dacă ar fi vorba de un inamic nesofisticat. Însă împotriva ruşilor sau a chinezilor, aveam nevoie de o metodă mai „invizibilă”.

— Dar drăguţul ăsta nu a descris partea cea mai frumoasă, interveni Powczuk, preluând monologul lui Hunter Blake. Chiar înainte să ajungă la zona ţintei, X-37 încetineşte până la o viteză care permite catapultarea capsulelor de lansare din ceramică specială, ca acum. Soldaţii sunt aruncaţi prin partea din spate a avionului, la fel cum o găină depune ouă. „Ouăle” zboară prin atmosferă, ghidate spre ţinta lor prin aripioare computerizate. Capsulele sunt tratate cu o chimicală specială, care este activată în momentul lansării capsulei în spaţiu. La altitudinea calculată, capsula tratată chimic se desface în bucăţi prea mici ca să poată fi recunoscute. Cel care sare, prins de o paraşută proiectată special, cade apoi liber spre zona ţintei şi îşi deschide paraşuta la o altitudine mică.

— Cea mai bună pătrundere. X-37 zboară prea sus ca să fie detectat pe radar, iar capsulele de lansare sunt prea invizibile ca să fie reperate, atunci când intrăm în spaţiul aerian normal. Ce ar putea fi mai simplu? adăugă Jenny.

Se uită la Sam Wong, care era cam verde, din cauza răului de avion.

— Deci, Sam, cum merge?

Sam rămase îngheţat în „oul” lui şi nu răspunse. Travis se uită la Wong, apoi simţi vibraţia constantă a motoarelor Fastrac, care încetineau, pentru executarea lansării. În câteva minute, avea să înceapă totul.

— Cinci minute, anunţă o voce feminină puternică în receptorul încastrat chiar sub urechea lui dreaptă.

Toţi membrii Echipei Eagle primiră mesajul.

Travis Barrett se uită la Powczuk, Blake şi Dubois. Erau profesionişti, calmi şi experimentaţi. Powczuk îi răspunse lui Travis cu o înclinare din cap, rapidă, încrezătoare. Jenny Olsen, care părea să aibă nervi de oţel, zâmbi ca şi cum ar fi fost într-un parc de distracţii. Căpitanul Sarah Greene îi oferi lui Barrett un zâmbet nervos, încercând să-şi ascundă neliniştea creată de lansare, dar Travis ştia că şi ea era genul luptătorului, tipul de om pe care putea conta la greu. Sarah avea să se calmeze odată ce ajungeau la sol.

Pe de altă parte, Sam Wong parcă mai avea puţin şi vomita.

— Te vei descurca, Sam?

Sam se uită în stânga, la maior, cu faţa răvăşită de ameţeală şi greaţă. Sam îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii trăind într-o realitate virtuală, conectat cu cel mai inteligent supercomputer din Statele Unite. Realitatea era întotdeauna un şoc pentru Sam.

— Rezistă, Sammy! încă un pic, spuse Jack.

Travis accesă rapid semnele medicale vitale ale echipei. Inima lui Sam Wong bătea foarte repede, din cauza anxietăţii. Comandantul Echipei Eagle văzu cum biosenzorii din costumul lui Sam înregistrară starea de ameţeală a acestuia şi injectară cantitatea corectă de *Dramamine,* ca să-l ajute să reziste la salt.

— Un minut până la salt, spuse vocea pilotului nevăzut prin reţeaua lor de comunicaţii.

— Pregătiţi-vă de lansare, ordonă calm Travis, ca şi cum ar fi condus un exerciţiu de instrucţie, la sol.

Fiecare soldat trase de un mâner ce închidea capsula protectoare. Un tehnician de zbor trecu de la o capsulă la alta, verificând conexiunile. Capsula lui Travis era ultima.

— Sunt pregătiţi cu toţii, gata de salt, domnule, spuse el. Noroc.

Travis înclină din cap. Tehnicianul trase în jos acoperitoarea şi sigilă capsula maiorului. În momentul în care partea de sus a „oului” fu trasă peste capul lui, formând arcul superior al sferei, Travis fu separat de lumea exterioară. Fiecare dintre capsulele de lansare era prevăzută cu centuri de suspensie gravitaţionale speciale, care contracarau forţele de accelerare şi apoi decelerare puternice, apărute la lansarea spre suprafaţa pământului. Sistemul gravitaţional permitea soldatului să supravieţuiască unor forţe de treizeci de ori mai mari decât

gravitaţia pământului.

Travis Barrett inspiră adânc, apoi îl contactă pe pilot prin reţeaua lui de comunicaţii.

— Pilot. Echipa Eagle, gata de lansare.

— Hai să le-o tragem! se auzi vocea calmă al lui Powczuk.

— Şi toată lumea se întoarce acasă, adăugă Dubois.

Travis aprobă din cap, apoi spuse „Amin”, în gând. Ştia care era şmecheria. În TALON Force, importantă era *atitudinea.* În acea meserie trebuia să ai atitudine. Trebuia să crezi în ceilalţi, ca să te arunci prin atmosferă într-o capsulă de lansare, să intri într-o ţară ostilă cu şase camarazi şi să lupţi împotriva oricâtor duşmani.

Travis verifică din nou semnele vitale ale fiecărui soldat. Echipa Eagle era pregătită – chiar şi Sam. Travis Barrett ştia că membrii echipei înţelegeau că puteau fi răniţi, că puteau chiar muri, dar că aveau să facă asta înfruntând inamicul, luptând cu conştiinţa că ceilalţi camarazi ai lor nu aveau să-i lase baltă. În TALON Force era important, foarte important, că nimeni nu rămânea în urmă. Toată lumea sare! Toată lumea luptă! Şi toţi se întorc acasă, vii sau morţi!

Travis Barrett spuse o rugăciune în gând, cea pe care o spunea întotdeauna înainte de o misiune: „Dă-ne curajul să luptăm şi să învingem, şi credinţa să murim, mai bine decât să ne predăm”.

O lumină verde clipi pe ecranul senzorului lui de luptă. Stomacul îi ţâşni în gât, când capsula fu lansată din X-37. Capsula se hurduca şi se clătina, în timp ce trecea prin aerul rarefiat, repezindu-se spre pământ.

Travis se concentră asupra afişajului tactic, încercând să-şi ţină mintea ocupată. Ocularul BSD-ului crea iluzia unei reţele tridimensionale în faţa ochilor lui. O hartă tridimensională de la bază descria terenul de sub echipă. Şapte puncte albastre, căzând din cer, ca nişte scântei ale spectacolului de artificii de pe 4 Iulie, ilustrau coborârea Echipei Eagle.

Simţi capsula încălzindu-se, în timp ce gonea prin straturile superioare ale atmosferei. Apoi auzi în receptor cum câţiva dintre membrii echipei recitau nişte cuvinte familiare. Simţi un fior electric pe şira spinării şi inima i se umplu de mândrie. În câteva secunde, toţi cei din echipă, chiar şi Sam Wong, se alăturară recitării. În timp ce capsula se zgâlţâi şi începu să se

dezintegreze, Travis se trezi strigând cuvintele pe care toţi membrii echipei lui le intonau la unison:

— Doamne, dă-mi ceea ce nu cere nimeni – nu avere, nu succes, nici măcar sănătate. Oamenii cer atât de des toate acestea. Cred că nu ţi-au mai rămas. Dă-mi nesiguranţă şi nelinişte. Eu vreau agitaţie şi luptă. Iar dacă mi le vei da, o dată şi atât, dă-mi siguranţa că le voi avea mereu, pentru că nu voi avea întotdeauna curajul să le cer. Apoi, în primul rând, dă-mi victoria!

Ora 20:15, Complexul de Cercetare a Armamentului din Ribaki, la nord-vest de Vladivostok, Rusia

Ninsoarea cădea încet în noaptea rusească rece. Soldatul Ivan Ivanovici Kazak stătea în faţa micii gherete de gardă, de lemn, bătând din picioare în primele ore ale dimineţii. Nu fusese o zi bună. De fapt, Ivan nu-şi amintea nici o zi bună, din momentul în care fusese convocat în armata rusă, cu aproape treisprezece luni în urmă. Fiecare zi fusese o încercare de supravieţuire. Unitatea lui, Batalionul de Pază 135, Regiunea Militară Vladivostok, era plin de inadaptaţi, nemulţumiţi şi oameni care se plângeau. Misiunea lui era foarte departe de poveştile eroice pe care i le spunea bunicul lui, despre Marele Război Patriotic împotriva fasciştilor.

Să fim sinceri, îşi spuse Ivan. *Viaţa în armata rusă e imposibilă.*

Pe vremurile marii Armate Roşii, existau disciplină, mândrie şi sacrificiu pentru cauză. Acea armată absorbise teribila putere a Wehrmachtului lui Hitler, din 1941 până în 1943, oprind Blitzkriegul german la Stalingrad şi împingându-i pe invadatori înapoi prin Mama Rusie, după care urmase marşul inexorabil spre Berlin. Astăzi, armata rusă era o umbră tristă a acelei forţe atât de mândre. Prost plătită, şi prost pregătită, armata rusă modernă îşi petrecea cea mai mare parte a timpului încercând să nu se dezintegreze. Soldaţii ruşi de azi rezistau luni întregi fără plată, mâncare bună sau instrucţie. Ivan trăia pe o dietă de supă de varză sau cartofi, numai că, de obicei, cartofii lipseau. Ca urmare a faptului că nu fuseseră plătiţi, el şi camarazii lui primiseră ordinul să meargă la Vladivostok la sfârşit de săptămână şi să cerşească pentru bani. Dacă nu se întorceau cu

măcar zece ruble fiecare, soldaţii mai vechi din unitate îi luau la bătaie.

Aceasta era starea deplorabilă a armatei ruse. Când nu făcea de gardă şi nu lucra la grădina de verdeţuri a batalionului, era pe străzile din Vladivostok, încercând să câştige câteva copeici pentru unitatea lui şi pentru sine, ca să supravieţuiască iernii aprige ce avea să vină.

Ivan Ivanovici stătea în faţa gheretei de gardă, bătând din picioare şi încercând să nu îngheţe. Iarna venise devreme în regiunea Vladivostok, iar paltonul verde pe care-l purta abia dacă oprea frigul iernii.

Lucrurile mergeau atât de prost în Batalionul de Pază 135, încât Ivan se gândea uneori să dezerteze. Câţiva dintre camarazii lui, prieteni cu care fusese la şcoală în oraşul lui, Volvograd, vorbeau despre acelaşi lucru. În ciuda vorbelor, se îndoia că vreunul dintre ei ar fi dezertat vreodată. Din stagiul lor de doi ani trecuse mai mult de jumătate. De ce să rişte să-şi distrugă tot restul vieţii? Cum ar mai fi putut da ochii cu bunicul lui, care luptase la Stalingrad? Acum, când mai avea numai unsprezece luni, simţea că putea rezista, chiar dacă asta însemna să vândă o parte din echipamentul dat de guvern, ca să o scoată la capăt.

Vântul se înteţi, învolburându-se în noaptea rece. Serviciul de gardă îl făcea să se simtă singur. Misiunea lui era să supravegheze un drum înzăpezit care ducea la complexul de cercetare strict secret şi să interzică accesul oricui nu avea hârtiile necesare. Ivan nu ştia ce era în complex. Ştia doar că era ceva secret. De fapt, complexul era atât de secret, încât nici măcar nu era trecut pe hărţi, iar soldaţilor li se interzisese să spună unde lucrau sau ce făceau acolo.

Cu toate acestea, securitatea era extrem de slabă, pentru o astfel de unitate importantă. Gardul electric care înconjura complexul fusese dezactivat, din lipsă de electricitate. Câinii de pază care ar fi trebuit să patruleze perimetrul exterior fuseseră lăsaţi să plece sau, cum spuneau în glumă unii dintre prietenii lui Ivan, îşi găsiseră sfârşitul în oalele de supă ale batalionului.

Batalionul de Pază 135 era format din şaptesprezece ofiţeri şi trei sute de soldaţi, dar asta era numai pe hârtie. În realitate, batalionul avea şase ofiţeri şi putea aduna numai două sute de soldaţi, într-o zi bună. Majoritatea ofiţerilor erau beţi înainte de

ora patru după-amiaza, căci alcoolismul devenise o problemă din ce în ce mai serioasă în armata rusă. Din cauza acestor absenţe, toţi trebuiau să facă servicii suplimentare. Era tot mai greu să îndeplinească chiar şi cele mai uşoare sarcini. Regulamentele speciale referitoare la postul lui de gardă, de exemplu, cereau patru gărzi înarmate, care să fie schimbate la fiecare patru ore. În loc de asta, el păzea postul singur şi avea să fie schimbat abia după şase ore lungi şi friguroase.

Ca să-i impresioneze pe intruşi cu seriozitatea securităţii complexului, Ivan purta o carabină de asalt AK-74 cu treizeci de cartuşe de 5,54 mm în încărcătorul în formă de banană. Carabina 74 înlocuise modelul AK-47, mai simplu, dar letal, cu peste douăzeci de ani în urmă. Ordinele spuneau să nu lase pe nimeni înăuntru fără hârtiile de acces corespunzătoare. Dacă încerca cineva să intre pe poarta lui, fără aceste hârtii, el trebuia să folosească orice mijloace ca să-l oprească. Uneori se întreba ce putea face, dacă încercau să intre fără autorizaţie treizeci şi unu de intruşi.

Încetase să se mai întrebe ce era în interiorul complexului cu câteva luni în urmă. Tot ce ştia Ivan era că poarta se deschidea în fiecare dimineaţă la ora 08:00, pentru un autobuz plin de tehnicieni civili, şi apoi se deschidea din nou la ora 16:00, ca să-i lase să iasă. Nu vorbise niciodată cu vreunul dintre tehnicieni, şi aceştia abia dacă erau conştienţi de existenţa lui.

În noaptea aceea, era altfel. În noaptea aceea, tehnicienii rămăseseră să lucreze peste noapte. Ivan nu ştia de ce.

Linia telefonică ce mergea de la ghereta lui la postul central de gardă era verificată la fiecare două ore. Astăzi, telefonul mergea, ceea ce-l bucura pe Ivan. Era un lucru foarte bun. Ştia că în acea noapte, prietenul lui, Oleg, era de serviciu la postul de comandă central. Hotărâse să-l sune pe Oleg şi să-i amintească să-i aducă nişte supă fierbinte. Oleg era un băiat de treabă şi vechi prieten din Volvograd. Spera că în noaptea aceea aveau să fie şi cartofi în supă.

Până atunci, Ivan stătea în post, bătând din picioare şi aşteptând să i se termine schimbul.

Ninsoarea cădea, cu fulgi mici şi uzi. Pământul era acoperit cu aproape treizeci de centimetri de zăpadă şi Ivan îşi aminti de după-amiezele cu ninsoare de după şcoală, când el şi prietenii lui se dădeau cu sania pe pârtia abruptă de lângă râul Volga.

Dacă cel de pe sanie nu era atent, se putea zdrobi de parapetul râului, care mergea paralel cu Volga cea rece şi adâncă. Din fericire, Ivan nu se zdrobise niciodată de zid, dar îi văzuse pe unii dintre prietenii lui mai puţin norocoşi lovindu-se şi căzând de pe sanie în zăpadă, în râsetele şi ironiile celorlalţi.

Acelea erau nişte vremuri fericite şi Ivan simţi dorul de casă, eternul blestem al soldaţilor.

Ridică mâna şi îşi scoase căciula de blană. Cu carabina agăţată cu ţeava în jos pe umărul drept, şterse zăpada de pe căciulă şi şi-o puse la loc. Plictisit de monotonia serviciului de gardă, se hotărî să intre şi să încerce telefonul. Poate că reuşea să-l convingă pe Oleg să-i aducă nişte supă de varză şi cartofi, puţin mai devreme decât de obicei. Ivan deschise uşa, intră în ghereta mică şi întinse mâna după telefon.

Nu văzu cele trei vehicule care se apropiau pe drum, fără faruri aprinse, înaintând silenţios spre ghereta lui. În timp ce vorbea cu Oleg la telefon, nu-i văzu nici pe cei doi oameni care veniră la gheretă şi deschiseră uşa acesteia. După ce puse receptorul la loc, Ivan se întoarse şi se trezi în faţa a doi bărbaţi în uniforme negre şi cu măşti de schi, care îşi îndreptaseră pistoalele spre capul lui. Cei doi aveau dispozitive de vedere nocturnă şi un ansamblu cască-microfon, pentru comunicaţiile interne ale grupului.

Unul dintre ei îi spuse, într-o rusă clară:

— Sună la biroul de gardă central ca să deschidă uşile, dacă vrei să trăieşti.

Ivan aprobă din cap. Simţi carabina AK-74 atârnată pe umăr. Ştia că arma lui era încărcată şi cu piedica pusă. Ştia că acela era momentul adevărului, momentul în care trebuia să aleagă între viaţa lui şi prietenii lui. Se gândi la poveştile pe care bunicul i le spusese despre marea Armată Roşie, despre eroii de la Stalingrad, Kursk şi Berlin. Îşi aminti medaliile etalate cu mândrie pe peretele bunicului lui. Îşi aminti de prietenul lui, Oleg, şi realiză că nu-şi putea trăda prietenii.

Ivan se întoarse spre telefon, apoi prinse repede carabina de asalt. Fu ultima lui mişcare. Cei doi bărbaţi îl doborâră pe tânărul rus cu două gloanţe devastatoare în cap.

— Am intrat, spuse Lee în microfon.

Lee îi făcu semn cu capul lui Ratchek, secundul lui.

— Începe atacul.

— *Vulturul*! şopti Ratchek în emiţător, repetând cuvântul de cod de câteva ori.

Teroriştii în uniforme negre coborâră rapid din camioane.

— Amuţiţi paznicii. Fără zgomot, comandă Lee repede. Fără prizonieri.

Exact aşa cum repetaseră, lunetiştii alergară spre cele patru turnuri de pază şi împuşcară rapid gărzile cu armele lor cu amortizoare de zgomot. Alţi soldaţi înaintară să plaseze minele antipersonal pe drumurile de apropiere ale complexului, pentru eventualitatea unui contraatac rusesc. Câteva echipe plasară mitraliere RPK de 7,62 mm, ca să acopere drumul care conducea la intrarea în complex. Alţii lichidară gărzile, una câte una, înainte ca ruşii să poată da alarma.

Siluete întunecate alergară spre poziţiile lor de lângă intrarea ce ducea în fabrica subterană. Întreaga forţă rusă de securitate de la suprafaţă fusese ucisă într-un timp record. Nu fusese sunată alarma.

Lee zâmbi. Examină complexul, prin strălucirea cu nuanţe verzi a dispozitivului lui de vedere nocturnă. Lucrul pe care-l dorea, premiul pe care voia să-l obţină, se afla sub pământ.

Uşile groase de oţel de la intrarea în subteran erau închise. Lee comandă celor doi oameni care cărau explozibilii să deschidă uşile. Oamenii alergară spre ele, plasară încărcăturile explozive în punctele critice şi îi avertizară pe ceilalţi.

— Exploziile în şase secunde, spuse unul dintre ei, prin reţeaua vocală.

Toţi teroriştii din apropierea uşilor se aruncară la pământ şi aşteptară detunătura. O explozie puternică aruncă uşile într-o parte. Oamenii lui Lee se aruncară fără ezitare în intrarea plină de fum, trăgând din mers. Întâlniră un ofiţer rus rănit, care se îndrepta împleticit spre uşă. Teroristul din faţă îl lichidă cu o rafală scurtă a mitralierei, apoi continuă asaltul pe holul întunecat. Pe hol se aprinseră luminile de urgenţă şi se auzi sunând alarma. Alţi soldaţi ruşi şocaţi apăreau pe holul plin de fum şi era lichidaţi imediat de atacatori.

La câteva minute după explozia uşilor, teroriştii ajunseră în perimetrul de securitate interior. În acest punct, un soldat rus cu o mitralieră plasată într-o poziţie protejată cu sticlă antiglonţ începu să tragă în teroriştii din faţă. Primii trei terorişti fură seceraţi de focul rusului. Totuşi, după câteva secunde, teroriştii

din spatele cadavrelor camarazilor lor lansară nişte grenade de 40 mm spre poziţia mitralierelor. Grenadele pătrunseră prin sticla antiglonţ şi lipiră măruntaiele soldatului rus de peretele îndepărtat al buncărului.

— Comandante Lee, spuse Ratchek, cu mâna la receptorul din ureche. Elicopterele noastre au aterizat la suprafaţa complexului. Totul merge conform planului.

— Excelent. Echipa de asalt să vină cu mine, spre laborator, ordonă Lee prin microfonul de la gât.

La ordinul lui Lee, alţi terorişti alergară în faţă. Un nou set de uşi de oţel le blocă înaintarea. O a doua echipă de demolatori se apropie de uşi şi plasară încărcăturile explozive pe mecanismele de încuiere ale acestora. Din nou, o fulgerare şi o explozie, şi uşile fură aruncate în interior. La câteva secunde după explozie, oamenii lui Lee alergară prin deschidere. Erau înăuntru acum, în centrul laboratorului de cercetare cu cei mai mortali germeni din lume.

Un colonel rus, cu un transmiţător telefonic într-o mână şi o AK-74 în cealaltă, trase şi îl ucise pe primul terorist care intră pe uşă. A doua siluetă îmbrăcată în negru trase şi înfipse şase gloanţe în pieptul ofiţerului. Colonelul rus fu aruncat în perete şi apoi se prăbuşi la pământ.

Un om îmbrăcat în negru năvăli înăuntru şi smulse telefonul de pe perete cu patul metalic al pistolului-mitralieră. Intrară şi alţi oameni ai lui Lee. Doisprezece tehnicieni civili speriaţi din cameră se ascunseră în spatele birourilor şi fişetelor. Oamenii lui Lee îi traseră rapid din ascunzătorile lor, le legară mâinile la spate cu un cordon de plastic, le astupară gurile cu bandă izolatoare şi le puseră glugi pe capete. Prizonierii fură strânşi rapid într-un grup şi scoşi din complex, spre elicoptere.

Lee intră în cameră, cu aroganţa unui om care se antrenase pentru o sarcină dificilă luni de zile, iar acum o îndeplinise. Se duse la ofiţerul rus care tocmai fusese lovit şi îi întoarse corpul însângerat cu vârful cizmei.

Colonelul rus era încă în viaţă, dar nu pentru mult timp.

Lee îşi puse cizma pe gâtul omului şi urmări cum viaţa se scurgea din ochii acestuia. Rusul muri în câteva secunde.

— Ce imitaţie patetică de soldat! spuse Lee.

Îşi roti scurt braţul drept, făcând semn celor doi oameni din spatele lui să înainteze. Ratchek stătea lângă Lee, cu pistolul-

mitralieră pregătit.

Oamenii înaintară şi îşi puseră armele pe o masă de lângă intrarea interioară, pe care scria cu litere chirilicei *Zonă interzisă – Nivel 6 de risc biologic.*

Unul dintre terorişti ducea o servietă, prinsă pe spatele lui cu o curea. Aşeză servieta pe masă şi îşi puse repede un costum de protecţie biologică, agăţat pe perete. Celălalt bărbat îl ajută pe primul să-şi încheie costumul, apoi să-şi pună masca de aer şi mănuşile de cauciuc. Al doilea om conectă masca de aer la un container de aer de treizeci de centimetri lungime, de pe spatele costumului.

Acoperit din cap până în picioare de acest echipament etanş, primul om luă servieta metalică argintie în mâna stângă şi se duse la uşă. Introduse cu grijă o combinaţie de douăzeci şi trei de numere.

Uşa se deschise şi o lumină roşie începu să pâlpâie. Laboratorul, în care se lucra cu cele mai mortale toxine biologice din lume, era proiectat aşa încât aceste experimente letale să nu poată ajunge la exterior, din greşeală. Lee ştia că intrarea în acea cameră conţinea unul dintre cei mai mortali viruşi cunoscuţi de om. Putea să vadă că uşa interioară îndepărtată era în continuare închisă etanş.

Omul în costum de protecţie biologică păşi înăuntru. Uşa exterioară se închise şi lumina roşie se opri din pâlpâit. Lee văzu printr-o fereastră în uşa exterioară cum omul lui se întoarse şi încuie acea uşă. Apoi se îndreptă spre uşa interioară. Apăsă o altă combinaţie, dar de data aceasta nu se întâmplă nimic.

Lee se încruntă la omul din zona de protecţie biologică. Era clar că acesta era nervos şi avea probleme cu combinaţia. Lee întinse degetul spre el, ca şi cum ar fi comandat: „Încearcă din nou”.

Omul în costum apăsă combinaţia a doua oară. Mănuşile mari îi îngreunau sarcina şi de data aceasta nu se mai grăbi şi apăsă cu grijă fiecare număr. În fine, după ce introduse ultimul număr al combinaţiei, uşa interioară se deschise.

Teroristul se uită în spate, la Lee. Acesta aprobă din cap, cu o faţă impenetrabilă.

Omul intră în zona cu risc biologic şi uşa se închise automat în spatele lui. Lee nu putea să vadă prin această uşă, care nu avea nici o fereastră, ci doar câteva cuvinte, scrise cu litere slave

roşii, strălucitoare: *Extrem de periculos. Mostre de război biologic. Interzisă orice intrare neautorizată.*

Timpul trecea. Uşa nu se deschidea.

— Poate că a murit, sugeră Ratchek.

Antebraţele lui uriaşe, fiecare decorat cu câte un tatuaj al unui dragon oriental, strânseră pistolul-mitralieră Carl Gustav şi îl îndreptară spre uşă.

— Poate că l-a ucis microbul.

Lee îi aruncă o privire rece şi spuse:

— Te plătesc ca să ucizi, nu ca să gândeşti.

Omul solid şi musculos îşi lăsă privirea în jos şi rămase tăcut, aşteptând, în timp ce pe hol se auzea sunetul alarmei. După câteva minute agonizante, uşa interioară se deschise.

O lumină roşie clipi şi o sirenă sună în interiorul camerei, în timp ce omul din încăperea de protecţie biologică activă procedurile de decontaminare. Aerul începu să iasă pe lângă el şi o lumină infraroşie puternică baleie camera.

După câteva minute, se deschise uşa exterioară.

— L-ai găsit? întrebă Lee.

Omul în costum alb de protecţie biologică aprobă din cap, apoi îşi scoase gluga protectoare şi zâmbi.

— Da. Specimenul 175, N1-2, este în containerul sigilat din interiorul servietei. Combinaţia servietei este activată. Numai dumneavoastră puteţi să o deschideţi.

Lee înclină din cap, aprobator.

— Vreau ca acest laborator să fie distrus imediat după plecarea noastră. Fixaţi explozivele aşa încât să elibereze cât mai mulţi din agenţii contagioşi rămaşi înăuntru.

— O schimbare a planului, domnule? întrebă omul, în timp ce îşi scotea costumul de protecţie biologică. O astfel de explozie poate forma un nor de agenţi biologici şi chimici care ar nimici jumătate din Vladivostok. Sunteţi sigur că vreţi să facem asta?

Lee făcu un pas spre el şi îl prinse de gât, lipindu-l de uşa camerei.

— În mod normal ar trebui să te ucid pentru că nu mi-ai ascultat ordinele imediat.

Bărbatul, surprins, se chinui să respire. Faţa îi deveni purpurie.

— Domnule… valiza.

Lee se uită la valiza din mâna stângă a omului şi îi dădu

drumul încet la gât. Îi luă valiza şi spuse:

— Execută ordinele mele. Eu plec imediat. Veţi rămâne aici cu Ratchek şi veţi distruge acest laborator. Vreau un dezastru ecologic, în stil rusesc. E clar?

Teroristul în costum alb căzu în genunchi şi aprobă din cap.

— Toţi dragonii, comandă Lee prin sistemul lui de comunicaţii. Misiunea noastră este aproape îndeplinită. Vreau ca morţii şi răniţii noştri să fie adunaţi şi luaţi cu noi. Ratchek va rămâne pe loc, cu Detaşamentul B, ca să distrugă laboratorul. Singurele lucruri pe care vreau să le lăsăm în spatele nostru sunt ruşii morţi şi un oraş pe moarte.

Bărbatul solid, cu braţele groase, acoperite cu tatuaje cu dragoni, cu capul ras şi o cicatrice pe obrazul stâng, aprobă din cap.

— Am înţeles şi voi executa ordinul, spuse Ratchek, înclinându-şi încet capul. Detaşamentul B are douăzeci de oameni încă activi. Sunt mai mult decât suficienţi. Când vom termina, treaba pe care am făcut-o la Roma va părea un simplu picnic.

— Nici nu mă aştept la altceva, spuse Lee cu răceală şi ieşi din cameră, cu servieta în mână.

CAPITOLUL 9

Povestiţi-le despre noi şi spuneţi-le că noi ne-am sacrificat azi, ca să trăiască ei mâine.

Epitaful Kohima

14 noiembrie, ora 20:56, deasupra oraşului Ribaki, Rusia

O maximă militară spune că nici un plan de atac nu supravieţuieşte contactului cu inamicul. În primele cincisprezece minute după aterizarea la Ribaki, Travis realiză cât de adevărat era acel dicton.

În timp ce cădea prin atmosferă, maiorul accesă BSD-ul de la cască, pentru a verifica aria de operaţiuni. Deşi era întuneric, imaginea termică a Complexului Ribaki pe care o văzu Travis pe BSD arăta că complexul era plin de fum negru şi gros. Era clar că TALON Force ajunsese prea târziu. Imaginea arăta că oamenii lui Terrek erau deja la sol şi învinseseră detaşamentul de pază rusesc. Imaginile sateliţilor de deasupra lor arătau şi plecarea a trei elicoptere. Alte două erau parcate în perimetrul defensiv interior al Complexului Ribaki, cu motoarele pornite, pregătite de decolare. BSH-ul înregistră zece soldaţi la sol, care păzeau poarta perimetrului exterior. Restul teroriştilor erau probabil în interiorul complexului, căci nu apăreau pe ecranul lui.

Altimetrul din cască număra secundele dinaintea momentului deschiderii paraşutei şi îi anunţă prin implantul cibernetic, cu o voce calmă, feminină:

— Douăzeci de secunde.

— Dubois, aici, Barrett, transmise maiorul, prin reţeaua de comunicaţii a Echipei Eagle.

— Aici, Dubois. Văd două elicoptere. Vrei să-i opresc?

— Mi-ai citit gândurile, răspunse Travis.

Examină rapid imaginea prin satelit a taberei. Modifică planul, în câteva secunde, şi trimise o schemă a schimbărilor celorlalţi membri ai Echipei Eagle.

— Tu şi cu Wong veţi folosi armele HERF ca să împiedicaţi elicopterele să plece. Greene, tu şi cu Black mergeţi cu mine. Powczuk şi Olsen, blocaţi poarta frontală.

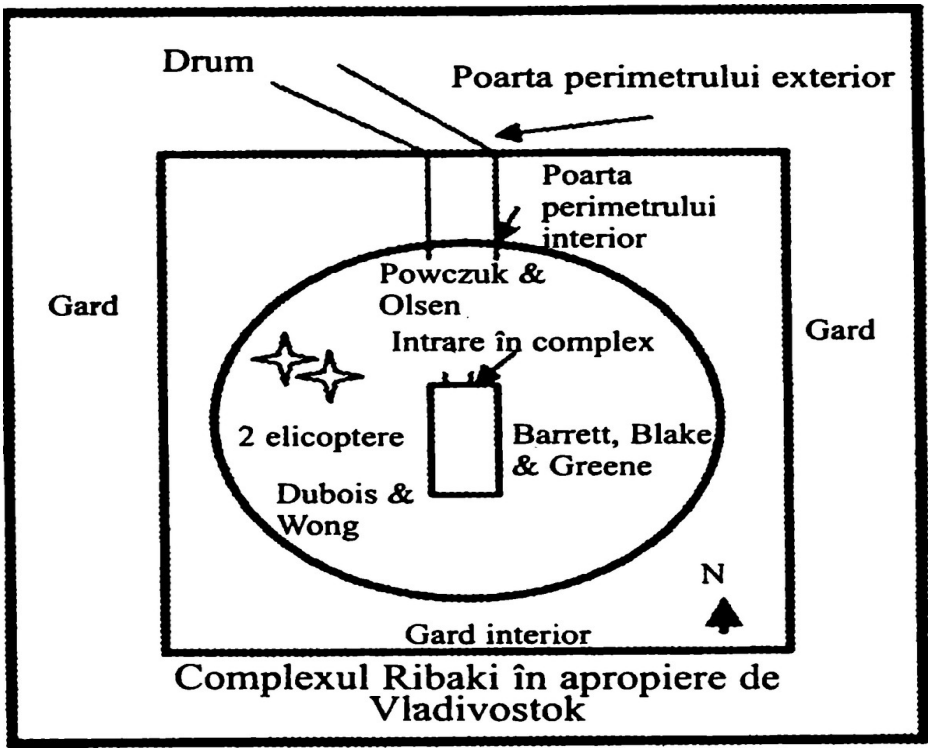

Complexul Ribaki în apropiere de Vladivostok

Fiecare membru al echipei primi ordinele lui Travis Barrett prin legătura computerizată din BSH. Răspunsul lor era similar cu trimiterea unui răspuns pe Internet, numai că în acest caz derulară comenzile de pe ecranul-retină BSD prin îndreptarea ochilor spre porţiunea stângă superioară a dispozitivului senzor de luptă.

— Şase secunde, îi avertiză vocea feminină blândă a computerului.

Paraşutele se deschiseră la mică altitudine, silenţios şi precis. Barrett simţi smucitura liniştitoare în umeri, când paraşuta se deschise şi îi încetini căderea. Imediat ce se apropiară de pământ, intră în acţiune sistemul de camuflaj *stealth.* În câteva secunde, soldaţii fantomatici ai Echipei Eagle, invizibili cu ochiul liber, aterizară la o sută de metri de gardul de sârmă defensiv interior al Complexului de Cercetare a Armamentului Ribaki.

Şase terorişti ieşiră în fugă din tunelul prin care se intra în complexul subteran. Ridicară privirea şi căscară ochii la paraşutele de care nu erau agăţaţi paraşutişti. Paraşutele

ajunseră la pământ şi apoi fură luate de vânt şi duse în gardul perimetrului interior.

Membrii Echipei Eagle aterizară unul câte unul în Complexul Ribaki şi îşi ocupară poziţiile. Fiind în modul invizibil, puşcaşii Frăţiei de la suprafaţa complexului nu puteau să-i vadă.

— Ce naiba e asta? întrebă un gangster solid, în uniformă neagră, arătând spre o paraşută ce se încurcase în sârma ghimpată a perimetrului. Trebuie să tragem?

— În ce? În paraşute goale? Poate că sunt paraşutişti ruşi, care s-au speriat şi au abandonat! glumi teroristul de lângă el.

— Nu trageţi, spuse un altul. Îl contactez pe Ratchek.

Dubois şi Wong auziră conversaţia, întinşi la pământ, ca o pereche de cameleoni, nevăzuţi de inamici. Activară generatoarele RF din brăţările de la mână şi le îndreptară spre cele două elicoptere HIP-17. Fasciculele silenţioase de radiofrecvenţă cu energie mare prăjiră sistemele electronice neprotejate ale elicopterelor. Brusc, elicele îşi încetiniră rotaţia. După câteva secunde, motoarele se opriră, cu zgomot.

Un terorist cu beretă neagră, care avea o staţie radio portabilă, dispozitiv de vedere nocturnă şi o carabină automată, alergă la elicopterul cel mai apropiat de intrarea în complexul de cercetare şi începu să strige obscenităţi pilotului. Pilotul ripostă la fel, smulgându-şi căştile de la urechi, şi îi făcu un semn obscen omului de la sol. Apoi, pilotul ieşi repede din carlingă, deschise panoul de acces la motor şi se uită să vadă ce era stricat.

Travis zâmbi. Indivizii nu reuşeau să-şi dea seama de ce se opriseră atât de misterios elicopterele lor. Nu conta. Păsările acelea nu mai aveau să plece nicăieri.

— Barrett, aici Dubois. Elicopterele anihilate. Văd şase soldaţi ruşi morţi, la pământ, lângă elicoptere. O duzină de *tango* aleargă în jurul elicopterelor, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu transportul lor spre casă. Mai sunt alţi şase în perimetrul defensiv exterior. Unii dintre ei au arme antitanc. Vrei să-i lichidez?

— Nu, nu trage, spuse Travis, înţelegând cuvântul de cod *tango,* prin care Jack se referise la inamici. Aş prefera să plecăm de aici fără luptă, dacă reuşim. Lasă-i pe *tango* ruşilor.

Barrett şi Greene trecură pe lângă soldaţii inamici năuciţi, fără să fie observaţi. Barrett văzu că lăsa urme de paşi în zăpadă.

Acestea păreau să apară din neant, căci membrii Echipei Eagle se contopeau perfect cu fundalul. Nu se gândise la asta înainte, dar, din fericire, pe pământ erau deja atât de multe urme de paşi, încât încă un set nu avea să fie observat, în întuneric. Trebuia să-i vorbească de această problemă generalului Krauss, la întoarcere.

— Wong, ia legătura cu cea mai apropiată bază rusească, şopti Travis în reţeaua de comunicaţii. Îţi voi da un mesaj în ruseşte. Îl vei înregistra şi apoi îl vei transmite. O să le spun că sunt un operator radio de la Ribaki şi că suntem atacaţi de vreo cincizeci de terorişti cu arme automate, rachete antitanc şi elicoptere, aşa că trebuie să trimită cavaleria aici, repede.

— Înţeles, replică Wong. Le-am urmărit reţeaua. Au trimis deja o companie de pază de blindate.

— Bun. Voi avea grijă să-i direcţionez. N-aş vrea să se rătăcească, spuse Travis. Aşteaptă mesajul. Iată-l.

Travis spuse mesajul într-o rusă perfectă, apoi porni spre intrare, fără să fie văzut de inamicii care alergau dintr-o parte în alta, la suprafaţă. Sistemul de camuflaj funcţiona perfect. Se apropie de intrare, cu carabina de luptă individuală XM-29, atârnată la spate, şi în mâna dreaptă cu un pistol special, calibru 0,45, cu un modul de ţintire laser (LAM) şi amortizor de sunet şi flacără ataşat la ţeavă. Greene venea imediat în spatele lui.

— Barrett, aici Powczuk. Un tanc rusesc şi trei BMP-uri avansează pe drum. S-ar putea să mai fie şi alte vehicule în spatele lor. Se pare că cineva a dat deja alarma şi cavaleria e pe drum – cavaleria rusească.

— Recepţionat, zise Travis, observând că Blake şi Wong îşi ocupaseră poziţiile în apropierea porţii din faţă. Nu trageţi în ruşi. Dacă începe lupta, rămâneţi în modul invizibil. Nu vă arătaţi. Dacă va trebui, îi vom ajuta pe ruşi să-şi doboare inamicii. Dar să nu uităm că suntem nişte intruşi, pentru ambele tabere.

Fiecare membru ale Echipei Eagle auzi ordinele comandantului lor.

— Wong, fă-mi legătura radio cu comandantul tancului rusesc care se apropie pe drum, ordonă Travis Barrett. Fă să pară că sun din interiorul complexului.

— Mă ocup de asta, răspunse Sam.

Travis şi Sarah se apropiară rapid la douăzeci de paşi de

intrare. În timp ce înainta, maiorul văzu că un bărbat cu o staţie radio şi un pistol-mitralieră bloca intrarea.

— La naiba, strigă teroristul de la intrare în transmiţător. E de speriat. Am numărat şapte paraşute care au căzut în perimetru, dar nu era nimic prins de ele. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Acum, amândouă elicopterele au defecţiuni şi ambele motoare s-au oprit. E al naibii de ciudat.

— Termină cu prostiile astea religioase, se auzi o voce puternică şi aspră, în receptorul staţiei radio. Mergeţi la mijloacele de transport alternative. Folosiţi camioanele cu care am venit. Voi termina de plasat explozivele, ca să aruncăm fabrica asta în aer în cinci minute.

— Sunteţi conectat, îl anunţă Sam pe Travis, prin reţeaua de comunităţii.

— Aici, maiorul Petrov, în interiorul Complexului Ribaki, spuse Travis în ruseşte, pe frecvenţa radio FM rusească. Complexul a fost atacat de terorişti dintr-o organizaţie numită Frăţia. Toţi cei de la suprafaţă sunt inamici. Sunt puternic înarmaţi şi au arme antitanc. Trebuie să atacaţi imediat şi să cuceriţi fabrica subterană.

— Aici căpitanul Strasavici, domnule, răspunse rusul. Atacăm acum. Întăriri şi sprijin aerian sunt pe drum. Rezistaţi cât puteţi. Venim să vă salvăm.

Travis zâmbi şi opri legătura radio cu căpitanul Strasavici. Avansă spre intrarea în subteran. Ştia că datorită camuflajului şi întunericului era dificil de reperat, dar nu imposibil.

Un bărbat de la intrare se uită de două ori la el, ca şi cum ar fi văzut conturul unei fantome. Apoi îşi repezi brusc bărbia în faţă, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea. Panicat, îşi ridică pistolul-mitralieră spre Travis. Maiorul îl împuşcă în cap, cu două focuri rapide, bine ţintite şi silenţioase. Teroristul fu aruncat în spate, se izbi de peretele de la intrare şi alunecă pe pământ.

Travis intră repede, cu Sarah şi Hunter imediat în spatele lui. În acelaşi timp, se auziră focuri de armă la poarta perimetrului exterior. Coloana de blindate rusă îi ataca pe teroriştii care le blocau intrarea în complex.

— Domnule maior, ruşii o iau zdravăn de la tipii ăştia, anunţă Powczuk prin sistemul de comunicaţii. Au deja victime. Tancul din faţă a lovit o mină antitanc şi arde ca o candelă romană.

— OK, hai să egalăm puţin situaţia. Nu putem lăsa cavaleria

să pice într-o ambuscadă, nu? Eliminaţi nişte teroriştі, dar păstraţi distanţa. Nu vreau să fie rănit vreunul dintre oamenii noştri. Nu e lupta noastră. Lasă-i pe cei din cavalerie să fie eroi.

— Nu ştiam că-ţi pasă atât de mult! răspunse Powczuk.

— Blake, rămâi la intrarea în subteran şi păzeşte uşa. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

— S-a făcut, zise acesta.

Travis nu avu timp să răspundă. Coti pe coridorul îngust, cu Sarah imediat în spatele lui.

Pe coridor se auzea sunetul unei alarme. O uşă se deschise pe hol, la douăzeci de paşi de ei, şi doi bărbaţi porniră în fugă spre Barrett. Amândoi aveau pistoale-mitralieră şi nici unul nu era conştient de prezenţa lui Barrett şi a lui Greene. Travis se lăsă instinctiv într-un genunchi şi îi împuşcă pe rând, cu două focuri rapide. Înaintă apoi repede, păşind peste cadavrele celor doi.

Travis ajunse la o deschidere în hol, care era păzită de o mitralieră. Poziţia acesteia era făcută din beton, cu o zonă mare de ochire, acoperită cu sticlă antiglonţ. Travis întoarse capul şi se uită prin sticlă. Era perforată de două găuri mari. Dincolo de ea, se vedeau resturile însângerate ale unui soldat rus, împrăştiate pe peretele îndepărtat.

— Jos! anunţă Greene, prin dispozitivul de comunicaţii.

Maiorul acţionă fără ezitare, aruncându-se la podea şi întinzând pistolul în faţă. Auzi gloanţele vâjâind pe deasupra capului, când Greene trase în bărbaţii care alergau spre ei. Sarah trase trei gloanţe şi omorî trei teroriştі.

— Nu e prea rău, pentru un microbiolog, nu? şopti Sarah Greene în sistemul de comunicaţii.

— Îţi rămân dator, replică Travis Barrett, apoi porni repede pe hol, prin nişte uşi de oţel mari, care fuseseră deschise cu explozibili.

După ce trecu de uşi, coti la stânga, în direcţia din care veniseră cei trei teroriştі.

În stânga lui, era o uşă. Era deschisă. Deasupra ei, scria în ruseşte: *Centru Virusologie. Acces interzis – Nivel 4 de pericol biologic. Acces permis numai personalului autorizat.*

Travis îi spuse lui Sarah să se oprească. Din cameră se auzea o voce.

— La naiba! urla Ratchek. Nu-mi pasă câţi ruşi sunt. Ucideţi-i pe toţi şi puneţi în mişcare camioanele acelea!

Travis i se adresă în şoaptă lui Greene şi înaintară repede. Aruncă o privire rapidă şi apoi se lipi cu spatele de zid, lângă uşă. Greene era lipită cu spatele de zid, de cealaltă parte a uşii, cu pistolul ridicat.

— Mi s-a părut că am văzut ceva la uşă, spuse o altă voce.

— Fixează ceasul la explozibili sau te arunc prin uşa aceea blestemată! urlă Ratchek.

Travis şopti în setul de comunicaţii:

— Sunt doi. Număr până la trei şi apoi tragi în stânga, şi îl ucizi pe tipul care pune explozibilii. Eu trag în dreapta şi iau un prizonier.

— Înţeles, spuse Greene.

— Ah, Sarah, şi să nu loveşti explozibilii.

— Nici o grijă, zise Sarah. Dacă voi face asta, veţi fi primul care veţi afla.

— OK, să-i dăm drumul. Unu… doi… trei!

Travis şi Sarah se întoarseră cu faţa la uşă şi îndreptară armele spre terorişti. Maiorul trase şi îl lovi pe Ratchek în umărul drept. Bărbatul solid se învârti pe loc şi se izbi de perete, scăpând arma. În aceeaşi clipă, celălalt individ ridică privirea de pe scaunul lui, către sclipirea din cadrul uşii. Sarah Greene îi plasă un glonţ bine ţintit, exact în frunte. Omul fu aruncat în spate, împroşcând cu sânge şi creieri pereţii albi. Bomba rămase pe masă, armată şi cu ceasul indicând zece minute până la detonare.

Ratchek era pe podea, cu pistolul-mitralieră aproape de mână. Încercă să-l prindă cu mâna stângă. Travis îngenunche lângă el şi îl izbi peste rană cu capătul amortizorului de la pistolul automat calibru 0,45. Uriaşul urlă de durere.

— *Stealth off,* spuse Travis, oprind dispozitivul de camuflare.

Când se materializă în faţa lui Ratchek, văzu ochii uriaşului crescând, uluiţi.

— O să-ţi pun o întrebare şi vreau un răspuns scurt, zise Travis. Ce aţi luat din camera de pericol biologic?

Ratchek se strâmbă de durere şi clătină din cap. Sarah se materializă brusc, deschise o trusă medicală din buzunarul costumului ei şi îi făcu omului o injecţie, cu o mică seringă hipodermică. Apoi îi puse un bandaj automat pe umăr – un bandaj autocolant, care oprea hemoragia. Rana lui Ratchek se opri din sângerat.

— Asta îl va stabiliza, iar injecţia îl va face să vorbească, spuse Greene.

— Care era misiunea ta? întrebă Travis.

Ratchek clătină din nou din cap, dar expresia lui deveni mai placidă.

— Domnule maior Barrett, bomba asta e armată, zise Sarah, uitându-se la dispozitivul de pe masă.

Travis băgă mâna într-unul din buzunarele de la curea şi scoase un dispozitiv mic, ca o cutie de chibrituri. Uni cele două capete şi puse bomba deasupra dispozitivului. În câteva secunde, discul mic de radio-frecvenţă îşi făcu treaba, şi ceasul cu leduri al dispozitivului exploziv se opri la 0923, nouă minute şi douăzeci şi trei de secunde până la detonare.

— Asta o va opri, spuse Travis.

Se întoarse spre Ratchek. Drogul îşi făcuse efectul. Pe faţa lui Ratchek apăruse un calm temporar, în ciuda bălţii mici de sânge de pe podea. Travis îngenunche şi îl prinse de bărbie, forţându-l să-şi recapete cunoştinţa.

— Acum, înainte să te predau ruşilor, spune-mi cine eşti şi care era misiunea ta.

— Numele meu e Ratchek. Sunt secundul dragonilor, din cadrul Frăţiei.

— Ce aţi luat de aici?

— Am luat o fiolă… o fiolă din camera de pericol biologic, răspunse Ratchek, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Travis îi scutură capul.

— Cine are fiola?

— Comandantul Lee. A plecat acum cincisprezece minute.

— Unde se duce?

— La Baza Dragon, răspunse Ratchek.

Apoi corpul i se convulsionă şi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Sarah îngenunche şi îi verifică pulsul.

— Va trăi, dar nu veţi mai scoate nimic de la el.

Travis observă un receptor de poziţionare globală prin satelit, ataşat la cureaua lui Ratchek. Îl smulse de la cureaua rănitului şi parcurse rapid datele, după care băgă GPS-ul în buzunar.

— Am doborât cea mai mare parte a ţintelor, domnule, se auzi vocea lui Stan Powczuk în sistemul de comunicaţii. Trupele ruseşti sunt blocate dincolo de poarta exterioară. Se pare că aşteaptă întăririle, înainte să avanseze. După pierderile grele pe

care le-au suferit, nu acţionează cu prea mult curaj, aşa încât cred că nu vor intra în perimetrul interior decât peste vreo cincisprezece minute. Am făcut o gaură în partea sudică a gardului. Putem pleca, la ordin.

— Recepţionat, Stan. Mergeţi la punctul de întâlnire Charlie.

Maiorul aprinse harta tridimensională din zona Ribaki.

Semnalizã punctul de întâlnire Charlie cu o clipire a ochiului. Apoi verifică starea echipei şi fu încântat să vadă că toţi membrii ei erau bine şi sistemele semnalau verde. Trimise un raport generalului Freedman şi primi confirmarea recuperării.

— Menţineţi poziţia până când ieşim noi la suprafaţa complexului, apoi porniţi spre punctul de *rendez-vous* Charlie. Ne va aştepta un Osprey acolo, peste o oră.

Echipa confirmă primirea ordinelor. Osprey-ul, sau TFV-22, era folosit pentru misiunile de pătrundere pe distanţă mare. Combina avantajele unui elicopter cu ale unui avion şi era excelent pentru operarea la acoperirea întunericului. Sistemele radar Pave Low şi Pave Hawk ale aparatului de zbor TFV-22 permiteau acestuia să descopere găuri în acoperirea radar inamică, să treacă prin ele şi să meargă la obiectiv pe traseul cel mai puţin probabil să atragă atenţia. Realimentarea era posibilă în condiţii de noapte, la altitudini terifiant de joase. Datorită rezervoarelor suplimentare, a turelelor radar în infraroşu de vedere în faţă (FLIR), a sistemelor de contramăsuri în infraroşu, antenelor şi altor dispozitive-minune, TFV-22 Osprey oferea TALON Force o capacitate de infiltrare şi retragere extraordinară. Osprey-ul putea atinge trei sute de noduri şi avea chiar şi capacitate *stealth,* de exemplu dispozitivele de suprimare în infraroşu a eşapamentului şi cele pasive, de bruiere a radarului. Combinând viteza unui avion cu atributele unui elicopter, TFV-22 putea duce cei şapte soldaţi din TALON Force pe o distanţă de o mie de kilometri în interior, să-i aducă înapoi o mie de kilometri şi să aterizeze, totul în orele de întuneric.

— Ce facem cu el? întrebă Sarah, arătând spre Ratchek.

— Îl lăsăm ruşilor, răspunse Travis. Ce crezi că e în fiolă?

— Nu putem afla decât într-un singur mod, zise Sarah şi, înainte ca Travis să poată spune ceva, deschise uşa exterioară a zonei de pericol biologic şi intră.

Uşa se închise repede în spatele ei.

— *Nu!* strigă Travis, în vocea lui simţindu-se clar îngrijorarea. La naiba, Sarah! Am nevoie de un expert în război biologic în stare de perfectă funcţionare, nu de un mort!

Greene se întoarse pe loc, se uită prin uşa de sticlă protectoare şi zâmbi.

— Nu e nevoie să ţipaţi în sistemul de comunicaţii, domnule maior. Costumul meu e proiectat să funcţioneze ca echipament de protecţie biologică.

Travis privi în tăcere cum Sarah îşi trăgea în jos viziera BSH-ului. Activă un buton de la centură, care porni alimentarea cu oxigen a costumului ei de protecţie. Fasciculul de lumină al camerei de protecţie biologică porni şi claxonul începu să sune.

— Uşa interioară e blocată, anunţă Sarah. E o încuietoare cu combinaţie digitală. Sam, scanează încuietoarea şi spune-mi combinaţia.

— Dă-mi o imagine termică de aproape a tastaturii, replică Wong, prin reţeaua de comunicaţii. OK, am o imagine bună acum. O să măsor temperatura încărcăturii electrice date de fiecare buton care a fost apăsat. Aşteaptă, va dura câteva minute.

Sunetele luptei de deasupra se amestecau cu vaietul claxonului. Travis aşteptă răbdător, privind-o pe Sarah Greene, în interiorul camerei de protecţie biologică.

— Gata. Combinaţia este afişată acum pe BSD-ul tău, anunţă vocea lui Wong prin reţeaua de comunicaţii.

Sarah apăsă combinaţia, deschise uşa interioară şi păşi înăuntru.

Travis începu să se foiască, încercând să aibă răbdare. Îşi coborî BSD-ul peste ochiul stâng şi accesă monitorul lui Sarah. Acum, vedea pe BSD-ul lui ceea ce vedea ea. Costumul ei avea numai cincisprezece minute de oxigen.

După trei minute agonizante, ea deschise uşa interioară, introduse combinaţia şi porni pompa de evacuare a aerului. O sirenă sună, în timp ce în camera de legătură era aplicată suprapresiunea. După câteva momente, sirena se opri şi Greene ieşi afară, închizând uşa etanşă în spatele ei.

— Am văzut camera, dar tu eşti experta, spuse Travis. Ce au luat?

Sarah îşi ridică viziera căştii şi pe faţa ei drăguţă se citea o expresie de şoc şi teamă.

— Avem probleme – probleme foarte mari.

CAPITOLUL 10

Planurile reprezintă baza schimbării.

Zicală din armata israeliană

14 noiembrie, ora 21:20, Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 din Comandamentul Regional Militar Vladivostok, în apropiere de Vladivostok, Rusia

Căpitanul Serghei Lisenko stătea în faţa consolei de interceptare radio-electronică, apăsându-şi căştile pe urechi şi privind cum ecranul lui verde înnebunise. Staţia lui, Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 din Comandamentul Regional Militar Vladivostok, era echipată cu cele mai noi dispozitive de supraveghere electronică şi bruiere de fabricaţie japoneză, din armata rusă.

Grupul, cum îl numeau cei care serveau în ea, era cea mai nouă armă în arsenalul rusesc al războiului informaţiilor şi conţinea una dintre cele mai sofisticate reţele de război electronic din lume. Grupul folosea o combinaţie de dispozitive de bruiere cu bază la sol şi bază pe satelit. Lisenko se pregătise doi ani ca să manevreze acea staţie importantă de ascultare şi de bruiere în Orientul îndepărtat, şi era unul dintre cei mai buni operatori din lume. Totuşi, în ciuda celor învăţate în perioada de pregătire, nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

De obicei, slujba lui era destul de plictisitoare. Putea asculta convorbiri telefonice, emisiuni radio, telemetrie de înaltă frecvenţă – aproape orice avea o urmă electromagnetică. Dar ultimele interceptări îl năuciseră.

Staţia era în alertă. Cineva atacase Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki, un laborator de cercetare ultrasecret, aflat la cincisprezece kilometri depărtare de staţia lui. Cu douăzeci de minute în urmă, întreaga regiune de apărare Vladivostok sărise în *Starea Unu* – cuvântul cod pentru război. Bombardierele de atac la sol Su-25 erau pe drum, ca să sprijine trupele. Un batalion de puşcaşi motorist, întărit cu tancuri, pornise şi el, ca să recucerească complexul. Avioanele de vânătoare de superioritate aeriană MIG-29 fuseseră chemate de pe aerodromurile din regiunea Vladivostok, şi goneau prin

spaţiul aerian rusesc, căutând intruşi.

Pentru ca situaţia să fie şi mai încordată, echipamentul lui înregistra o sursă de transmitere în impulsuri digitale de înaltă frecvenţă, care categoric nu era de origine rusească.

— *Polkovnik* Iarov, trebuie să vedeţi asta. Cred că am descoperit o interceptare la nivel alfa. Detectez un nivel înalt de transmisiuni de comunicaţii sofisticate, în sectorul patru.

Colonelul Iarov se apropie de computerul căpitanului Lisenko, cu mâinile la spate. Colonel veteran de mai mulţi ani, Iarov era un maestru al mascării sentimentelor în faţa oamenilor lui. Şi mai ales nu voia să pară alertat în faţa lui Lisenko, pe care îl ştia drept unul dintre cei mai inteligenţi şi talentaţi ofiţeri din mica lui brigadă de luptă radio-electronică, formată din trei sute cincizeci şi trei de oameni.

Ca ofiţer principal de serviciu, Iarov mai ştia şi că, înainte să poată face ceva, trebuia să-l anunţe pe generalul Babiciov. Asta era mai uşor de spus, decât de făcut. Într-o zi normală, era greu de ajuns la Babiciov. Era un afemeiat recunoscut şi Babiciov descoperise că femeile din Vladivostok erau foarte ascultătoare. Era sâmbătă noaptea şi, cunoscute fiind obiceiurile generalului, probabil că avea să fie imposibil de găsit.

— Raportează, căpitane Lisenko, ceru Iarov, cu o voce oficială şi autoritară. Care este problema?

— Tovarăşe comandant, răspunse Lisenko, folosind vechea formulă de adresare sovietică, încă preferată de ofiţerii noii armate ruse.

Lisenko arătă spre ecranul computerului lui. Acesta era împărţit în patru secţiuni, fiecare măsurând un indicator electronic diferit.

Fiecare cadran conţinea o serie de linii ondulatorii, care alergau pe un grafic ce descria lungimea de undă şi puterea de ieşire. În cele două cadrane de sus era arătată o amplitudine de numai o cincime din cadran. Aceste cadrane reprezentau comunicaţiile radio FM normale ale armatei ruseşti.

— Interceptez comunicaţiile radio ale trupelor noastre, în partea de sus, în blocurile unu şi doi ale ecranului. Acestea sunt trupele noastre de la Ribaki. Sunt în luptă cu teroriştii şi forţele noastre suferă pierderi.

Colonelul Iarov părea nervos. Nu-i plăcea asta. Era ofiţerul superior de gardă însărcinat cu lupta radio-electronică şi nu mai

era nimeni altcineva în acest rol, pe o rază de şase sute de kilometri. În calitate de colonel, ştia că el va fi scos responsabil, dacă acţiunea de la Ribaki eşua din cauza unei defecţiuni a dispozitivelor de luptă radio-electronică.

— Ce spun?

— Înaintează prin luptă către Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki. O echipă de sabotori de identitate necunoscută luptă împotriva lor la suprafaţa complexului. Sabotorii au două elicoptere ce au fost distruse în perimetrul de apărare interior.

Iarov inspiră *adânc. Terorişti cu elicoptere? E mai rău decât mi-am imaginat,* îşi spuse el, încercând să nu-şi arate îngrijorarea.

— Ce e cu celelalte două cadrane?

— Acestea sunt cele care mă îngrijorează, tovarăşe comandant, răspunse Lisenko. Al treilea cadran prezintă comunicaţii radio FM normale dintr-o sursă neautorizată, care foloseşte o frecvenţă de bandă joasă, neprogramată. Cred că este semnalul unui sistem de comunicaţii intern, folosit de echipa terorista cu care se luptă oamenii noştri la Ribaki.

— Şi al patrulea cadran?

— Necunoscut. Lăţimea benzii este extrem de mare şi sunt în majoritate din impulsuri digitale, spuse Lisenko. Aceste transmisiuni sunt foarte sofisticate, mesaje comprimate digital care operează într-o secvenţă de frecvenţe aleatoare. Nu pot să le descifrez.

Colonelul Iarov îşi frecă bărbia, privind lung la al patrulea cadran.

— Dar cred că mă pot loca pe ele, cu noul nostru echipament, şi să le bruiez, cel puţin temporar, continuă Lisenko. Va trebui să folosim dispozitivele de bruiere de pe satelit, ca să menţinem această stare.

Iarov făcu trei paşi spre biroul lui. Ridică receptorul telefonului roşu de pe birou.

— Fă-mi legătura cu generalul Babiciov.

Iarov continuă să aştepte, în timp ce secundele treceau.

— *Polkovnik* Iarov, cadranul patru… această frecvenţă alternantă… este tipul de comunicaţii folosit de americani. Am identificat frecvenţa principală, dar s-ar putea să nu o mai pot urmări prea mult, dacă nu mă fixez pe ea acum. E posibil să

avem o echipă de intruşi americani la Ribaki. Trebuie să acţionez acum, dacă vrei să-i bruiem.

Iarov aşteptă, cu telefonul roşu lipit de ureche. Aşa cum se temuse, nimeni nu ştia unde era Babiciov. Responsabilitatea cădea pe umerii ui.

Iarov evitase toată cariera lui astfel de responsabilităţi. Acum era prins în capcană. Dacă acele transmisiuni erau de la o echipă americană ce ataca centrul de cercetare secret de la Ribaki, iar el nu acţiona, putea fi dus în faţa Curţii Marţiale, sau chiar mai rău. Prezenţa elicopterelor confirma în mintea lui faptul că era posibil ca acei terorişti să aibă sprijin internaţional.

Se văzu în faţa generalului Babiciov, apoi arestat pentru că nu acţionase ca să sprijine apărarea de la Ribaki. Văzu Curtea Marţială şi sentinţa. Nu voia să se gândească la scena următoare.

Iarov puse receptorul telefonului roşu jos. Unitatea lui de luptă radio-electronică era cea mai sofisticată şi mai bine echipată din armata rusă. Dacă el nu acţiona, după marea investiţie făcută de ţara lui în sistemele regimentului lui, Babiciov avea dreptate să-l trimită în faţa Curţii Marţiale.

— Bruiază această frecvenţă, pe răspunderea mea, urmăreşte-o cât de bine poţi şi continuă să bruiezi, până la ordinul meu.

— *Tak tocina!* zise entuziasmat Lisenko, răspunzând cu confirmarea rusească a înţelegerii ordinului.

Ora 21:35, Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki

Sarah Greene era încă şocată de descoperirea făcută. Fiola luată din interiorul camerei cu risc biologic conţinea substanţa N1-2. Travis Barrett îi puse o mână pe umăr.

— Să mergem.

Dintr-odată, la suprafaţă, deasupra lor, se auzi o explozie puternică. Din tavan căzu praf şi luminile de urgenţă începură să pâlpâie.

— Barrett, aici a izbucnit un adevărat iad, anunţă Stan Powczuk prin reţeaua de comunicaţii. Avioanele ruseşti aruncă bombe în tot complexul şi nu sunt sigur în ce ţintesc ei. E posibil ca idioţii ăştia să rănească pe cineva, din cauza întunericului. Ar

trebui să ieşiţi de acolo!

— Recepţionat, Stan, venim acum, răspunse maiorul. Blake, ar fi bine să vă retrageţi. Ne întâlnim la punctul stabilit.

— Recepţionat, răspunse Blake. Plecăm acum.

Travis îşi examină BSD-ul şi văzu că toţi colegii lui se îndreptau spre punctul de întâlnire. Apoi, fără nici un avertisment, ecranul de raportare holografică îşi întrerupse transmisia.

— Ce naiba?

Pe BSD-ul lui Travis apăru următorul avertisment: „Bruiaj prin transmisiune de pe satelit”.

— Domnule maior, strigă Sarah, ca să-i atragă atenţia lui Travis. Trebuie să ieşim de aici. *Pronto.* Dacă această cameră de risc biologic este distrusă, putem risca să infectăm echipa cu Dumnezeu ştie ce.

Travis aprobă din cap şi o luară amândoi la fugă pe hol, lăsându-l pe Ratchek inconştient, pe podea. Exploziile de deasupra deveniră mai puternice şi luminile de urgenţă de pe hol clipiră din nou, apoi se stinseră. Travis şi Sarah coborâră ocularul BSD-ului şi trecură pe vedere nocturnă. O lumină infraroşie mică de pe lateralul căştilor lor ilumina zona, în timp ce înaintau rapid pe holul care urca spre intrare.

Exact când ajunseră la capătul holului, la suprafaţă, se auzi o explozie puternică, exact deasupra lor. Pământul se cutremură, începură să cadă bucăţi de moloz, iar Travis şi Sarah fură aruncaţi la podea.

Când praful se mai împrăştie, maiorul se trezi pe spate, privind la tavanul luminat slab, lângă uşă.

— Eşti bine? întrebă Sarah, stând deasupra lui şi întinzându-i mâna.

Travis îi prinse mâna şi se ridică. Îşi scutură capul, ca să-şi limpezească mintea, şi îşi verifică rapid ansamblul de luptă. Comunicaţiile erau bruiate în continuare, dar toate celelalte sisteme funcţionau în parametri normali.

— Da, hai să activăm camuflajul şi să ieşim din această capcană a morţii.

Sarah aprobă din cap şi îşi activă camuflajul. După câteva secunde, ţâşniră afară, se strecurară prin grupul de la suprafaţa complexului, format din ruşi şi cei câţiva mercenari ai Frăţiei rămaşi, şi o luară la fugă spre sud. Jack îi aştepta la spărtura

sudică în perimetrul complexului. La nord, câteva tancuri ruseşti T-22 trăgeau obuze înalte spre intrarea în complex.

— Ce naiba fac ăştia? întrebă Jack.

— Tactica clasică rusească, răspunse Travis. Culcă totul la pământ şi apoi se duc să culeagă rămăşiţele.

— Ei nu ştiu ce e înăuntru? întrebă Sarah.

— Probabil că nu, spuse Travis. Ei nu ştiu decât că nişte bandiţi le-au cucerit complexul. Ofiţerii superiori ar trebui să ştie ce e înăuntru. Să sperăm că vor ataca înainte să aibă parte de un dezastru biologic.

— Domnule! Un tanc rusesc se îndreaptă spre noi, interveni Dubois. Îmi pare foarte rău pentru ei, dar ar trebui să ne băgăm dosurile în viteză, dacă vrem să ajungem la punctul de întâlnire la timp pentru recuperare.

Travis aprobă din cap şi se uită la cerut întunecat. Vremea se răcise şi ninsoarea cădea, cu fulgi mari şi umezi. *Şansele de recuperare scad dramatic*, îşi spuse el.

Dubois tăiase deja o gaură în gard. Trecură toţi trei prin spărtură şi o luară la fugă spre sud, înveliţi în continuare în camuflajul lor *stealth,* în timp ce bătălia pentru Ribaki atingea un crescendo de explozii.

Ora 22:10, Centrul de Comandă temporar al TALON Force, într-o locaţie secretă din munţii din Colorado

Generalul de brigadă Jack Krauss se învârtea dintr-o parte în alta în Centrul de Comandă al TALON Force. Era furios că Centrul de Comandă permanent, care fusese construit în secţiunea subterană a Pentagonului, nu fusese încă terminat. Până atunci, Centrul de Comandă al TALON Force fusese mutat într-o zonă goală, din complexul NORAD din Munţii Cheyenne.

Krauss urmărise acţiunea, din Centrul de Comandă, pas cu pas, primind un raport video constant de la soldaţii TALON Force, pe măsură ce aceştia îşi executau misiunea de la Ribaki.

Până acum, raidul fusese un dezastru, dar nu din cauza Echipei Eagle. Informaţiile care duseseră la trimiterea lor la Complexul Ribaki fuseseră eronate. Echipa Eagle ar fi trebuit să-i oprească pe terorişti, înainte ca aceştia să pătrundă în complex. Acum, se părea că Echipa Eagle prinsese numai ariergarda.

— Domnule general, tocmai analizam imaginile video primite de la căpitanul Greene, când am pierdut contactul, anunţă un colonel cu păr argintiu, din Beretele Verzi. Tot nu ştim ce au luat oamenii Frăţiei din laboratorul cu arme biologice.

— Pariez că Greene ştie, replică Krauss. Tocmai voia să ne spună, când am pierdut comunicaţiile. Spune-mi, colonele Dunlop, cum a fost posibil aşa ceva? Credeam că comunicaţiile noastre sunt imposibil de bruiat.

Colonelul Dunlop ezită, gândindu-se la răspuns. Un civil cu pantaloni albaştri, cămaşă albă şi cravată ridică privirea.

— Domnule, echipamentul TALON Force este la faza de prototip. Comunicaţiile lor ar fi trebuit să fie imposibil de bruiat. Dar cred că ruşii folosesc ceva nou, ceva despre care noi nu ştim.

— La naiba, domnule, eram acolo ca să-i ajutăm, de fapt, interveni şi colonelul. Nu ne-am gândit la o intervenţie activă a ruşilor.

— Asta a fost prima noastră greşeală, spuse. Krauss, aruncându-le celor doi o privire rece. Suntem în ţara lor. Blestemaţii de ruşi nu ştiu că noi, suntem acolo ca să-i ajutăm. Probabil că ei cred că noi le-am atacat laboratorul.

Colonelul aprobă din cap, fără tragere de inimă.

Freedman ridică privirea spre ecranul mare şi plat, care umplea peretele camerei de operaţiuni. În partea din stânga jos a ecranului, îngheţase o imagine video preluată de Travis Barrett, în timp ce se adăpostea în afara camerei de risc biologic. Toate cele şase imagini trimise de ceilalţi membri ai TALON Force îngheţaseră în cadranul lor mic, de la baza ecranului. Pe restul ecranului apărea harta regiunii Vladivostok cu simbolurile computerizate ale locaţiilor trupelor şi avioanelor ruseşti cunoscute.

Krauss se uită din nou la colonel şi la civilul de lângă acesta. Colonelul Dunlop era ofiţerul de operaţiuni pentru acea misiune a TALON Force. Era unul dintre cei mai talentaţi strategi în operaţiuni ale Forţelor Speciale, pe care-l cunoştea Krauss. Jerry Rossner era şeful echipei tehnice a TALON Force şi pusese mâna pe fiecare piesă de echipament folosită de TALON Force. Împreună, Dunlop şi Rossner conduceau un grup de treizeci de oameni devotaţi, care lucrau în centrul extrem de sofisticat, de control al misiunii, care sprijinea toate misiunile TALON Force.

— Cum e cu recuperarea? întrebă Krauss. Trebuie să-i scoatem de acolo pe Barrett şi pe oamenii lui. Anulaţi misiunea. Să-i aducem înapoi.

Bărbia colonelului se încordă.

— Nu putem face asta. A trebuit să chemăm aparatele de zbor TFV-22 înapoi, pe USS *America.* Ruşii ne bruiază toate frecvenţele şi unităţile lor sunt în alertă. Vremea s-a stricat rău şi vizibilitatea este mai mică de zece metri. Nu putem risca să-i trimitem la punctul de întâlnire Charlie, cu ruşii în alertă şi avioanele lor MIG-29 în aer. Mai ales fără comunicaţii cu Echipa Eagle. E prea periculos. Barrett va trebui să execute planul de retragere alternativ.

— Grozav, zise Krauss, clătinând din cap. Prima misiune, şi am intrat în criză în mai puţin de două ore.

— Domnule, lucrez la contracararea bruiajului rusesc, spuse un tânăr maior din Forţele Aeriene. Mi-am pus echipa tehnică la treabă.

— Nu-mi pasă ce faceţi, mârâi Krauss. Restabiliţi comunicaţiile şi scoateţi-i pe oamenii noştri de acolo.

— Domnule, am primit asta acum câteva minute, spuse colonelul Dunlop şi îi întinse lui Freedman o foaie.

Iisuse Hristoase! zise Krauss. El ştie?

— Nu, domnule.

— Ce ştim despre doamna Douglas?

— Nu avem nici o informaţie despre dânsa sau despre ceilalţi americani şi europeni.

— Anunţă-mă imediat ce aflaţi ceva, ordonă Krauss. Lui îi voi spune chiar eu. Nimeni altcineva. Este sarcina mea.

Ora 22:50, în spaţiul aerian rusesc, spre graniţa nord-coreeană

Trei elicoptere HIP MI-17 zburau în formaţie strânsă prin noaptea umedă şi întunecată. Elicopterul din faţă viră spre vest, intrând în spaţiul aerian nord-coreean.

Lui Lee nu-i plăcea să zboare cu elicopterul. Se încruntă, în timp ce căştile sistemului radio-interfon al elicopterului îi presau puternic capul. Ura spaţiul înghesuit, întunecat şi zgomotos al lui HIP-17. La naiba, ura elicopterele în general.

Era un secret teribil al lui, un secret pe care nu îndrăznea să-l

împărtăşească. El, Lee, un maestru al artei marţiale hopkido, un ucigaş profesionist bine pregătit, avea rău de zbor.

Se chinui să respire. HIP-ul zbura aproape de sol, puţin pe deasupra munţilor, îndreptându-se spre baza montană izolată a lui Terrek, din partea de nord-est a Coreei de Nord.

Lee se uită afară, în întunericul nopţii ploioase. Membrii Frăţiei care zburau cu el erau cei mai buni din echipă. Alte trei elicoptere, zburând în formaţie în jurul lui, îi transportau pe membrii Echipei de elită Dragon. Ţinea pe genunchi servieta argintie şi se gândi la puterea pe care o aducea Frăţiei acea mică sursă de moarte.

Motorul mare al HIP-ului, de 1900 cai putere, huruia, învârtind elicele în noaptea umedă. Elicopterul ce înainta rapid pe deasupra terenului negru traversă graniţa dintre Rusia şi Coreea de Nord, îndreptându-se spre Baza Dragon.

Lee aflase că Ratchek şi oamenii lui nu aveau să li se alăture. Era destul de rău, îşi spuse, pentru că Ratchek se dovedise un conducător capabil şi un ucigaş fără scrupule. Astfel de indivizi erau greu de găsit. Totuşi, spera că Ratchek şi oamenii lui nu fuseseră prinşi vii. În definitiv, de oameni se puteau lipsi şi, pentru un preţ corect, îi putea înlocui cu o recoltă nouă de mercenari gata să-şi demonstreze loialitatea faţă de Frăţie.

Dar cum de reacţionaseră ruşii atât de repede? Cum de fuseseră atât de greşite informaţiile lui despre disponibilităţile lor? Fusese consumată destul de multă energie ca să se asigure că generalul Babiciov nu era de găsit şi că nu avea să se dea alarma. Viteza cu care reacţionaseră ruşii faţă de acel raid era neobişnuită. Oare le spusese cineva ceva?

Oricum, asta nu conta prea mult. Se gândi la îndrăzneala şi inteligenţa planului lui Terrek. Dacă totul mergea bine, peste câteva săptămâni lumea avea să se trezească cu o nouă putere mondială. În lume avea să apară o nouă ordine, iar detestaţii americani aveau să cunoască şi să se teamă de Frăţie.

— Comandante Lee, suntem la o distanţă de la care putem lua legătura radio cu baza, anunţă pilotul prin sistemul de comunicaţii interne al elicopterului.

— Bine. Fă-mi legătura cu Terrek.

— Imediat, răspunse pilotul. Aveţi legătura.

— Ai pachetul? întrebă Terrek.

— Afirmativ. Fiola cu N1-2 este în posesia mea, răspunse Lee.

Am avut ceva probleme la plecare. Se pare că ruşii ne aşteptau. Au atacat imediat după ce am plecat eu, cu primul contingent.

— Nu e bine deloc, replică Terrek. Cum au descoperit ruşii atât de repede atacul nostru? Oare i-am subestimat?

— Nu se ştie, răspunse Lee.

— Vom accelera planul, ordonă Terrek. Am subiecţii testului aici, aşteptând să le fie prezentată preţioasa noastră încărcătură. Imediat ce soseşti, vom începe Faza 2.

— Ordinele dumneavoastră sunt viaţa mea, spuse Lee. Trăiască Frăţia!

— Da… numai adu fiola aici, în stare bună. Terrek, terminat.

Elicopterul vira abrupt spre stânga, ocolind un masiv muntos mare. Broboane de transpiraţie apărură pe fruntea lui Lee. Îşi simţea stomacul agitându-se şi încercă să se gândească la orice altceva, în afară de compartimentul strâmt al elicopterului.

— Comandant Lee, spuse pilotul, într-o engleză cu accent rusesc. Vom ateriza la Baza Dragon peste zece minute.

— Excelent, replică scurt Lee.

Îşi scutură capul, urând elicopterul, ca şi faptul că trebuia să comande echipei lui în engleză. Terrek recrutase oameni din toate colţurile lumii. Spre dezgustul etern al lui Lee, limba comună de operare în Frăţie era engleza. Terrek credea că oamenii lui trebuiau să cunoască limba inamicului, ca să lupte mai eficient cu acesta.

Cândva, curând, voi forma o echipă nord-coreeană, îşi spuse Lee. *O echipă cu o astfel de disciplină şi duritate, încât chiar şi Terrek va fi impresionat de calităţile ei.*

Lee îşi plecă uşor capul şi începu să respire regulat şi adânc. Se simţea încins şi ameţit. Se forţă să mai reziste încă puţin, opunându-se nevoii de a vomita.

Ora 23:06, la câţiva kilometri sud-vest de Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki

Fulgii de nea umpleau cerut. Nu trebuia să fii meteorolog, ca să-ţi dai seama că se apropia o furtună puternică. Maiorul Travis Barrett ridică privirea spre cer şi îşi dădu seama că numai cei mai buni piloţi ar fi putut zbura pe o astfel de vreme. Şansele să fie recuperaţi scădeau din ce în ce mai mult.

Maiorul Barrett şi Sarah Greene ajunseră ultimii la punctul de

recuperare Charlie. În mod normal, echipa ar fi acţionat dispersată pe distanţe mari, membrii ei fiind conectaţi prin reţeaua tactică Internet a TALON Force, cu capacitatea suplimentară de comunicare video şi vocală. Acum, spre marea lor consternare, cu comunicaţiile bruiate şi cu viscolul care lovea zdravăn acea porţiune din lume în care se aflau ei, nu se puteau baza decât pe propriile forţe.

Punctul de recuperare Charlie era o viroagă îngustă în munţi, la trei kilometri sud de Complexul de Cercetare a Armamentului Ribaki. Când ajunse acolo, Travis văzu că Blake şi Olsen rechiziţionaseră deja un camion rusesc.

— Unde l-aţi găsit? întrebă el, arătând spre camion.

— Pe drum, cu câţiva kilometri în urmă, răspunse Blake, zâmbind. Tipul care îl conducea nu avea atâta nevoie de el cât avem noi.

Travis îşi ridică sprânceana stângă.

— Nici o grijă, interveni Jenny. Cunoaştem regulile luptei. Nu l-am ucis.

— Dar cum aţi făcut? întrebă Sarah.

— Eu mi-am oprit camuflajul şi i-am făcut semn să coboare, zâmbi Blake. Olsen a deschis uşa şi s-a materializat chiar lângă el. Probabil a crezut că suntem extratereştri, de pe Marte sau din altă parte. A coborât panicat din camion şi a luat-o la fugă.

— Grozav, spuse Sam Wong. Iată-ne blocaţi în mijlocul teritoriului rusesc, înconjuraţi de trupe care cred că suntem invadatori, fără sprijin, fără „păsările” de recuperare, iar voi vă distraţi speriind civilii.

Travis Barrett ridică o mână, ca să oprească discuţia.

— Raportul stării.

Echipa trecu la procedura bine repetată, de rezervă, pentru cazul în care îşi pierdeau fluxul de informaţii prin reţea, şi în care fiecare membru raporta pe rând.

— Powczuk, toate sistemele interne pe verde. O XM-29. Zece cartuşe de 20 mm, două sute de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, patruzeci şi nouă de cartuşe. Trei micromine cu detonare prin comandă. Trei „gândaci”. Un cuţit. O pungă cu apă şi toate raţiile de urgenţă.

— Blake. Toate sistemele interne pe verde. O XM-29. Şase cartuşe de 20 mm, o sută douăsprezece cartuşe de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, douăzeci şi opt de

cartuşe. O micromină cu detonare prin comandă. Un UAV Dragon Fly. Un cuţit. O pungă cu apă şi o raţie de urgenţă.

— Dubois, verde. O XM-29. Cinci cartuşe de 20 mm, două sute douăsprezece de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, douăzeci şi opt de cartuşe. Patru micromine cu detonare prin comandă. Un UAV Dragon Fly şi un „gândac”. Trei cuţite. Două pungi cu apă şi o raţie de urgenţă.

— Jack, Hunter, staţi de pază cât termin chestia asta cu restul echipei, ordonă Travis Barrett.

Jack şi Hunter aprobară din cap, merseră cincizeci de metri spre sud, respectiv nord, îşi încărcară carabinele XM-29 şi se aşezară pe vine, ca să păzească drumurile din apropiere de viroagă.

— Greene. Sistemele pe verde (*green*). Ha, ha. Un pistol de 9 mm, treizeci şi două de cartuşe. Un generator neletal (NLG). O trusă medicală. Două pungi cu apă şi o raţie de urgenţă.

— Olsen. Verde. Un pistol de 9 mm, douăzeci şi opt de cartuşe. Patru micromine cu detonare prin comandă. Un UAV Hummingbird. Un cuţit. Două pungi cu apă şi o raţie de urgenţă.

— Wong. Sistemele pe verde. Un pistol de 9 mm, treizeci şi opt de cartuşe. Un pachet special de comunicaţii. Un UAV Hummingbird. Un cuţit. O pungă cu apă şi o raţie de urgenţă.

— Barrett. Sistemele interne pe verde. O XM-29. Zece cartuşe de 20 mm, o sută de 5,56 mm. Un pistol cu amortizor de calibru 0,45, douăzeci şi una de cartuşe. O micromină cu detonare prin comandă. Un UAV Dragon Fly. Un cuţit. O pungă cu apă şi o raţie de urgenţă.

— Căpitane Wong, de ce am pierdut comunicaţiile cu Cartierul General TALON Force? întrebă Travis Barrett.

— Am pierdut legătura la ora 22:00, răspunse Sam. Putem discuta între noi, putem descrie informaţia poziţie-locaţie şi trimite mesaje Internet şi grafice, intern, dar nu pot lua legătura cu nimeni din afara Echipei Eagle. Am hărţi ale zonei de operaţiuni încărcate în pachetul meu de comunicaţii.

— Dar de ce am pierdut comunicaţiile prin satelit cu Cartierul General TALON Force? repetă Travis întrebarea.

— Se pare că suntem bruiaţi cu un dispozitiv de bruiere rusesc nou, de înaltă frecvenţă. Ultima transmisiune pe care am primit-o a fost că recuperarea noastră cu „păsările” V-22 a fost anulată.

— Grozav, zise Stan, venind lângă restul grupului. Tehnologie de un miliard de dolari şi acţionăm ca o echipă singuratică în teritoriu inamic, fără nici un sprijin.

Powczuk realiză brusc că ar fi trebuit să-şi ţină gura. Se întoarse spre Barrett.

— Care sunt ordinele?

Travis Barrett afişă pe ecranul BSD-ului său datele care activau o hartă tridimensională a regiunii. Lumină rapid locaţia pe care o găsise pe receptorul de poziţionare globală al lui Ratchek. Coordonatele grilei marcau o poziţie aflată imediat dincolo de graniţă, în Coreea de Nord.

— Avem o misiune. Numai că planul s-a schimbat. Mergem spre Coreea de Nord.

— Unde? întrebă Sam, cu gura căscată. Glumiţi.

— Nu. Sunt al naibii de serios, replică Travis Barrett.

— Mi-era teamă că vei spune asta, zise Jenny. De ce?

— Am ajuns prea târziu ca să împiedicăm Frăţia să fure ceea ce voiau de la ruşi, interveni Sarah Greene.

— Şi ce anume era asta? întrebă Stan Powczuk.

— Patogenul viral N1-2, răspunse Greene. Prietenii noştri ruşi creau în laboratorul de la Ribaki nişte agenţi de război biologic destul de urâţi. Patogenul viral este virusul Ebola produs prin inginerie, unit cu un mic agent de variolă.

— Cât de rău este? întrebă Olsen.

— Cum să vă spun?! răspunse Greene. Teroristul înarmat cu un agent chimic sau radiologie poate ucide sute, poate mii de oameni. Prin contrast, un terorist înarmat cu această combinaţie de virus Ebola-variolă poate ucide zeci de mii de oameni în câteva zile şi poate produce o epidemie la nivel naţional, în câteva săptămâni. Acest agent biologic rivalizează cu o armă termo-nucleară şi poate produce câteva mii de morţi, dintr-o singură lovitură.

— Dar nu au nevoie de un spray sau de altceva cu care să-l împrăştie? întrebă Stan.

— Nu în acest caz, răspunse Greene. Aproape toate microorganismele mor rapid când sunt expuse la lumina soarelui. Sunt afectate negativ de temperaturile înalte şi mor uşor prin deshidratare. Mai simplu spus, sunt fragile. Nu este şi cazul acestei combinaţii de virus Ebola-variolă. Are un organism viguros, este un Arnold Schwarzenegger al germenilor ucigaşi.

Dacă nu îşi ucide victimele imediat, N1-2 este proiectat aşa încât să incubeze într-o persoană vie, multiplicând cantitatea de agent patogen de o mie de ori, în corpul infectat. După o perioadă de incubare de câteva zile, boala se transmite prin aer. Fiecare persoană sau corp infectat în care N1-2 a ajuns la incubaţie totală va genera mii de spori. Odată ce aceşti spori ajung în aer şi intră în plămâni, procesul începe de la capăt, extinzând exponenţial zona de contaminare.

— Cum e cu vaccinul? întrebă Wong.

— Nu avem nimic pentru această combinaţie. Chiar dacă am face unul azi, ar fi imposibil să producem în timp suficient vaccin pentru întreaga populaţie a Statelor Unite. Din câte îmi dau seama, avem cel mult câteva zile ca să-i oprim pe aceşti tipi, altfel pierdem urma germenului şi nu putem şti cum îl vor folosi.

— Şi, acum, spune-ne veştile bune, zise Dubois.

— Nu există nici o veste bună, răspunse Greene. Dacă acest virus este eliberat într-un oraş, va ucide toţi locuitorii, în timp foarte scurt. Dar este proiectat genetic să sufere mutaţii după o perioadă fixată şi să treacă într-o formă neletală.

— Ceea ce-l face o armă ideală, interveni Powczuk. Ucizi toţi oamenii şi laşi zona liberă, să poată fi ocupată ulterior.

— Exact, replică Greene.

— OK. Deci, băieţii au un virus al naibii de rău. De ce în Coreea de Nord? întrebă Stan.

— Am luat receptorul GPS al unui dintre şefii terorişti. Avea în el coordonatele acestei tabere, etichetată drept Baza Dragon. Tot ce trebuie să facem este să ajungem în punctul pe care l-am marcat pe hărţile voastre de luptă.

— O securitate operaţională destul de slăbuţă, spuse Stan, studiind pentru o secundă harta apărută pe ecranul BSD-ului său.

Ridică monoclul şi îl privi pe Travis direct.

— Dar, uneori, băieţii buni au noroc.

Travis aprobă din cap.

— Timpul este scurt. Dacă scot fiola din baza lor, nu putem spune unde va apărea.

— Ştiţi că suntem singuri în chestia asta, adăugă Stan. Planul nostru alternativ, în caz de defectare a comunicaţiilor, este să ne îndreptăm spre un punct de întâlnire de pe coastă, la şaptesprezece kilometri sud-vest de Vladivostok, pentru

recuperare cu şalupe.

Travis înclină din nou din cap.

— Operaţiunile TALON Force cer acţiuni îndrăzneţe şi pline de imaginaţie. Ne-au ales pe noi pentru această misiune, Stan, pentru că suntem suficienţi de inteligenţi să ştim când să nu ascultăm ordinele.

Powczuk îl aprobă:

— Şi, atunci, care e planul, şefule?

— La şaisprezece kilometri de aici e un aerodrom rusesc, *Liotnaia Polie Sorok Tri,* spuse Travis Barrett într-o rusă perfectă. Avem nevoie de un avion. Rapoartele de informaţii pe care le-am primit înainte să pierdem comunicaţiile cu Cartierul General TALON Force indicau că există trei avioane pe acest aerodrom. De la acest aerodrom, Aerodromul Militar 43, sunt numai o sută treizeci de kilometri până la baza Frăţiei din Coreea de Nord. Noi şapte putem face asta, într-un avion mic.

— Cei care ştiu când să folosească mulţi oameni şi când puţini sunt victorioşi, adăugă Jack Dubois cu un zâmbet, citându-l pe autorul lui favorit, Sun-Tzu, filosoful antic chinez al artei războiului.

Sam Wong se uită într-o parte şi clătină din cap.

— Să vedem dacă am înţeles bine, spuse el.

Echipa se strânse în jurul lui Travis, aşteptând ca Sam să recapituleze misiunea.

— Tot ce trebuie să facem este să ajungem pe un aerodrom rusesc, să furăm un avion care să ne poată duce pe toţi, să zburăm printr-un viscol puternic, să scăpăm de avioanele ruseşti de vânătoare care vor încerca să ne doboare, să trecem graniţa în Coreea de Nord, fără să fim uciși de apărarea antiaeriană nord-coreeană, să ne infiltrăm într-o bază inamică bine păzită, să găsim virusul şi să-l distrugem. Noi şapte.

— Da, Sam, spuse Travis, zâmbind şi punându-şi braţul pe umerii bărbatului mai scund. Exact.

— Mă temeam de asta, zâmbi Sam. Uneori nu-mi place deloc când am dreptate.

— Încă ceva, adăugă Olsen.

— Ce? Mai e ceva? strigă Sam.

Travis aprobă din cap.

— Trebuie să ne şi întoarcem acasă.

15 noiembrie, ora 00:20, Celula Blocului Unu, în Citadelă, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Elizabeth Douglas ţinea bebeluşul în braţe, în timp ce tânăra mamă dormea cu capul în poala ei. Era dificil de spus, dar Liz presupuse că era aproximativ miezul nopţii. Toată lumea dormea, cu excepţia lui Beverly, o absolventă recentă, de nouăsprezece ani, a colegiului din New Jersey. Helga, care devenise cea mai bună prietenă a lui Liz în ultimele două zile, sforăia zgomotos în patul din stânga ei.

Celula în care stăteau era friguroasă şi nu oferea prea mult confort. Doar trei paturi cu ramă metalică, plasate în lungul a trei dintre pereţi. Liz era în patul din centru, cu faţa la barele metalice, dincolo de care era un hol îngust. Paturile erau incomode, cu saltele subţiri şi numai două pături de lână vechi, cu care să se poată încălzi. Două găleţi de oţel şi nişte ziare coreene vechi erau tot ce li se oferise ca facilităţi de baie.

Totuşi, era mai bine decât să stea întinse pe podeaua rece, de ciment, îşi spuse ea.

Noaptea aceea era a treia în captivitate şi a doua lor noapte în fortăreaţa din munţi. Era frig şi cele mai multe dintre colegele ei de celulă răciseră. Măcar Helga era sănătoasă, dacă era să te iei după sforăitul ei zgomotos.

Nesiguranţa făcea noaptea să pară şi mai rece decât cele dinainte. Nici una nu-i mai văzuse pe bărbaţii din grup, de când fuseseră separate de ei. Femeile erau ţinute câte şase sau şapte într-o celulă. Liz aflase de la paznici că se aflau undeva în Coreea de Nord. Mulţi dintre muncitorii din complex erau asiatici, şi Liz presupunea că acei oameni erau coreeni.

Mâncarea era groaznică. De două ori pe zi primeau câte un vas cu orez şi o găleată cu supă de peşte, pentru întreaga celulă. Cele şase femei din celula ei erau Helga, din Germania, Rachel şi fetiţa ei, Sonia, americance, o canadiancă în vârstă, pe nume Mary, Beverly, americanca tânără şi drăguţă, şi ea, Liz.

Până acum, femeile în vârstă acceptau captivitatea mai bine decât cele tinere. Rachel era moartă de frică pentru soţul şi copilul ei. Beverly era într-o stare de deprimare continuă. Când nu dormea, suspina. Refuza să mănânce hrana adusă de paznici.

Oricât de puţine şi dezgustătoare erau raţiile, Liz ştia că

şansele lor de supravieţuire depindeau de capacitatea de a rămâne cât mai puternice şi mai sănătoase posibil. Asta era deosebit de important pentru Rachel, care trebuia să o alăpteze pe Sonia.

Liz era hotărâtă să supravieţuiască şi ştia în inima ei că asta i-ar fi cerut şi soţul ei. Îşi amintea cum el spunea deseori că cei din familia Douglas nu renunţau niciodată. În consecinţă, Liz se oferise să preia conducerea micului lor grup – o sarcină pe care nimeni altcineva nu o dorea. Făcea tot posibilul să le menţină moralul celorlalte femei, spunând poveşti, cântându-i copilului şi găsind moduri simple de trecere a timpului.

Cel mai neplăcut lucru era că Liz nu ştia de ce erau tratate astfel. Ce se aşteptau acei oameni să obţină, ţinând în închisoare un grup mic de americani şi europeni? În afară de paznicii care le aduceau mâncare în fiecare zi, nu venise nimeni să le spună ce se întâmpla.

— Crezi că ne vor ucide? se lamentă Beverly, în timp ce Liz o legăna pe micuţa Sonia în braţe.

— S-au străduit destul de mult, dacă asta e tot ce voiau să facă cu noi, răspunse Liz. Nu, dacă ar fi vrut să ne ucidă, de ce acest drum lung din Egipt în Coreea?

— Nu suport aşteptarea! spuse Beverly cu o voce tremurătoare, în timp ce părul blond şi murdar îi cădea pe faţa drăguţă. Vreau să merg acasă!

Liz lăsă cu grijă capul Soniei să alunece pe saltea, apoi se trase mai aproape de Beverly.

— Aşa vrei să te vadă? Vrei ca ei să ştie că te temi şi că eşti gata să cedezi?

— Nu-mi pasă ce cred ei, spuse fata, plângând. Eu n-ar trebui să fiu aici. Nu am făcut nimic rău.

— Nimeni nu a făcut nimic rău, scumpo, zise Liz, pe un ton alinător.

O puse pe Sonia în braţele lui Beverly, apoi o cuprinse pe tânără cu braţul după umeri.

— Micuţa Sonia poţi fi sigură că nu merita asta. Ea are nevoie de mine şi de tine ca să avem grijă de ea.

Ochii lui Beverly se opriră asupra bebeluşului. Sonia se foi încet în somn şi îşi frecă faţa cu pumnul ei micuţ.

— Trebuie să rămânem puternice, spuse Liz. Suntem americance. Cineva va încerca să ne scoată de aici. E numai o

problemă de timp.

— Chiar crezi asta? întrebă Beverly, începând să spere.

— Da, o cred. Trebuie doar să rezistăm.

— Sper să ai dreptate.

Beverly zâmbi şi se trase mai aproape de bătrână.

— Vă deranjează dacă vă pun o întrebare, doamnă Douglas?

— Nu, scumpo, spune.

— Cum aţi căpătat aceşti nervi de oţel?

Liz râse.

— Nu sunt de oţel, scumpo. Sunt de cauciuc. Toată şmecheria e să nu îi întinzi prea mult.

15 noiembrie, ora 01:20, *Liotnaia Polie Sorok Tri* (Aerodromul Militar 43), lângă Vladivostok

Cerul rusesc întunecat era plin de fulgi de nea. Echipa Eagle coborî în apropierea aerodromului din camionul lor rusesc împrumutat şi porni în formaţie de V spre vest. Sam mergea aproape de coada formaţiei, urmat de Jenny Olsen. Fulgii erau grei şi umezi. Sam simţea cum vântul rece şi tăios trecea prin costum, în timp ce înainta greoi prin zăpada până la glezne. Când începu să simtă frigul, costumul lui făcu un reglaj rapid ca să crească temperatura şi să compenseze.

Sam simţi un val de adrenalină trecându-i prin corp. Costumul lui tocmai îi simţise oboseala şi foamea. Biocipurile inteligente injectară automat în sistemul lui o doză precisă de droguri antioboseală necesară. Folosind aceşti stimulenţi extraordinari, un soldat din TALON Force putea acţiona timp de cinci sau şase zile, fără mâncare şi odihnă. Perioada de cădere venea de obicei în a şasea zi, când corpul uman nu mai putea reacţiona la stimulenţi, fără o cădere fizică serioasă. În a şasea zi de stimulenţi, o persoană normală se oprea şi cădea într-un somn adânc.

Până acum, Sam nu încercase niciodată să reziste mai mult de două zile cu stimulenţi, dar planul deja o luase razna. Era îngrijorat că era posibil să aibă şansa să testeze limita maximă a stimulenţilor, în zilele ce urmau.

Soldaţii din TALON Force înaintau în tăcere, la o distanţă de treizeci de metri unul de celălalt, mergând repede, în ciuda terenului dificil. Viscolul se înteţi şi Sam realiză cât de greu i-ar fi

fost să vadă, fără dispozitivul de vedere termică excelent, din ocularul BSD-lui.

Sam se simţi brusc neliniştit. Încercă să scape de acea stare. În definitiv, când şapte samurai înfruntau o forţă de zece ori mai numeroasă, ei nu disperau. *Maiorul Barrett ne va scoate din asta, ca şi Kanbei.*

Sam zâmbi, gândindu-se la eroii lui şi, în acelaşi timp, urmărind înaintarea precisă a Echipei Eagle printre copaci. Sam ştia că uşurinţa cu care acţiona Echipa Eagle nu se datora numai tehnologiei, care le permitea să vadă prin viscol. Era mai mult datorită factorului de disciplină, care-i transformase într-o echipă eficientă. Înţelese că disciplina şi antrenamentul, pe care Travis le stabilise ca şef de echipă, dădeau acum rezultate. Raportul de după bătălie era un astfel de exemplu. După fiecare luptă, imediat ce echipa se putea strânge într-un loc sigur, Barrett cerea un inventar complet al sistemelor şi armelor. O mare parte a informaţiilor importante era afişată automat pe ecranul BSD-ului lui Barrett, dar maiorul, ca şi eroul mitic al lui Wong, Kanbei, cerea ca fiecare membru să raporteze personal starea echipamentelor lui, pentru întărirea disciplinei de luptă.

Respiraţia lui Wong deveni mai grea, în timp ce Echipa Eagle urca pe o pantă împădurită, la est de aerodrom. Se strânseră automat în formaţie, când ajunseră în vârf, înaintând cu prudenţă prin viscol, ca o haită de lupi plecată după pradă. Camuflajul lor *stealth* era oprit, pentru conservarea energiei. Sam învăţase că această conservare a energiei era mai importantă decât economisirea muniţiei.

Cu câteva săptămâni în urmă, în timpul unui exerciţiu de pregătire în sălbăticia Montanei, Sam învăţase valoarea conservării energiei electrice a costumului său. Membrii Echipei Eagle repetau mereu: Nu uitaţi „Ultima Redută a lui Wong”, ca şi cum ar fi fost vorba de Alamo.

Dar asta se întâmplase la pregătire. Acum era vorba de realitate, şi băieţii răi jucau la sânge. Sam se întrebă dacă munca de echipă avea să-i menţină în viaţă. *Nu am de gând să fiu un erou postum,* îşi spuse el.

— Adăpostiţi-vă, şopti vocea maiorului, în căştile fiecărui membru al Echipei Eagle. Aerodromul este la două sute de metri spre est. Blake, Dubois – verificaţi. Toţi ceilalţi rămân pe loc. Formaţi un perimetru defensiv.

Echipa Eagle execută ordinele fără ezitare, mişcându-se silenţios şi rapid. Fiecare membru îşi verifică poziţia pe harta virtuală care era proiectată pe ecranele lor BSD. Tehnologia hărţii virtuale le era de mare ajutor. Sam Wong examină ocularul şi ştiu instantaneu unde se afla, unde erau toţi ceilalţi membri şi în ce direcţie erau îndreptate toate armele echipei. Într-o situaţie de luptă, această imagine valora enorm.

Hunter şi Jack înaintară spre gardul care înconjura aerodromul rusesc. Aerul era plin de fulgi de nea. Cei doi soldaţi din TALON Force se târâră până la sârma ghimpată şi tăiară repede o gaură circulară, cu foarfecele de sârmă care erau ataşate la ţevile carabinelor lor XM-29. Trecuţi de gard, Hunter Blake şi Jack Dubois începură să se târască pe burtă prin zăpada adâncă.

— Uite-l, spuse Hunter, arătând spre o pereche de aripi şi o coadă acoperite de zăpadă.

Pe coadă erau pictate secera şi ciocanul sovietice.

— Ăsta este.

— Glumeşti, omule, replică Jack. Ăsta e un biplan! Cum naiba o să ne ducă fierătania asta până în Coreea de Nord?

Hunter examină micul aerodrom rusesc. Pista nu era prea lungă, doar cât pentru avioanele cu decolare şi aterizare scurte. Două avioane vechi de marfa, Tupolev, erau parcate în partea sudică îndepărtată a pistei, lângă un hangar mare. La una dintre clădiri, dintr-o conductă de metal ieşea fum. Două camioane erau parcate lângă clădire. Nu se vedea nici un paznic.

— Nu e o fierătanie, zise Hunter, vesel. Este un AN-2, un Antonov Colt.

Hunter coborî ecranul BSD peste ochiul stâng şi studie biplanul parcat singur pe pista îngheţată.

— Bebeluşul ăsta este mult mai dur decât pare. Nu am mai avut ocazia să pilotez aşa ceva de ani de zile. Va fi amuzant.

Jack se uita cu ochii mari la avionul cu un singur motor. Prin cap îi dansau imagini ale luptelor aeriene din primul război mondial, în timp ce studia avionul pe care Hunter era atât de nerăbdător să-l fure.

— Scuză-mă că nu-ţi împărtăşesc entuziasmul, zburătorule, dar cum naiba crezi că vom ridica în aer cămila asta rusească?

— Las’ pe mine, cap de fier, răspunse Blake. Pot pilota orice are aripi. Bebeluşul ăsta poate duce doisprezece oameni şi poate ateriza la punct fix. Este avionul perfect pentru ceea ce

avem noi nevoie. În plus, uită-te în jur. Nu prea ai de unde alege.

— OK, durule, aici ai dreptate. M-ai dat gata. Dar cum e cu combustibilul? De unde ştim că are rezervorul plin?

— Ştii, Jack, eşti mult mai deştept decât pari. Bună întrebare. Îţi spun eu cum facem. Eu pregătesc pasărea de zbor, şi tu îmi faci rost de nişte benzină.

— Hm, cum spunea Sun-Tzu, împrumută altă mână ca să ucidă.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Blake, cu un zâmbet larg.

— Cel mai bun mod de a ucide inamicul este să foloseşti un cuţit împrumutat.

— Amice, uneori mă sperii.

— Ducerea în eroare a inamicului, zise Dubois, zâmbind, şi îl bătu pe umăr pe Hunter.

Travis apăru în spatele lor, urmat de restul Echipei Eagle.

— Raportaţi.

— Domnule maior, acest avion este biletul nostru de plecare. Eu o să-l pregătesc de zbor, în timp ce Jack va împrumuta nişte combustibil.

Travis examină avionul AN-2 Colt cu dispozitivul de vedere termică.

— Crezi că va zbura?

— Da, domnule. Este un avion solid, făcut special pentru salturile în băltoace, răspunse Blake. Acesta pare să fie de pe la mijlocul anilor ’60.

Arătă spre celelalte două avioane parcate pe tarmacul acoperit de zăpadă.

— În mod sigur, nu putem folosi unul dintre acele Tupolev. Sunt prea mari şi lente şi nu am găsi niciodată un loc în care să aterizăm cu ele. Cu Colt-ul, pot zbura suficient de jos ca să evit radarul inamic.

— Dar de unde ştii că poate zbura?

— L-am examinat cu dispozitivul de vedere termică, răspunse Blake. Este cald încă în jurul apărătorilor motorului. A zburat azi, asta e sigur.

— Se pare că nu avem de ales, spuse Travis, privind aerodromul.

Locul era gol, ca un bordel după o razie a poliţiei. Îi făcu semn cu capul lui Blake, apoi îşi activă comunicaţiile.

— Dubois, tu şi cu Wong luaţi combustibilul. Blake – Powczuk şi Greene te vor ajuta la avion. Olsen şi cu mine vă păzim. Activaţi camuflajul *stealth.*

Membrii. Echipei Eagle confirmară înţelegerea ordinului, unul câte unul, şi îşi trecură ansamblele TALON Force pe modul invizibil. Powczuk şi Greene porniră cu Blake spre avion. Travis Barrett se întoarse cu faţa spre hangare şi îndreptă carabina XM-29 spre uşa clădirii cu coş metalic. Olsen îşi îndreptă pistolul spre nord. Dubois şi Wong porniră spre camionul cu combustibil.

Travis Barrett urmărea siluetele fantomatice în infraroşu ale lui Dubois şi Wong, pe ecranul BSD. După câteva momente, aceştia traversară aerodromul şi ajunseră la camion. Wong se duse în cabină, în timp ce Dubois stătea lângă uşa clădirii din al cărei coş se ridica fum.

Wong deschise uşa cabinei şi se aşeză pe scaunul şoferului. Căută cheile, nu le găsi şi încercă să pornească sistemul de aprindere de la fire. Dubois stătea de pază lângă uşa clădirii, pregătit să lichideze pe oricine ieşea de acolo.

Sam umblă la firele aprinderii. Acestea scoaseră scântei şi starterul scrâşni, dar motorul camionului era rece şi nu voia să pornească. Sam încercă din nou şi sunetul starterului care protesta se auzi puternic peste câmpul acoperit de zăpadă.

— Haide, Sammy, nu avem toată ziua la dispoziţie, spuse Jack în reţeaua de comunicaţii.

— Nu este un Diesel Detroit, replică Wong în acelaşi mod. Ruşii nu le mai fac ca pe vremuri.

— La naiba, niciodată nu le-au făcut bine, zise Dubois. Am furat maşini mai bune ca asta, când eram puşti.

Motorul tuşi brusc şi se trezi la viaţă. Wong apăsă pe pedală şi ambală.

Uşa barăcii se deschise. Un soldat rus fără cămaşă şi fără pantofi stătea în prag, cu o carabină în mână, privind în noaptea rece. Nu putea să vadă dincolo de strălucirea ciudată care stătea în faţa lui. Înainte să înţeleagă ce, se întâmpla, Dubois îl doborî cu o lovitură rapidă. Rusul se prăbuşi la pământ. Jack întinse mâna şi închise uşa, apoi o luă la fugă.

Wong dădu camionul cu spatele şi întoarse exact în clipa în care Jack sări pe parbriz, pe partea pasagerului. Ţinându-se de oglindă, Jack se uită în spate, spre clădire, în timp ce camionul se îndepărta. Uşa era încă închisă.

Sam traversă cu camionul tarmacul acoperit de zăpadă, oprind la numai câţiva centimetri de avionul biplan. Blake era pe scaunul pilotului, cu un zâmbet larg pe faţă, în timp ce făcea verificarea instrumentelor avionului AN-2 Colt, pe BSD-ul lui. Stan Powczuk, cu camuflajul oprit, trase în jos elicea. Jenny şi Sarah stăteau pe margine şi curăţau zăpada de pe aripi şi fuzelaj.

— Are deja o jumătate de rezervor plin, îi spuse Blake lui Dubois, prin reţeaua de comunicaţii. Avem nevoie de mai mult. Fă-i plinul.

— Unde? întrebă Dubois.

— La baza aripii drepte.

Travis văzu uşa barăcii deschizându-se. Doi bărbaţi cu carabine AK-74 se uitară afară. Americanul trase o rafală scurtă, care lovi cimentul, în apropierea uşii. Ruşii se adăpostiră şi închiseră uşa.

— Grăbiţi-vă. O să avem companie în câteva minute.

Dubois sări de pe parbrizul camionului şi examină pompa de combustibil. Alergă repede la avion, deşurubă capacul rezervorului şi puse furtunul în rezervorul avionului. Apoi alergă în partea din spate a camionului şi apără manetele, până când pompa porni. În scurt timp, combustibilul începu să curgă în avion. În acelaşi timp, Travis privea fix ghereta de pază. Uşa se deschise din nou şi el trase o nouă rafală de plumbi, în partea de sus. Gloanţele ricoşară din betonul de deasupra uşii, „desenând” o linie dreaptă de găuri.

De data aceasta, ruşii ripostară cu foc. Trasoare verzi traversară noaptea, trecând inofensive pe deasupra avionului.

— Cât mai durează, Hunter? întrebă Travis. Paznicii devin cam nervoşi. Nu mi-ar plăcea să-şi îmbunătăţească tirul.

— Două minute, răspunse Blake.

Motorul avionului icni, scuipă şi apoi se trezi la viaţă.

— Rezervorul e plin! strigă Dubois.

Travis apăsă selectorul carabinei XM-29 şi trase o grenadă de 20 mm cu gaz lacrimogen spre uşă. Grenada lovi arcada acesteia şi căzu pe podea, de unde începu să împroaşte cu praf şi sfărâmături.

Ruşii încetară focul, probabil considerând că îşi făcuseră datoria. Travis îi văzu sărind afară pe o fereastră laterală, tuşind şi înecându-se, şi alergând spre un hangar din apropiere.

— Toată lumea sus, ordonă Travis.

Sam intră primul, urmat de Sarah, Stan şi Jack.

— OK, Jenny, sus.

Motorul mârâi, când Olsen se urcă la bord. Maiorul trase încă o grenadă cu gaz lacrimogen spre hangar, doar ca să-i ţină în şah pe paznici, şi apoi alergă spre uşa avionului. AN-2 Colt prinse viteză, în timp ce Travis alerga, şi Jack şi Stan îl traseră la bord.

După câteva secunde, avionul era în aer, îndreptându-se spre sud-vest, spre Coreea de Nord.

CAPITOLUL 11

Sunt mulţi băieţi aici care văd în război numai gloria, dar adevărul este, băieţi, că este un iad.

Generalul William Tecumseh Sherman

15 noiembrie, ora 03:00, Citadela, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Era devreme… sau târziu, în funcţie de cum priveai lucrurile… Dar Lee ştia că Terrek era genul de om care parcă nu dormea niciodată.

Nord-coreeanul se apropie de scanerul de retină computerizat şi îşi apropie ochiul de ocular. Scanerul îi verifică identitatea şi uşile masive de oţel se deschiseră ca fălcile unei curse uriaşe. Patru paznici înalţi stăteau în deschidere, cu carabinele de asalt pregătite, la intrarea lui Lee. Paznicii – doi caucazieni, un negru şi un asiatic – purtau uniformele în întregime negre, cu veste antiglonţ, ale contingentului de securitate personal al lui Terrek. Terrek angaja terorişti de peste tot.

Lee era înalt pentru un nord-coreean, dar acei paznici aveau cu toţii peste un metru nouăzeci şi îl priveau de sus. Ochii lor reci şi oţeliţi îi urmăreau fiecare mişcare. Era clar că acei oameni nu aveau încredere decât în stăpânul lor, Iuri Terrek.

Lee înclină vag din cap, trecu pe lângă cei patru bărbaţi şi intră în camera ce se găsea adânc în Citadelă, sanctuarul interior al centrului de comandă al lui Terrek. Acesta stătea pe un scaun negru masiv, în centrul camerei. Lui Lee, scaunul i se părea că semăna mai puţin cu o consolă de control şi mai mult cu un tron modern, făcut din oţel vopsit în negru şi piele. Dar Lee ştia că acel scaun nu avea doar rol decorativ. Din acel scaun, Terrek putea controla sistemele defensive ale Citadelei şi armele automate plasate în fiecare dintre cele patru colţuri ale fortăreţei.

Camera era plină de activitate, chiar şi la acea oră din noapte. Câţiva ofiţeri stăteau în jurul computerelor, în timp ce alţi oameni îşi îndeplineau sarcinile de monitorizare a comunicaţiilor lui Terrek. Un ecran de televizor plat uriaş acoperea zidul din faţa lui Terrek. Ecranul era împărţit în secţiuni mai mici, şi pe

fiecare apăreau ştirile de televiziune din diverse oraşe ale lumii. Şirul de cadrane de la bază conţinea imagini ale drumurilor de acces spre Citadelă şi ale zonelor defensive înconjurătoare.

— Ceva veşti de la prietenii noştri nord-coreeni? întrebă Terrek.

— Sunt îngrijoraţi că generalul Cho nu a mai luat legătura cu ei. Le-am spus că e bolnav şi că nu va putea vorbi cu ei pentru o vreme. S-au oferit să trimită un înlocuitor, dar le-am spus că nu e nevoie, că voi fi eu omul lor de legătură.

— Ţi-au acceptat răspunsul?

— În Coreea de Nord, nimeni nu are încredere în nimeni, dar am încheiat conversaţia cu promisiunea că vor primi de două ori mai mulţi bani ca de obicei.

— Bine. Asta ar trebui să-i ţină pe loc pentru o vreme. Ce mai ştii de Ratchek?

— După ultimele rapoarte ale contactelor noastre ruseşti din Regiunea Militară Vladivostok, a fost rănit în atacul rusesc, apoi capturat, răspunse Lee. Cel puţin alţi trei oameni ai noştri au fost capturaţi de ruşi.

— Inacceptabil! spuse Terrek, izbind cu pumnul în braţul scaunului. Planurile noastre se bazează pe caracterul lor secret. Ruşii îl vor face să vorbească.

— Contactele noastre ruseşti au mai raportat şi că s-a produs ceva agitaţie la unul dintre aerodromurile ruseşti din apropiere de Ribaki, şi că a fost furat un avion militar.

Terrek îi aruncă o privire dură.

— Cum? Au scăpat o parte din oamenii noştri?

— Puţin probabil, replică Lee. Încă nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. Ruşii nu ar fi trebuit să fie o problemă pentru oamenii noştri.

— Atunci cine a atacat baza aeriană rusească?

Lee nu răspunse.

— Nu mai vreau scuze, zise Terrek, încruntându-se. Am ajuns prea departe ca să fim opriţi din cauza lipsei de atenţie la detalii. Mă aşteptam să distrugi laboratorul şi să produci un dezastru care să facă întreaga lume să se concentreze asupra Vladivostok-ului şi experimentelor ilegale ruseşti. Mă aşteptam la un Cernobîl biologic. În loc de asta, o treime din echipa mea a fost ucisă sau capturată şi lumea se concentrează pe găsirea noastră!

Lee rămase tăcut. Ştia că nu era cazul să-l contrazică pe Terrek.

— Trebuie să oprim această scurgere, ceru Terrek. Dacă ruşii îl fac pe Ratchek să vorbească?

Lee îl privi în ochi.

— Contactele noastre ruseşti vor avea grijă de Ratchek. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, am aranjat deja să fie ucişi, sub motivul că ar fi încercat să evadeze.

Terrek clătină din cap. Ştia că zilele lui în Citadelă erau numărate. Oamenii lui erau buni, dar ruşii aveau o tradiţie îndelungată ca experţi în a-i face pe prizonieri să vorbească. Era doar o problemă de ore, cel mult zile, înainte ca ei să pună cap la cap ceea ce se întâmplase. Şi ruşii aveau să-şi ia agentul biologic înapoi. Producerea germenului N1-2 îi costase o mică avere. Terrek ştia că, proiectat corect, N1-2 putea deveni arma perfectă – ruşii îi produseseră pentru eradicarea stratului superior al societăţii sau uciderea unor grupuri bine alese şi crearea unui haos social. Dar, dacă testele lui dădeau rezultatele scontate, putea fi mai puternic de atât, şi mai puternic chiar decât armele nucleare. Dacă experimentele lui reuşeau, şi avea toate motivele să creadă asta, N1-2 avea să se autoînmulţească. O cantitate mică putea distruge un întreg oraş în câteva zile şi o ţară întreagă în câteva săptămâni. Avea nevoie de timp ca să-şi îndeplinească planurile şi, din cauza paşilor greşiţi făcuţi până atunci, avea senzaţia că timpul era pe terminate. Nord-coreenii nu puteau să-i păstreze prea mult secretul, dacă ruşii începeau să facă presiuni.

Terrek apăsă un buton de pe braţul scaunului. Cadranele mici pe care apăreau canalele principale de ştiri din lume dispărură şi, în locul lor, apăru un laborator. Opt oameni în halate albe – oamenii de ştiinţă ruşi răpiţi din Ribaki – stăteau în spatele unei mese, cu faţa la Terrek. În spatele savanţilor, erau câţiva din gărzile în uniforme negre ale lui Terrek.

— Domnilor, nu mai este prea mult timp. Vreau răspunsuri.

Unul dintre oamenii lui Terrek traduse ordinul în ruseşte.

Ruşii erau obosiţi şi murdari. Nu dormiseră mai mult de patru ore în ultimele două zile. Oamenii lui Terrek îi obligaseră să muncească aproape non-stop, de la capturarea lor. Un bărbat slab şi chel, de vrei cincizeci şi cinci de ani, al cărui cap părea mult prea mare pentru corpul firav, se ridică şi se uită spre

camera video.

— Ceea... ceea ce ne-ai cerut... este imposibil. Avem... avem nevoie de mai mult timp. Va mai dura încă trei zile... poate o săptămână.

— Care e problema? întrebă Terrek cu acreală. Am ajuns la capătul răbdării, profesore Kaşkin.

— Frumuseţea lui N1-2 era rata lui rapidă de creştere în gazde umane şi transmiterea pe cale aeriană a sporilor care cresc în victimele vii infectate. Rata de creştere prezisă în studiile mele de la Ribaki era accelerată la un factor de o sută de mii.

— De aceea am şi furat N1-2, doctore. O cantitate mică se va răspândi pe o arie mare, ca un foc scăpat de sub control, şi apoi va izbucni singur, la un anumit interval de timp.

— Da, dar aceste predicţii nu au fost testate niciodată, spuse Kaşkin. N1-2 a fost proiectat avându-se în minte problemele noastre din Cecenia. O dată eliberat, N1-2 va ucide toată lumea din ţara respectivă şi apoi va suferi o mutaţie, într-o formă benignă, în mai puţin de şaptezeci şi două de ore.

— Mă faci să pierd timpul, Kaşkin, zise tăios Terrek. Imaginează-ţi ce aş putea face, odată ce vei stabili parametrii corecţi pentru N1-2. Ştii ce vreau. Rezolvă.

— E nevoie de timp ca să facem N1-2 să se extindă pe o scară mai mare. Nu am reuşit să extindem declanşatoarele genetice, ca să oprim mutaţia într-o formă benignă, după şaptezeci şi două de ore. Victimele mor înainte ca germenul să ajungă la incubaţia necesară pentru transmiterea aeriană a sporilor. Nu am reuşit să facem germenul să se auto-multiplice la rata pe care am prezis-o în studiul meu anterior.

— Ai nevoie de mai mult echipament? Ai nevoie de mai mulţi subiecţi?

— Nu, răspunse Kaşkin. Câţiva dintre bărbaţii americani au murit deja în timpul experimentării şi nu am reuşit să atingem rata de multiplicare dorită. Este posibil... S-ar putea să aibă un efect diferit asupra femeilor infectate... Acum facem simulări prin computer, dar avem nevoie de mai mult timp pentru testare.

Terrek îl privi fix pe bătrân. Kaşkin părea palid şi slab. Dar se ridică brusc, drept, şi îşi adună toată forţa.

— Nu voi continua să supun aceşti oameni la experimente inumane.

În cameră se lăsă tăcerea. Kaşkin căzu pe scaun, epuizat de impulsul de curaj care-l invadase pentru o clipă.

Terrek rămase tăcut, gândindu-se.

— Profesore Kaşkin, asta este meseria ta murdară, aşa că nu mă lua pe mine cu tâmpeniile astea cu umanismul. Nu ai inventat N1-2 ca să îmbunătăţeşti sănătatea şi longevitatea oamenilor. Voi, ticăloşi ruşi, l-aţi fi folosit împotriva oamenilor din Caucaz, dacă aţi fi crezut că o puteţi face fără urmări. Acum e rândul vostru să-mi arătaţi că puteţi face ceea ce spunea studiul tău. Eu nu vreau decât să direcţionez eforturile voastre strălucite spre o cauză care să merite.

— Nu pot face imposibilul, domnule, răspunse Kaşkin.

— Oh, ba poţi. Doar că ai nevoie de mai multă motivaţie. Eşti cel mai mare expert din lume în războiul biologic cu agenţi patogeni. Raportul tău strict secret despre N1-2 este motivul pentru care te afli aici. Ai descris în studiul tău că poţi face ca N1-2 să rămână contagios pentru orice perioadă de timp – o armă cu durată programabilă. Este o idee cu adevărat strălucită. Nu este nevoie decât de câteva uncii de N1-2. Folosind predicţiile din studiul tău şi cu doza de agent pe care vreau să o folosesc, N1-2 poate distruge în întregime Statele Unite, în numai trei săptămâni. Dar la sfârşitul celor trei săptămâni, după ce va ucide orice fiinţă umană din Statele Unite, N1-2 trebuie să se autodistrugă şi să devină inofensiv.

Bătrânul clătină din cap.

— Poţi ucide toţi oamenii dintr-un oraş mare, dar am nevoie de mai mult timp, poate de săptămâni întregi, ca să obţin rata de multiplicare necesară pentru dezvoltarea lui N1-2 într-un virus care să poată distruge toată populaţia Statelor Unite în numai trei săptămâni. În condiţii ideale, cu echipamentul din laboratorul meu, poate aş reuşi să…

— Suficient! urlă Terrek. Care e membrul cel mai puţin valoros al echipei tale?

— Nu înţeleg, spuse slab Kaşkin.

— Împuşcaţi-l pe rusul care stă la capătul mesei, în stânga profesorului Kaşkin, se adresă el unuia dintre paznici.

Unul dintre oamenii lui Terrek îl smuci în picioare pe bărbatul indicat de Terrek şi îl lipi de perete. Paznicul plasă ţeava armei la gâtul rusului îngrozit, ţinându-l cu o mână de umăr şi forţându-l să stea lipit de peretele rece.

— *Niet. Niet.* Kaşkin. *Pomoji!* imploră savantul.

Paznicul trase un glonţ în capul omului. Ţeasta acestuia se făcu bucăţi, împroşcând cu creieri şi sânge tot peretele. Paznicul dădu drumul umărului savantului şi acesta se prăbuşi la pământ, ca o păpuşă stricată.

— Folosiţi femeile. Folosiţi orice vă trebuie, ceru Terrek. Aveţi douăzeci şi patru de ore. Kaşkin, am citit studiul secret pe care l-ai trimis luna trecută. În acel raport, te-ai lăudat că poţi face N1-2 operaţional în câteva ore, nu în câteva săptămâni. M-a costat o avere cumpărarea acelui raport, şi sunt un om care scoate întotdeauna profit din banii investiţi.

Kaşkin, care părea definitiv înfrânt, înclină slab din cap.

— Am intenţia să folosesc N1-2 ca să schimb lumea, mârâi Terrek. S-ar putea să am o singură şansă să introduc această armă în Statele Unite. Nu-mi pot permite jumătăţi de măsură. Dacă nu faci N1-2 să funcţioneze în douăzeci şi patru de ore, vă împuşc pe toţi, pe rând.

Ora 03:30, la Centrul de Comandă temporar al TALON Force, într-o locaţie secretă din munţii din Colorado

— Da, domnule. Am înţeles instrucţiunile preşedintelui.

Generalul de brigadă Jack Krauss puse jos receptorul telefonului.

Există un moment, în fiecare situaţie de criză, în care evenimentele pot conduce în ambele direcţii. Dacă ai curajul să iei o decizie îndrăzneaţă, câştigi. Dacă eziţi, pierzi. Acesta era unul dintre acele momente.

Generalul Krauss stătea cu mâinile în şolduri, uitându-se la ultimele date primite, pe harta electronică de pe ecranul plat. În Centrul de Comandă al TALON Force, slab luminat, şirul lung de panglici de pe partea stângă a pieptului uniformei lui strălucea de la reflecţia ecranului mare, ca şi cum ar fi fost fosforescente. Barba nerasă şi oboseala din ochi nu puteau fi văzute în strălucirea mată a ecranelor computerelor.

Îşi luă mâna dreaptă, cea cu proteză, în stânga, absent, masând membrul de plastic ca şi cum ar fi fost din piele reală. Era îngrijorat. Soldaţii lui atacau inamicul, şi el nu putea să-i ajute. *Unitatea cu cea mai bună tehnologie de pe planetă, şi eu nu pot vorbi cu nici unul dintre membrii ei*, îşi spuse Krauss,

fierbând.

Camera avea o pantă uşoară spre ecranul plat, uriaş, ca într-o sală mare de cinema. Două şiruri de computere şi staţii de lucru se aflau exact sub el, în apropierea ecranului. La computere se aflau specialişti din toate cele patru servicii armate, din cadrul Centrului de Comandă C4j (Comandă, Control, Comunicaţii, Computere şi Informaţii) pentru operaţiuni speciale.

Din acest centru de comandă aflat în adâncul munţilor din Colorado, generalul Krauss putea observa operaţiunile TALON Force din orice colţ al lumii – asta înainte să piardă comunicaţiile cu Echipa Eagle.

Ultima poziţie cunoscută a Echipei Eagle era redată pe harta generată prin computer. Un triunghi mic marca fiecare membru al echipei. Triunghiurile erau grupate la nord-vest de Vladivostok.

Krauss îşi mută privirea de la ecran la şeful de personal al Centrului de Comandă al TALON Force, care era la telefon.

— Colonele Dunlop, avem idee dacă ruşii ştiu că suntem acolo?

— Nu, domnule, răspunse Dunlop, făcându-şi mâna cupă deasupra receptorului. Sunt chiar în clipa asta în legătură cu NSA. Ei urmăresc patruzeci şi şase de canale militare regionale ruseşti. Comandamentul Regional Militar Vladivostok a raportat că luptele s-au încheiat la Complexul Ribaki şi că laboratorul a fost recucerit. Au ucis şaisprezece terorişti şi au capturat patru, dar nu este nici o indicaţie că ar şti ceva despre oamenii noştri.

Generalul din Forţele Speciale aprobă din cap, îşi duse mâinile la spate şi făcu câţiva paşi.

— Dă-mi mai multe informaţii, colonele. Trebuie să ştim ce să facem în continuare. Echipa Cobra e pregătită?

Colonelul Dunlop aprobă din cap, confirmând că o a doua echipă TALON Force fusese pusă în stare de alertă şi se deplasa spre aerodromul de lansare.

— Al doilea X-37 este alimentat şi aşteaptă sosirea Echipei Cobra, la Groom Lake.

Krauss zâmbi scurt. Groom Lake, cunoscut pe vremuri drept Aria 51, era un complex militar secret, aflat la aproximativ o sută patruzeci şi cinci de kilometri nord de Las Vegas, şi reprezenta baza avionului rachetă X-37. Dacă cei înnebuniţi după OZN-uri şi extratereştri ar fi văzut avionul-rachetă X-37 şi

echipamentul de înaltă tehnicitate proiectat pentru TALON Force, ar fi crezut că acesta provenea de undeva din afara sistemului nostru solar.

Dar Krauss nu avea timp să viseze cu ochii deschişi. El avea probleme reale, în care era vorba de viaţa şi moartea soldaţilor lui şi de soarta cetăţenilor ţării pe care jurase să o protejeze. Îşi făcea griji din cauza problemei reale a Rusiei, care încă avea douăzeci şi cinci de mii de arme nucleare, şi a modului în care aveau să reacţioneze aceştia la o invazie a teritoriului lor. Îşi făcea griji că, dacă ruşii capturau Echipa Eagle, acesta putea deveni un eveniment internaţional stânjenitor.

Nu era singurul care-şi făcea griji. Primise deja trei telefoane de la secretarul Apărării, şi acum unul de la preşedinte. Preşedintele era deranjat în mod deosebit de pierderea comunicaţiilor cu Echipa Eagle. Comandantul-şef autorizase folosirea TALON Force pe teritoriul rusesc, bazându-se numai pe convingerea că soldaţii aveau să se infiltreze, să-şi îndeplinească misiunea şi să se retragă, fără să fie detectaţi. Fusese nevoie de multă muncă de convingere din partea Statului-Major Reunit să convingă factorii de decizie civili că tehnologia ultrasofisticată şi antrenamentul perfect ale TALON Force puteau duce la îndeplinirea misiunii, fără ca ruşii să afle ceva. Cea care înclinase balanţa fusese o informaţie de provenienţă CIA, care spunea că Frăţia avea mari şanse să fure de la ruşi unul dintre germenii cei mai letali de război biologic din lume, şi că aveau intenţia să-l utilizeze asupra unui oraş american.

Acum, când Cartierul General TALON Force pierduse legătura cu Echipa Eagle, toată lumea era îngrijorată că acea lovitură rapidă împotriva teroriştilor avea să se transforme într-un incident stânjenitor, care putea fi considerat chiar un act de război împotriva Rusiei.

La naiba, îşi spuse Krauss. *Aleargă în cerc, cu părul în flăcări. Ar fi mai bine să mă apuc să joc rolul pompierului, sau, atunci când se va afla că forţe americane au fost capturate sau ucise în Rusia, nu va mai exista o TALON Force.*

— Domnule general, cred că am reuşit să ne dăm seama ce s-a întâmplat cu comunicaţiile noastre, raportă tânărul Jerry Rossner. Ruşii folosesc o tehnologie nouă, ceva despre care am auzit zvonuri, dar nu am mai văzut niciodată. Credem că au

descoperit frecvenţa TALON Force, că şi-au fixat dispozitivele de bruiere pe acel semnal HF şi că le-au blocat, cu un fel de undă de fixare.

— Domnule Rossner, preşedintele ne va opri, dacă nu reuşim să reluăm comunicaţiile cu Echipa Eagle. Cei din Departamentul de Stat sunt nervoşi ca o turmă de căprioare la o convenţie a vânătorilor. Ei vor să înceapă să vorbească cu ruşii despre această operaţiune. Am nevoie de rezultate, nu de explicaţii, şi am nevoie de ele repede.

— Da, domnule. Cred că am o soluţie. Tot ce trebuie să facem este să inversăm polaritatea semnalului nostru şi să-l trimitem înapoi spre ruşi. Avem mai mulţi sateliţi decât ei şi ai noştri sunt mai puternici. Dacă presupunerea mea e corectă, putem să le prăjim sistemele şi să eliberăm comunicaţiile noastre cu Echipa Eagle. Putem apoi să sărim pe o altă frecvenţă şi, cu puţin noroc, comunicaţiile noastre vor fi reluate.

Krauss se uită la tânărul tehnician. *Vremurile se schimbă,* îşi spuse el. *Raportul savanţi-luptători creşte dramatic.*

În ochii lui Rossner se citea încredere.

— Putem să o facem, domnule. Nici nu-şi vor da seama ce i-a lovit.

Krauss aprobă din cap.

— Dă-i drumul. Cât va dura?

Rossner se uită peste umărul drept, la doi căpitani de armată care stăteau la consola unui computer, ascultând conversaţia lui cu generalul Krauss. Unul dintre ei ridică din umeri şi zise:

— Zece minute?

Krauss se uită la ecran şi studie cele şapte triunghiuri albe care reprezentau Echipa Eagle. Semnele erau grupate la nord-vest de Vladivostok, în apropierea Complexului Ribaki. Ştia că acele locaţii erau vechi de optsprezece ore. Se uită la sud şi observă poziţia celui mai apropiat portavion, USS *Constellation,* care aştepta la sud-est de Coreea de Nord, la 132 de grade longitudine şi 44 de grade latitudine, în Marea Japoniei. Ştia că pe puntea de zbor se afla Super Osprey TFV-22, avionul ce avea să fie folosit pentru extragerea Echipei Eagle.

Verifică timpul scurs, care apărea la baza ecranului mare. Cu cât Echipa Eagle rămânea mai mult timp fără contact, cu atât erau mai mari şansele să fie uciși sau capturaţi. Nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă ruşii puneau mâna pe

tehnologia TALON Force.

Krauss se uită la telefonul care făcea legătura dintre Cartierul General al TALON Force din munţii din Colorado şi Casa Albă. Operaţiunile războiului informaţiilor poate nu produceau pierderi de vieţi omeneşti, dar erau tot acte de război. Dar, dacă suna şi cerea permisiunea, puteau trece alte trei sau patru ore înainte ca factorii de decizie să ajungă la o concluzie.

Între timp, ceasul ticăia şi el nu putea să-şi ajute soldaţii, fără comunicaţii.

— Domnule Rossner, există vreo modalitate ca defectarea sistemelor ruseşti să pară un accident?

Rossner îşi lăsă capul în jos şi îşi trecu mâna peste faţă. După câteva secunde, ridică privirea spre Krauss, cu un zâmbet larg pe chip.

— Ruşii folosesc doi sateliţi ca parte a unei reţele pentru acest sistem nou de bruiere, domnule. Noi ştim care sunt aceşti sateliţi şi putem să le aflăm frecvenţele. Dacă putem să le redirecţionăm sateliţii spre sursele lor de la sol, putem face ca defecţiunea să pară produsă de o reacţie inversă a propriilor lor sisteme.

— Putem transmite câteva mesaje necodate, din Japonia şi de la navele de pe mare, din apropiere, avertizându-i de probleme la sateliţii noştri, din cauza interferenţelor electromagnetice, interveni colonelul Dunlop. Ruşii vor crede că bruiajul lor provoacă aceste defecţiuni. Astfel, s-ar putea ca înşelăciunea să ţină şi mai bine.

Generalul Krauss ştia că acela era momentul deciziei. Erau în joc echipa lui, succesul misiunii şi multe alte vieţi omeneşti. Krauss se uită în stânga şi aruncă o privire şefului de personal, colonelul Dunlop.

— Trebuie să acţionăm acum, domnule, altfel pierdem legătura de date cu sistemul lor, spuse Rossner.

Dunlop se uită la general şi aprobă din cap.

— Mi se pare un plan bun.

— OK, răspunse Krauss. Acţionaţi, sub autoritatea mea.

Ora 04:00, la treizeci de kilometri est de Aojin, Coreea de Nord

Stelele străluceau puternic pe cerul senin, dominat de o lună

plină. Furtuna trecuse şi pământul era acoperit cu o zăpadă albă, sclipitoare.

Hunter Blake îşi verifică instrumentele, apoi examină orizontul. Munţi. Nimic altceva decât munţi şi iar munţi, din ce în ce mai mari. Îşi făcea griji că nu exista nici o zonă plată, în toată ţara aceea uitată de Dumnezeu. Brusc, reacţionă la conturul unor munţi, aflaţi drept în faţă, mult prea aproape ca să stea liniştit. Trase în sus de manşă, motorul icni, tuşi şi se înecă, apoi îşi reveni la viaţă. Avionul AN-2 Colt urcă, luptând împotriva gravitaţiei, trecând foarte aproape peste un vârf.

— Hei, Hunter, dacă întindeam mâna pe fereastră, aş fi putut lua o mostră de sol de pe ultimul deal, zise Jenny Olsen prin reţeaua de comunicaţii. Care e problema? Nu-ţi place altitudinea?

Blake, prea ocupat ca să-i răspundă, examină cadranele analogice.

— Cred că avem exact atât combustibil cât ne trebuie, spuse el şi se uită la maiorul Barrett, care stătea pe scaunul din dreapta lui, acţionând ca copilot. Cel puţin, aşa sper.

— Mi s-a părut că ai spus că putem ajunge fără nici o problemă cu acest avion, zise Travis Barrett. Care e problema?

— Consumul de combustibil al acestui bebeluş este ceva mai mare decât am crezut la început, răspunse Blake. Se pare că motorul are nevoie serioasă de reparaţii. Nu vă faceţi griji, într-un fel sau altul, aproape am ajuns.

— Ai grijă doar să ajungem aproape de acele coordonate, nu pe marginea vreunei grămezi de stânci uitate de Dumnezeu, zise Travis. Wong, care e starea comunicaţiilor noastre?

— Bruiajul este destul de sofisticat, domnule maior. Ne-au găsit frecvenţa şi au pus un blocaj de precizie pe ea, ca un fel de cod purtător care urmează frecvenţa noastră, indiferent de câte ori o schimbăm. Au folosit sateliţii, ca să blocheze şi comunicaţiile noastre pe verticală.

— Spune-mi concluzia, Wong. Când vom avea din nou legătura cu Cartierul General al TALON Force?

— Acum mă ocup de asta, domnule maior. Ar trebui să reuşesc, în următoarele cincisprezece minute.

Travis se uită din nou la locaţia lor, pe harta tridimensională de pe ecranul BSD-ului. Echipa era la zece minute de coordonatele Citadelei.

— Coboară pe acea autostradă, la şase kilometri nord de ţintă. Cred că mai sunt trei minute până acolo.

— Înţeles, replică Blake. Sper doar ca drumul acela să fie la fel de drept cum apare pe hartă.

Avionul viră încet spre nord şi Hunter cercetă solul, în căutarea drumului. Aterizarea unui AN-2 Colt pe un drum făcut pentru automobile era destul de dificilă, dar executarea ei noaptea, folosind dispozitivele de vedere nocturnă, era o sarcină pe care numai câţiva piloţi din lume puteau spera să o reuşească. Blake îşi simţi mâna strângându-se tare pe manşă, în timp ce transpiraţia i se scurgea pe faţă, de la marginea căştii. Ştia cât de gravă era situaţia. Nu avea decât o şansă să o facă corect, şi spera că forţele de gravitaţie nu aveau să lucreze împotriva lui şi să-i trimită avionul în pământ, cu botul înainte.

— Ţineţi-vă bine, anunţă Blake prin reţeaua de comunicaţii. Văd drumul în faţă şi pare destul de drept. Vom ateriza în şaizeci de secunde.

— Ce şanse avem? întrebă Travis.

— Sută la sută că vom fi pe pământ în cincizeci şi cinci de secunde, replică Blake, fără să-şi ia ochii de la drumul din faţă. Restul vi-l spun mai târziu.

Avionul AN-2 Colt avea patru locuri în faţă – unul pentru pilot, unul pentru copilot şi două în spatele lor – apoi trei scaune pe două şiruri faţă în faţă, în lungul fuzelajului. Jenny Olsen stătea pe scaunul din spate, pe partea dreaptă a fuzelajului. Dubois era în dreapta ei, verificându-şi carabina XM-29. Jenny îşi strânse centura scaunului şi se uită vizavi, la Sam. Acesta îşi plasase pachetul de comunicaţii în faţa lui Jenny, pe podeaua avionului. Era ocupat cu apăsatul butoanelor digitale de pe partea superioară a pachetului de comunicaţii, încercând să treacă peste bruiaj. Brusc, capul îi zvâcni în sus şi Jenny văzu un zâmbet larg pe faţa lui.

— Domnule maior Barrett, am redirecţionat comunicaţiile noastre şi am accesat un sistem computerizat sigur de la NSA. Nu pot trimite mesaje video sau vocale, dar pot trimite un mesaj codat scurt, prin Internet.

— Bună treabă, zise Travis, în reţeaua de comunicaţii. Trimite-le locaţia noastră, că toate sistemele sunt pe verde şi coordonatele bazei Frăţiei.

— Înţeles, răspunse Wong. Voi…

— Gata, băieţi şi fete, îl întrerupse Blake. Asta e. Coborâm. Ţineţi-vă!

Avionul plonjă prin cerul negru, în timp ce lumina lunii sclipea pe drumul acoperit cu zăpadă, care era exact în faţa lor. Jenny Olsen îşi simţi stomacul răsculându-se. Închise ochii şi se aplecă în faţă, în poziţia de prăbuşire, cu pieptul ei prestigios lipit de genunchi. În aceeaşi clipă, Jack Dubois se aplecă şi o cuprinse cu braţul stâng. Jenny simţi forţa braţului musculos al lui Jack şi se simţi mai liniştită, datorită atingerii unui camarad.

Suntem o echipă, ca o familie strânsă, îşi spuse ea. *Să sperăm că toate acestea nu se vor termina aici, în munţii Coreei de Nord.*

Avionul se smuci violent, când roţile atinseră drumul tare, înzăpezit. Motorul mugi, avionul rulă pe o roată, apoi reveni pe cealaltă. După o clipă de nelinişte, avionul se aşeză pe amândouă roţile şi Blake se luptă să menţină Colt-ul pe drum. Câteva secunde mai târziu, – avionul se opri, alunecând într-un banc abrupt de zăpadă. Blake opri motorul.

Se lăsă o tăcere lungă şi apoi un răsuflat colectiv de uşurare.

Jenny întoarse capul spre pilot, pe faţă cu o expresie recunoscătoare.

— Dacă n-ai fi mai drăguţ ca mine, te-aş pupa, Blake.

— Cum? răspunse Blake, mimând groaza.

Îşi scoase casca şi inspiră adânc.

— La naiba, iubito, nu există nimeni mai bun ca Hunter Blake. Nu există lucru cu aripi pe care să nu-l pot pilota, sau fată pe care să nu o pot vrăji.

Jenny zâmbi, fericită că era în viaţă şi total mulţumită să-l lase pe Blake să aibă ultimul cuvânt.

Pe buzele lui Travis se citea amuzamentul. *Ei bine, am meu păcălit moartea o dată,* îşi spuse el, clătinând din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

— OK, Echipa Eagle, să pornim. Avem nişte inamici de luat prin surprindere.

Ora 04:30, la Nodul Radio-Electronic de Luptă 75, din Comandamentul Regional Militar Vladivostok, lângă Vladivostok, Rusia

Căpitanul Lisenko stătea la terminalul lui de computer,

trimiţând comenzi codate către Grup, combinaţia de mare putere de dispozitive de bruiere cu bază terestră şi de pe satelit. Era epuizat, la fel ca şi restul echipei staţiei lui de luptă radio-electronică. Fusese o noapte lungă şi primiseră ordinul să stea în post până când se termina misiunea. În ritmul în care mergeau lucrurile, asta putea însemna foarte mult timp.

Grupul bruia în continuare frecvenţa înaltă pe care o descoperiseră în timpul atacului de la Complexul Ribaki. De la atacul de la Ribaki, întreaga regiune Vladivostok era în alertă totală.

Din momentul în care colonelul Iarov luase decizia să bruieze frecvenţa intruşilor şi transmisiunile prin satelit, Grupul operase fără greşeală. Iarov era deosebit de încântat că sistemele noi întrecuseră toate aşteptările, în prima lor încercare în foc. Cei care încercau să folosească acele frecvenţe nu aveau să audă decât paraziţi, până când el, colonelul Iarov, avea să oprească dispozitivele de bruiere.

Lisenko deplasă *mouse*-ul computerului aşa încât să transmită satelitului noile instrucţiuni. Cursorul nu se mişcă. Brusc, coordonatele satelitului de acoperire se schimbară. Lisenko se încruntă. *Sateliţii noştri nu răspund aşa cum i-am programat*, îşi spuse el.

Încercă din nou. Nu se întâmplă nimic. Îşi frecă ochii obosiţi. Altcineva îi controla sateliţii. Brusc, ecranul terminalului lui licări.

— Ce…!

Consola computerului izbucni brusc într-un şir de scântei. Căpitanul Serghei Lisenko aruncă imediat căştile de pe cap şi căzu pe spate, de pe scaun. Luminile din clădire se opriră şi toate ecranele computerelor din Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 din Comandamentul Regional Militar Vladivostok se opriră.

Lisenko era întins pe spate, năucit, pe cimentul rece al staţiei. Îşi scutură capul, apoi îşi frecă faţa cu mâinile.

— Ce naiba se întâmplă?

Luminile de urgenţă se aprinseră o clipă, apoi se stinseră. Unul dintre tehnicienii din camera întunecată porni spre server şi se împiedică de Lisenko.

— Ah! strigă Lisenko, când genunchii omului îl izbiră în piept. Ridică-te de pe mine, clovn neîndemânatic!

— Iertaţi-mă, căpitane Lisenko, răspunse omul, bâjbâind ca să

evite să calce pe căpitanul lui.

Luminile de urgenţă clipiră brusc, apoi rămaseră aprinse, inundând staţia cu o lumină puternică, alimentată de la baterii.

Omul care călcase pe Lisenko se trase într-o parte, privind fix terminalele computerelor, în timp ce circuitele interioare pocneau şi sfârâiau. Lisenko ridică privirea spre serverul principal, un computer de mărimea unui dulap, cumpărat la un preţ mare, de la japonezi. Un alt soldat, aflat în spatele lui Lisenko în camera aglomerată, luă stingătorul de flăcări de pe perete şi stropi înnebunit serverul, ca să stingă flăcările mici ce apăruseră în cutie.

Lisenko fii acoperit brusc de un nor. Nu putea să respire. Se panică, apoi realiză că idiotul cu stingătorul trăsese în direcţia lui, acoperindu-l cu praf alb. Căpitanul icni, se rostogoli într-o parte şi se ridică, clătinându-se.

Colonelul Iarov intră în fugă în staţie, arătând ca proprietarul unei maşini sport noi, care tocmai fusese distrusă de nişte adolescenţi. Iarov păru să-i caute din ochi pe vandali. Camera mirosea a izolaţie electrică arsă. Uşa deschisă din spatele colonelului lăsă un curent de aer curat să intre în cameră.

— Lisenko! strigă Iarov. Ce Dumnezeu se întâmplă?

— Tovarăşe comandant, răspunse Lisenko, cu uniforma lui cândva imaculată, mototolită şi acoperită acum cu pudră albă de la stingător. Staţia şaptezeci şi cinci… a ieşit din funcţiune, dar Dumnezeu nu are nici o legătură cu asta.

Colonelul Iarov era năucit, furios, uluit, neliniştit şi perplex – toate în acelaşi timp. Cum i se putea întâmpla asta lui? Ce avea să i se întâmple? Proiectul lui, care era unul dintre cele câteva puncte luminoase din armata rusă, altfel destul de ştearsă, sfârâia în faţa lui. Gura lui de obicei cu buzele strânse stătea acum larg deschisă şi faţa lui calmă, patriciană, părea îngheţată din cauza şocului. Cariera lui strălucită, anii de luptă şi sacrificiu, toate acestea îi treceau acum fulgerător prin faţa ochilor, şi se văzu stând în picioare în faţa superiorului lui dur şi lipsit de sentimente, generalul Babiciov, încercând să explice ceea ce nu putea fi explicat. Se uită la Lisenko, incapabil să vorbească, în timp ce din serverul staţiei ţâşni un nou rând de scântei.

CAPITOLUL 12

...obţinerea a o sută de victorii în o sută de bătălii nu înseamnă vârful excelenţei.

Supunerea armatei inamice fără luptă este adevăratul vârf al excelenţei.

Sun-Tzu, *Arta războiului*

15 noiembrie, ora 06:30, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

— Domnule, avem contact cu Cartierul General al TALON Force, tare şi clar, pe toată lăţimea benzii, anunţă Sam Wong prin reţeaua de comunicaţii.

— Maior Barrett, ce naiba căutaţi, tu şi Echipa Eagle, în Coreea de Nord? întrebă generalul Krauss. NSC-ul este disperat. Vreţi să declanşaţi un război?

Travis îşi coborî monoclul BSD-ului. Imaginea generalului Krauss apăru în faţa sa.

— Nu, domnule. Sper să prevenim unul.

Ochiul stâng al lui Travis activă comanda de rulare pe ecranul BSD şi lumină un fişier-raport al ultimelor douăzeci şi opt de ore. Travis clipi, activând comanda: *Send.*

— Aveţi raportul situaţiei acum, domnule, spuse Travis, calm. Am permisiunea de a urmări inamicul. Am pierdut comunicaţiile şi am acţionat conform ordinelor.

Urmă o pauză la celălalt capăt al legăturii. Krauss examina rapid datele, căutând informaţiile importante.

— Aşteaptă, spuse generalul.

Echipa Eagle era în mişcare, urcând versantul estic al Dealului 350, la sud-vest de satul Aojin. Cei cinci bărbaţi şi cele două femei înaintau din greu pe deal, în întuneric, pas cu pas. Baza teroriştilor era la numai câţiva kilometri distanţă. Aerul dimineţii era rece, dar costumele lor cu temperatură controlată le ţineau de cald.

Echipa Eagle avansa fără modul invizibil activat, pentru a economisi energie. Dealurile erau acoperite cu pini, care îi ajutau să se ascundă, în timp ce se apropiau de obiectiv.

— Opriţi-vă. Toată lumea să ia o pauză, ordonă Travis prin

reţeaua de comunicaţii.

Voia să-şi concentreze toată atenţia asupra răspunsului generalului Krauss.

Echipa Eagle se opri. Dubois era în frunte, cu carabina XM-29 pregătită. Powczuk era imediat în spatele lui, urmat de Greene, Barrett, Wong, Olsen şi Blake.

Secundele treceau şi Barrett vedea aburii produşi de respiraţia lui caldă în aerul rece. Zăpada sclipea şi ramurile lucioase ale copacilor reflectau razele lunii. Cerul devenea treptat cenuşiu, odată cu apropierea răsăritului. Dacă nu ar fi fost în drum spre o luptă cu teroriştii, ar fi spus că era o noapte frumoasă, se gândi Travis.

— Barrett, bună decizie, fiule, spuse Krauss în reţeaua de comunicaţii. Nu putem să-i lăsăm să scoată agentul N1-2 din Coreea de Nord. N1-2 este unic. Distrugerea acestui agent patogen are prioritate Cod Unu. Trebuie să-l găsiţi. Ce te face să crezi că N1-2 este în acel complex?

— Au trecut mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când au pus mâna pe virus. Teroriştii au venit direct aici, după atacul de la Ribaki. Acest complex este locul ideal pentru ei ca să studieze în siguranţă N1-2 şi să-l facă operaţional.

Urmă o altă pauză scurtă. Travis îl auzea pe general vorbind cu altcineva.

— Suntem de acord, răspunse Krauss. Care e planul tău?

— Putem ajunge în poziţie în câteva ore. Eu voi efectua mai întâi o recunoaştere, apoi ne vom poziţiona în aşa fel încât să putem marca clădirile critice din interiorul taberei, pentru muniţia voastră de precizie. Vă recomand să-i loviţi imediat ce armele voastre vor fi în poziţie. Sper că aveţi ceva în zona de operaţiuni, care poate face asta.

— Aşteaptă, ordonă Krauss.

Travis se ghemui tăcut în zăpadă, ascultându-şi propria respiraţie. Dacă totul mergea bine, aveau să identifice poziţia exactă a agentului patogen, iar Krauss putea ordona o lovitură specială a Forţelor Aeriene. Odată ce mostrele de N1-2 aveau să fie vaporizate, el avea să conducă Echipa Eagle spre coastă şi de acolo puteau fi recuperaţi de Super Osprey TFV-22.

— Pot ridica în aer douăsprezece rachete de croazieră Bunker Buster, gata de livrare în unsprezece ore, răspunse Krauss. Asta înseamnă cam pe la apus.

Douăsprezece Bunker Buster! Travis zâmbi. De cele mai multe ori erau suficiente una sau două. NSC-ul nu voia să-şi asume nici un risc în acest caz.

— Până atunci, voi trebuie să verificaţi locaţia agentului N1-2, continuă Krauss, altfel vom fi nevoiţi să apelăm la o altă opţiune. Nu se pot elibera arme fără verificare.

Lui Travis nu-i plăcu termenul *altă opţiune.* Putea doar să ghicească despre ce era vorba – folosirea unei bombe nucleare mici, tactice, care să elimine posibila ameninţare de distrugere în masă pentru Statele Unite.

— Acesta nu ar fi un act de război împotriva Coreei de Nord?

— Asta e problema noastră. Dacă Echipa Eagle îşi face treaba şi pagubele sunt reduse la tabăra lui Terrek, cred că sunt şanse foarte mici ca nord-coreenii să facă scandal din cauza asta.

— Înţeles, domnule. Altceva?

— Da, tocmai ţi-am trimis ultimele informaţii. S-a confirmat că Lee a condus atacul Ribaki, la ordinele lui Terrek. Sunt şanse mari ca Terrek să fie şi el în Coreea de Nord.

— Domnule, ştim dacă nord-coreenii sunt în spatele planului lui Terrek pentru N1-2? întrebă Travis.

— Nu. Ştii cât de greu este de aflat ce se întâmplă în Coreea de Nord, dar credem că Terrek nu i-a implicat pe nord-coreeni în treaba asta. Informaţiile noastre indică faptul că Terrek duce un război propriu împotriva Statelor Unite şi că nord-coreenii doar i-au închiriat acel sanctuar. Poate poţi folosi informaţia asta.

— Vom face tot posibilul, zise Travis, uitându-se la datele care rulau pe ecranul BSD-ului. Vom vedea dacă-l putem obţine şi pe Terrek, printr-un târg.

— Nu, e prea riscant. Vreau ca voi să verificaţi locaţia virusului N1-2, şi apoi noi vom distruge baza Frăţiei. Nu ne putem permite să pierdem pe vreunul dintre voi, spuse Krauss. Lăsaţi rachetele să-şi facă treaba. Totuşi, mai e ceva.

Travis aşteptă. Restul Echipei Eagle asculta cu atenţie.

— S-ar putea să fi dus ostaticii din Egipt în Coreea de Nord. Nu ştim de ce, dar există şanse ca asta să facă parte din planul lui cu N1-2.

— Şi dacă ostaticii sunt, într-adevăr, aici? întrebă Travis.

— Prea multe vieţi sunt în joc, replică Krauss. Misiunea voastră este să distrugeţi N1-2, nu să salvaţi ostaticii. Sunteţi norocoşi că nu v-au descoperit nord-coreenii, şi cu atât mai mult

teroriştii. Trebuie să găsiţi virusul şi apoi să lăsaţi rachetele să facă treaba. După ce lovesc rachetele, vă vom lua cu V-22 de la punctul de întâlnire arătat în rapoartele pe care vi le-am trimis. Dacă nu puteţi identifica poziţia exactă a virusului N1-2, atunci Echipa Eagle trebuie să ajungă la punctul de recuperare până la ora 03:00 dimineaţa.

— Şi NSC-ul va autoriza cealaltă opţiune?

— Afirmativ, răspunse încordat Krauss. Nu mai avem alte alternative. N1-2 este prea periculos. Totul stă în mâinile voastre. E clar?

— Înţeles, domnule.

— Baftă. Krauss, terminat.

Travis tăcu, după încheierea legăturii cu Krauss. Gândul la cealaltă opţiune îl făcea să simtă fiori reci pe spinare.

— Ei bine, echipă, se pare că ori reuşim, ori urmează Armagedon-ul.

Stan se întoarse spre Travis şi spuse:

— Vrei să spui că ticăloşii ăia au prizonieri americani acolo?

— Nu ştim sigur asta. Este doar o posibilitate, până verificăm, replică Travis.

Mintea îi gonea, în timp ce lua în considerare diverse acţiuni ce puteau fi întreprinse în următoarele câteva ore. Dacă lua o decizie greşită, implicaţiile puteau fi la scară mondială. Prima lui datorie era faţă de misiune şi echipă. Dar dacă dădeau peste ostaticii pe care-i menţionase Krauss?

— De ce s-ar chinui Terrek să aducă nişte ostatici tocmai în Coreea? întrebă Stan. Un scut uman? Nu are sens. Probabil că ştie că ostaticii nu ne-ar opri să-l lichidăm.

— La naiba, deocamdată, tipul crede că nu are probleme, spuse Jack. Nu ştie că suntem pe urmele lui. El crede că e în siguranţă, aici, în sălbăticiunile Coreei de Nord.

— Ei bine, e vremea să afle că nu e aşa, spuse Sam.

— Domnule maior Barrett, te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? îl întrebă Sarah pe Travis, prin reţeaua de comunicaţii.

Travis înţelese brusc răspunsul.

— Mda… Dacă americanii sunt aici, atunci nu au fost aduşi ca scut uman. Sunt cobai de laborator. Pentru ca N1-2 să fie făcut operaţional, Terrek are nevoie de cobai ca să testeze agentul patogen, înainte să-l răspândească în Statele Unite.

— Şi, atunci, ce vrei să facem, şefule? întrebă Stan.

— Vă amintiţi cu toţii „Ultima Redută a lui Wong”, nu? zise Travis.

Sam urmărise conversaţia, dar nu înţelese ultima remarcă.

— La ce vă referiţi, domnule maior? Sigur că ne amintim. Dar ce legătură are cu asta?

— Vă spun mai târziu, declară Travis, cu o hotărâre mortală în voce.

Simţea prezenţa umbrei, dar era prea plin de adrenalină, prea concentrat pe următoarea lui mişcare, ca să îi pese.

— OK, Echipa Eagle, să pornim.

Ora 11:00, Citadela, în Coreea de Nord

— Helga, ţi-am vorbit vreodată despre finul meu? întrebă Elizabeth Douglas.

— *Nein,* răspunse Helga. Mi-ar plăcea să aud. Spune-mi, te rog.

— Părinţii lui erau cei mai buni prieteni ai noştri, şi eu şi soţul meu am fost aleşi ca naşi. Tatăl lui era în armată, şi cât timp a fost trimis în misiuni în străinătate, pentru câţiva ani, i-am crescut fiul ca pe al nostru.

— Cu ce se ocupă? întrebă Helga.

Sunetul unor cizme care coborau treptele direct în faţa celulei lor le întrerupse conversaţia. Scara din faţa lor ducea la nivelul solului Citadelei. În stânga celulei lor, era un zid de beton. În dreapta, un coridor lung, cu alte celule identice. Oricine cobora pe trepte vedea mai întâi celula în care erau ţinute Elizabeth, Helga şi celelalte.

Elizabeth se ridică în picioare, uitându-se printre gratii. Trei soldaţi în uniforme negre se apropiară de ea. Beverly stătea pe patul cu saltea subţire, cu spatele la perete şi genunchii la piept. Helga stătea pe patul central, părând o fantomă imobilă, solidă şi calmă. Lângă ea era Rachel, cu o pătură de lână maronie peste umeri şi cu copilul în braţe. Mary Uley, bătrâna din Canada, stătea pe pat, lângă peretele din stânga, rugându-se în tăcere.

Bărbaţii se opriră ameninţători în faţa celulei, uitându-se la femei, fără să spună nici un cuvânt. Elizabeth văzu expresia din ochii lor şi ştiu de ce veniseră. Unul dintre ei, un african cu o faţă neagră şi ochi reci, sălbatici, o privea fix pe Beverly.

Bărbatul de lângă el, un european cu faţă lată şi nas acvilin, se juca cu un set de chei. Al treilea, un turc cu păr negru creţ, se holba la Rachel.

Bărbaţii miroseau a băutură. Era evident că tocmai îşi terminaseră garda şi căutau ceva distracţie.

Elizabeth se aplecă spre Beverly şi şopti:

— Nu pune întrebări. Eşti foarte bolnavă. Începi să tuşeşti şi bagă-ţi mâna pe gât fără ca ei să te vadă, aşa încât să vomiţi. Prefă-te că eşti pe moarte.

Beverly ridică spre ea nişte ochi nedumeriţi. Elizabeth o privi cu o încruntătură hotărâtă, care spuneau *Fă-o!* Helga înţelese ce se întâmpla.

Negrul îl înghionti pe turc în coaste.

— E timpul să avem o femeie. Fac de gardă în fiecare zi de o săptămână.

— Şi eu. M-am săturat de curvele astea nord-coreene pe care ni le tot trimit. Sunt nişte slăbănoage blestemate. Dar eşti sigur că putem să le luăm? Nu a spus Terrek că vor fi folosite pentru proiect, mâine?

— Când vor termina cu ele nenorociţii de la laborator, nu le va mai vrea nici un bărbat, răspunse europeanul. La naiba, le facem o favoare, lăsându-le să se distreze puţin, înainte ca Terrek să nu mai aibă nevoie de ele.

— Ei bine, eu ştiu ce să fac cu ele, chicoti turcul şi spuse o obscenitate în limba lui.

Cei trei izbucniră în râs. Negrul îi întinse o sticlă de băutură turcului. Acesta luă repede o înghiţitură şi apoi înapoie sticla.

— Daţi-vă înapoi de la uşă, ordonă europeanul, într-o engleză grosolană şi cu accent puternic.

Băgă cheia în încuietoare.

Elizabeth făcu un pas în spate, dar ridică mâinile în semn de protest.

— Suntem foarte bolnave. Cred că fata aceasta are o boală. S-ar putea să fim infectate toate. Avem nevoie de un doctor.

Europeanul ezită şi ridică privirea spre semnul de deasupra celulei, ca pentru a verifica numărul. Turcul se uită la negru şi spuse din nou o obscenitate în limba lui.

Negrul ridică din umeri.

— Poate că au început cu grupul acesta fără să ne spună?

Beverly se aplecă peste marginea patului, cu spatele la

bărbaţi, şi se forţă să vomite. Căzu de pe pat, în genunchi, pe cimentul rece, şi vomită o ceaşcă de apă, orez şi supă de peşte.

— Şi ea e bolnavă. Are febră mare, spuse Elizabeth, arătând spre Rachel.

Rachel îşi jucă rolul, legănându-şi copilul ca şi cum ar fi fost posedată şi rotindu-şi privirea prin cameră.

— Deliriază. Este un virus serios.

— Variolă? întrebă europeanul şi făcu un pas în spate. Un virus ca variola?

Elizabeth nu răspunse de prima dată, dar din şocul de pe faţa bărbatului înţelese că dăduse peste ceva. Oare era o epidemie de variolă în complex? Credea că variola fusese eradicată. Oare aflase ceva ce putea folosi?

Îşi simţi inima bătând tare. Încercă să mizeze pe teama teroriştilor, dar nu ştia dacă aceştia muşcaseră din momeală.

— Eu sunt asistentă medicală. Da, sunt fazele iniţiale ale variolei. Avem nevoie de un doctor. I-au apărut bube pe picioare şi sub braţe. Ştiu cum arată variola, atunci când o văd. Vreţi să vedeţi bubele?

— *Uni Gottes willen!* înjură bărbatul cu cheile. Dacă sunt infectate, ar fi mai bine să le lăsăm în pace.

Europeanul se întoarse spre ceilalţi doi.

— Dar ea? Ea nu pare bolnavă, spuse turcul, arătând spre Elizabeth.

Negrul o privi pe Elizabeth şi clătină din cap.

— Prea bătrână, spuse el. Sunt unele mai tinere şi mai suculente, în celula următoare.

— Nu e prea bătrână pentru mine, zise turcul, zâmbind larg. Ar fi bună. A fost frumoasă odată.

Elizabeth rămase tăcută şi nemişcată. Avea senzaţia că inima îi va sări din piept. Evită să se uite la turc, privindu-l fix pe european.

— Ai înnebunit? întrebă europeanul, trântind uşa. Poate că au toate virusul. Vom încerca în altă celulă.

— Da, târfele astea nu merită efortul, spuse africanul.

Cei trei se îndepărtară, râzând. Beverly începu să plângă, când realiză cât de puţin lipsise să fie violată. Rachel rămase tăcută, strângând copilul la piept. Helga se ridică şi cuprinse cu braţul umerii lui Beverly, ca să o liniştească.

Elizabeth răsuflă uşurată şi se întoarse spre Beverly. Pe hol

auziră sunetul deschiderii unei Uşi de la o celulă, vocea unei femei tinere care striga şi bărbaţi râzând. Apoi Elizabeth auzi uşa trântindu-se şi cei trei trecură pe lângă celula lor, târând două femei. Una dintre ele era o adolescentă, poate de cincisprezece ani, iar cealaltă avea aproape treizeci. Femeia mai mare se uită îngrozită la Elizabeth, în timp ce turcul o trăgea pe trepte, în sus, de părul ei lung şi negru.

— Ticăloşii vor plăti pentru asta, şopti Elizabeth, încordându-şi corpul de furie.

Rămase pe loc câteva momente, ţinându-se de gratii şi încercând să se calmeze. O auzi pe una dintre fetele care fusese dusă sus ţipând. *Nu vom putea să-i mai păcălim prea mult,* îşi spuse. *Data viitoare când vor veni, poate nu voi reuşi să-i mai opresc. Cât mai putem suporta? Te rog, Doamne, trimite pe cineva să ne ajute.*

— Ce au vrut să spună, când au zis că mâine mergem la laborator? întrebă Rachel, întrerupând rugăciunea tăcută a lui Liz.

— Nu ştiu, scumpo, spuse Elizabeth, tot cu faţa la gratiile celulei. Nu ştiu.

Ora 12:45, Cartierul General al Brigăzii 2, Divizia 121 de Infanterie, la zece kilometri sud-vest de Aojin, Coreea de Nord

Colonelul Kang Sok Ju, comandantul Brigăzii 2 din Divizia 121 de Infanterie a Armatei Populare Nord-Coreene, puse jos ceaşca de *soju* şi se încruntă la tânărul căpitan. Colonelul stătea la o masă scundă, cu tunica descheiată, într-o cameră care oglindea modul lui de viaţă spartan. În cameră erau doar o saltea de dormit, o masă şi un dulap de lemn, pentru uniformele lui. Era soldat, nu avea altă familie în afara regimentului. Singurul lui viciu era băutura tare, după ce îşi termina serviciul. După-amiezele de duminică erau considerate ore libere, chiar şi în armata nord-coreeană. Acum, chiar şi acest mic lux îi fusese luat.

— Care este motivul acestei intruziuni? Cum îndrăzneşti să-l deranjezi pe comandantul de brigadă în apartamentul lui?

Tânărul căpitan nici nu clipi. Rămase drept ca o vergea şi se uită în ochii comandantului.

— Tovarăşe colonel, vă urmez ordinele. Toate mesajele marcate drept importante, referitoare la tabăra Aojin, trebuie să vă fie prezentate imediat.

Căpitanul întinse mâna şi îi predă comandantului de brigadă raportul.

Lui Kang nu-i plăcea să primească rapoarte în weekend. Rapoartele codate şi de prioritate înaltă nu aduceau niciodată veşti bune. Deschise raportul şi citi conţinutul repede, apoi se holbă la hârtie şi citi raportul din nou.

— Codurile acestea au fost verificate?

— Da, tovarăşe colonel. Le-am verificat personal.

Kang clătină din cap, apoi sări de pe scaun şi îngenunche lângă seiful din dreapta biroului. Formă repede combinaţia, deschise uşa grea de metal şi scoase cartea lui de coduri. Întoarse paginile până la cea cu cifrul corect şi verifică cu atenţie codul de autorizare.

Codul era corect. Nu era nici o îndoială cu privire la autenticitatea acelor ordine. Trebuia să-şi treacă staţiile radio pe frecvenţa scrisă în acele ordine şi să ignore toate transmisiunile, până la îndeplinirea misiunii.

Colonelul împături raportul şi îl băgă în buzunarul interior al tunicii.

— Ce aroganţă! strigă colonelul. Cum îndrăznesc aceşti câini turbaţi să pună piciorul în Republica Populară?

— Care sunt ordinele dumneavoastră, tovarăşe colonel?

— Alertează imediat brigada, căpitane. Trebuie să nimicim un cuib de americani.

CAPITOLUL 13

Nu lua niciodată un cuţit, într-o luptă cu arme de foc (legea armelor de calibru greu).

Regulile de bază ale TALON Force

15 noiembrie, ora 17:20, Citadela, în apropiere de Aojin, Coreea de Nord

Paznicul strigă în coreeană şi făcu semn camioanelor să înainteze.

— A spus camioanelor să parcheze lângă Citadelă, îi şopti Wong lui Powczuk, prin reţeaua de comunicaţii.

Stan nu răspunse. Restul membrilor TALON Force vedea tot ce vedea şi el. BSD-ul lui acţiona ca o cameră de filmat, oferind un loc în primul rând fiecărui membru al TALON Force. Asta era frumuseţea faptului că erau interconectaţi, nu aveau doar o legătură prin Internet. Sam era în siguranţă, ascuns în pomii de pe Dealul 350, puţin mai la sud de complexul inamic. De acolo, Wong putea menţine o legătură verticală sigură cu sateliţii şi putea rămâne în legătură cu Cartierul General al TALON Force.

Stan era mult mai aproape de inamic. Verifică imaginea termică luată de o micro-UAV ce plutea deasupra taberei. Clădirea mare şi rectangulară din centrul taberei era probabil Citadela de care vorbea Wong.

Soarele coborâse sub linia orizontului vestic şi lumina se retrăgea, lăsând locul amurgului inexorabil. Cele două santinele ce stăteau în faţa intrării principale în Citadelă văzură farurile convoiului de provizii săptămânale, care se apropia de poartă.

Şapte camioane, fiecare plin cu carne, legume şi orez, formau o coadă lungă în faţa intrării în Citadelă. Şoferii, mai fericiţi în cabinele lor prost încălzite decât afară, în frig, priveau drept în faţă. Nici unul nu văzu sclipirea fantomatică ce stătea agăţată de partea stângă a celui de-al treilea camion.

Inima lui Stan tresări, când camionul înaintă pe lângă omul în uniformă neagră, care păzea intrarea în complex. Inamicul era aproape – atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna şi să-l atingă – dar Stan trecu pe lângă el ca o rafală de vânt rece.

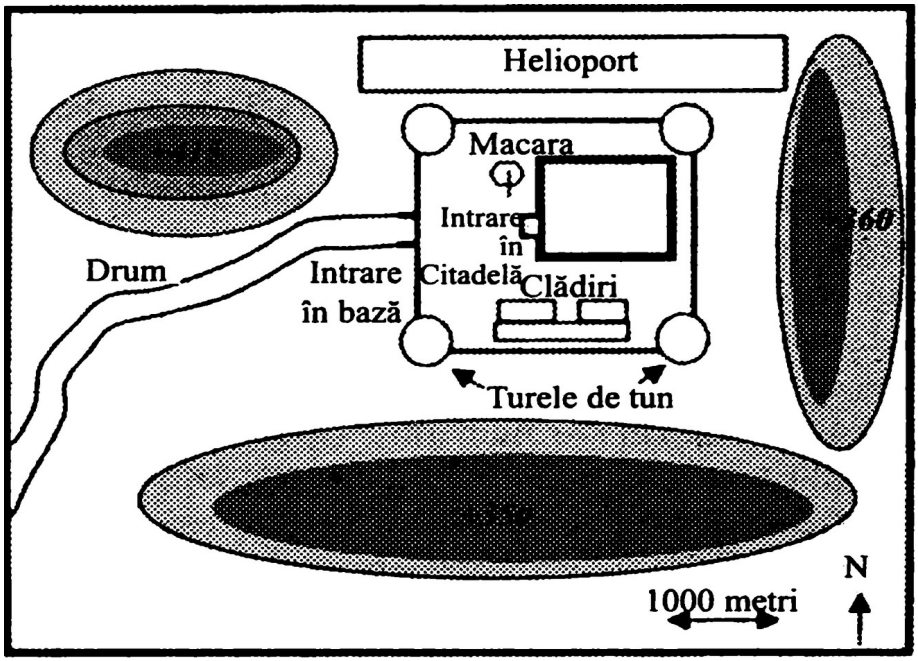

Interiorul complexului era neaşteptat de plin de activitate. O macara uriaşă, aflată lângă Citadelă, se aplecă şi coborî o platformă de un metru pătrat la nivelul solului. Un grup de bărbaţi umplu platforma cu lăzi grele. Apoi, macaraua ridică lăzile în sus şi îşi întinse braţul lung peste acoperiş, unde un alt grup de oameni aştepta să le descarce.

În interiorul complexului, camioanele cotiră la stânga şi Stan sări, adăpostindu-se la est de macaraua mare, aproape de zidul Citadelei. Apoi se îndreptă spre sud, mergând pe lângă zid şi mişcându-se ca ultima licărire a luminii soarelui pe gheaţă. Nici unul dintre terorişti nu îl văzu cum se îndrepta spre clădirea centrală a complexului.

Până acum, planul lui Stan mersese. Travis le ordonase lui Powczuk, Wong şi Olsen să execute o recunoaştere a complexului, în timp ce restul Echipei Eagle stătea pe Dealul 360. Powczuk şi cei trei camarazi ai lui porniseră spre Dealul 350, ca să găsească intrarea în tabără. De pe marginea vestică a Dealului 350, Olsen şi Wong lansaseră UAV-uri Dragonfly, avioane roboţi de mărimea palmei, care bâzâiau silenţios pe deasupra poziţiilor inamice, fără să fie observate. Dragonfly-ul lui Wong oferea o imagine termică din aer a complexului, identificând intrarea în fortăreaţă, intrarea în Citadelă şi

amplasarea clădirilor, a armamentului defensiv fix, a vehiculelor şi a soldaţilor. UAV-ul lui Olsen adulmeca aerul, în căutarea mirosurilor specific umane, numărând apărătorii din complex. Senzorii de pe Dragonfly-ul ei puteau înregistra mirosurile umane şi puteau face diferenţa între aliaţi şi inamici, prin particularităţile dietei lor.

Recunoaşterea iniţială trimisese instantaneu informaţii valoroase despre tabăra teroristă lui Travis şi celorlalţi, care vizualizau datele în timp real, prin BSD-urile lor. Travis văzu că tabăra era bine înarmată şi număra cel puţin o sută douăzeci de oameni. Zidul avea şase metri înălţime şi era destul de gros – prea gros ca să fie aruncat în aer cu explozivele pe care le avea echipa. Fiecare dintre turnurile circulare din cele patru colţuri ale complexului era dotat cu mitraliere, un tun automat şi rachete sol-aer. Pe scurt, o poziţie defensivă formidabilă.

Dar UAV-urile nu-i puteau arăta lui Travis ce era în interiorul clădirii centrale, pe care paznicii o numeau Citadela. Ca să se apropie suficient de mult ca să poată afla unde era ţinut agentul patogen N1-2 şi să-l distrugă, cineva trebuia să intre în interiorul clădirii din spatele zidurilor de şase metri.

Bineînţeles, Stan Powczuk se oferi pentru cea mai periculoasă misiune. În timp ce Wong şi Olsen rămaseră în poziţii de observare pe Dealul 350, la sud de tabără, Stan se duse la zid, în modul invizibil, şi porni spre intrarea complexului. Stan nu fusese niciodată omul jumătăţilor de măsură şi se părea că nu exista alt mod de intrare, în afară de uşa principală.

— Ai grijă, Stan, zise Travis prin reţeaua de comunicaţii.

Stan transmitea un flux constant de imagini video pe BSD-ul lui Travis Barrett. Maiorul şi restul Echipei Eagle vedeau fiecare mişcare prin ochii lui Powczuk.

— Nu-ţi forţa norocul. Lasă „gândacii” să facă munca.

Norocul. Powczuk îşi aminti când comandase prima oară o misiune de operaţiuni speciale. În timpul războiului din Golf, Echipa SEAL 5 primise misiunea să distrugă un sediu radar irakian, cu o zi înainte să înceapă războiul aerian. Zburaseră non-stop de la Diego Garcia la o zonă de lansare în apă, aflată la sud-este de Basra, în Golful Arabic. Vremea devenea din ce în ce mai proastă, pe măsură ce echipa lui se apropia de punctul de salt.

Stan îşi amintea raportul maistrului de sărituri din Forţele

Aeriene:

— Starea vântului şi mării sunt la limită. Vreţi să săriţi, totuşi, băieţi? Voi hotărâţi.

Stan ştia cât de importantă era surpriza în prima zi de război aerian. Nimeni nu ştia cât de eficient avea să fie sistemul antiaerian irakian, dar era clar că ar fi fost mult mai eficient dacă sistemele radar erau în stare de funcţionare. Powczuk ştia că vieţile piloţilor americani şi din coaliţie depindeau de distrugerea acelor sedii radar, dintre care unul fusese atribuit echipei SEAL. În plus, echipa lui se cocea în costumele de cauciuc de ore întregi şi deja oamenii îşi vopsiseră feţele şi îşi verificaseră echipamentul. Era o noapte mare şi ei erau pregătiţi. Nimeni nu voia să rateze petrecerea.

Powczuk răspunsese:

— La naiba, da. Să mergem!

Ca în legile lui Murphy, în zona de paraşutate, vântul bătea cu paisprezece noduri. Cei şase SEAL aterizară într-o apă de aproape trei metri adâncime. Datorită antrenamentului lor excelent şi a condiţiei fizice extraordinare, reuşiseră toţi şase să îşi strângă paraşutele şi să înoate spre ţărm, fără probleme.

Sosiră pe plajă la 04:00, adică cu două ore întârziere. Cum soarele răsărea în două ore, Powczuk hotărî să se îndrepte spre sediul radar, apoi să se ascundă în apropiere şi să atace instalaţia radar inamică la răsăritul soarelui. După acel înot dur, aveau nevoie cu toţii de odihnă.

Echipa SEAL ocupă o staţie de forare a petrolului părăsită, la doi kilometri de radarul irakian. Stan îşi instală staţia radio Satcom şi anunţă locaţia lor la Cartierul General, după care se pregătiră de un somn scurt.

Aproximativ treizeci de minute mai târziu, patru camioane traseră pe drumul cel mai apropiat şi din ele coborâră soldaţi. Infanteria irakiană formă imediat o linie de soldaţi, care începură să se îndrepte spre baraca în care se ascunseseră cei din SEAL.

Powczuk îşi amintea cât de repede îi bătea inima, când îşi alertase echipa. Se uitase spre nord şi nu văzuse nimic altceva decât deşert deschis. Nu aveau unde să fugă.

Linia de soldaţi se apropia din ce în ce mai mult şi cei din SEAL îşi încărcară armele. Secundele treceau şi aşteptau cu toţii în linişte, disperaţi, dar hotărâţi, ca Powczuk să dea ordinul de

tragere.

Putea deja să distingă feţele irakienilor. Se apropiau de ei aproape şaizeci de oameni, cu carabinele pregătite. Ştia că echipa lui era formată din oameni buni – cei mai buni specialişti din acea meserie – dar raportul de forţe era teribil. Asta era.

Apoi, brusc, se auzi un fluier şi soldaţii se întoarseră pe loc şi porniră înapoi spre camioanele lor. Norocul îl salvase în acea zi şi el îl forţase şi mai mult şi îl folosise împotriva irakienilor. În acea zi, Murphy fusese de partea lui.

După lăsarea întunericului, echipa lui Powczuk înaintă spre zona ţintei, paralel cu drumul. Un camion irakian apăru pe drum, avansând spre staţia radar cu farurile de camuflaj aprinse. Powczuk văzu camionul, realiză cât de deschis era terenul şi hotărî să facă o mică schimbare în plan. Alergă la cabină şi sări pe capotă, surprinzându-l pe şoferul irakian îngrozit. Cei din SEAL le puseră căluş celor doi irakieni şi le legară mâinile şi picioarele, după care îi aruncară pe marginea drumului. Echipa SEAL a lui Powczuk urcă apoi în camion şi porni spre sediul radar.

Stan opri în faţa porţii principale a complexului înconjurat de sârmă ghimpată. Deschise uşa cabinei, merse în faţa camionului şi îi împuşcă rapid pe cei doi irakieni de la poartă cu pistolul lui cu amortizor, de calibru 0,45. În complex nu se mişca nimic. Sunetul muzicii arabe a unei staţii de radio locale din Bagdad se auzea dintr-un buncăr, din dreapta antenei radar mari şi ovale.

Echipa lui de experţi în explozive sări din camion şi alergă spre radar. În câteva secunde, erau cu toţii înapoi în camion, mergând spre sud, spre plajă şi spre punctul lor de recuperare. După alte zece minte, erau în apă şi se îndreptau spre barca de recuperare, când izbucniră exploziile. Aproape în aceeaşi clipă, o coloană de blindate irakiană se îndrepta spre sediul radar. Powczuk se uită în spate şi văzu complexul radar în flăcări şi tancurile irakiene înaintând rapid spre gard. Misiunea fusese îndeplinită, dar nu lipsise prea mult să rateze.

De câte ori se mai întâmplase asta de atunci? De câte ori era cât pe ce să rateze, dar supravieţuise? Stan nu voia să se gândească la asta. Oare îl părăsise norocul?

Nu, la naiba, îşi spuse el.

— Abia am început să lupt, zise prin reţeaua de comunicaţii. Trebuie să mă apropii mai mult, altfel „gândacul” nu va

funcţiona.

Camioanele nord-coreene care intraseră în complex opriră într-un şir lung lângă Citadelă. Şoferii ieşiră din cabine şi merseră în spate, ca să coboare trapa rabatabilă de la coada camionului. Un pluton de oameni plecă de la intrarea în Citadelă, ca să descarce produsele.

Powczuk înaintă pe lângă perete spre intrarea în Citadelă, fără să fie observat de cei câţiva oameni ce lucrau în curtea exterioară. Doi bărbaţi cu arme automate păzeau intrarea în Citadelă. Powczuk admise că nu putea trece pe lângă acei paznici. În ciuda invizibilităţii, oamenii i-ar fi simţit prezenţa.

Mai departe nu pot merge, îşi zise el. *E vremea să lansez „gândacii”.*

Powczuk deschise o pungă de pe partea dreaptă a centurii şi scoase trei micromaşinării cu şase picioare, de lungimea unui deget. „Gândacii” erau nişte roboţi mici şi aproape transparenţi, făcuţi în totalitate din plastic şi sârme argintii subţiri. Powczuk îi plasă pe pământ şi îi activă cu reţeaua de comunicaţii.

— Înainte, ordonă el.

Micuţele maşini porniră în viteză spre intrarea în Citadelă, avansând remarcabil de repede pentru dimensiunile lor. Powczuk îşi comută BSD-ul ca să poată vedea ceea ce vedeau microroboţii. Într-o lume care părea uriaşă, Powczuk îşi dirijă micii cercetaşi pe lângă paznici şi în interiorul Citadelei.

— OK, Stan, se auzi vocea lui Travis în reţeaua de comunicaţii. Misiune îndeplinită. De aici, preia Sam. Tu pleacă dracului de acolo.

Powczuk primi dintr-odată un semnal de avertizare prin reţeaua de comunicaţii. O voce feminină plăcută anunţă:

— Defecţiune a generatorului. Trei minute până la oprirea modului invizibil.

Stan, aproape panicat, opri vederea prin microrobot şi examină rapid curtea. Peste tot erau soldaţi inamici, unii la numai şase metri de el. În genunchi, lângă zidul Citadelei, era în siguranţă atâta timp cât camuflajul *stealth* funcţiona. Imediat ce alimentarea cu energie se întrerupea, ar fi sărit în ochi ca o femeie goală în sala Senatului.

Activă pachetul de energie auxiliar. Nu se întâmplă nimic. Sistemul ori se defectase, ori se descărcase.

— Rahat, rahat, rahat! Pornesc acum spre intrarea în

complex, şopti Stan.

— Am acoperit uşa din faţă, anunţă Wong. Dacă trebuie să o iei la fugă spre ea, te sprijin cu foc.

— Două minute şi treizeci de secunde până la oprirea totală a energiei pentru modul invizibil, anunţă vocea dulce feminină.

— Taci! şopti Powczuk.

Era prins în capcană. Paznicii din faţa complexului stăteau la intrare. Erau prea mulţi inamici în curte. Nu putea să se strecoare, nici măcar în modul invizibil.

Stan se deplasă spre zidul complexului, tot nevăzut, dar ştiind că energia lui *stealth* se scurgea. *Bafta mea,* îşi spuse. *De ce naiba sunt ticăloşii ăştia atât de ocupaţi în seara asta?*

Mintea îi gonea. Nu putea să reuşească. Atunci văzu macaraua, plină cu lăzi grele, cum îşi începea mişcarea de ridicare spre acoperiş. Îndreptă rapid încheietura mâinii stângi, spre cabina de control a macaralei şi trase un fascicul cu arma HERF.

Macaraua se opri brusc, cu o smucitură, legănând platforma violent spre stânga şi izbind-o de zidul Citadelei. Cutiile grele de pe platformă se împrăştiară pe pământ, căzând printre oamenii din curte.

— Un minut până la oprirea totală a energiei pentru modul invizibil, anunţă vocea feminină lipsită de emoţie, prin reţeaua lui de comunicaţii.

Oamenii alergau prin toată curtea, încercând să scape de obiectele ce cădeau de pe platformă. Profitând de confuzie, Powczuk sprintă spre intrare, ca eroul lui de fotbal american, Mike Ditka. Încă în modul invizibil, îi lovi pe cei doi paznici în plină viteză, despărţindu-i, ca un fundaş alergând spre linia de gol. Indivizii nici nu-şi dădură seama ce-i lovise, şi căzură la pământ. Powczuk, alergând cât putea de repede, ajunse la adăpostul pinilor fără să fie detectat.

Ora 19:00, în interiorul camerei de control a lui Terrek, din Citadelă

Lee trecu pe lângă paznicii în uniforme negre şi intră în sanctuarul interior al lui Terrek. În timp ce se îndrepta spre Terrek, auzi un zgomot înăbuşit. Se uită în jur, dar nu văzu nimic.

— Ai venit la timp, zise Terrek, întorcându-se să vadă ultima transmisiune televizată în direct, din laborator.

Un savant rus blazat privea cum un tânăr îngrozit, soţul lui Rachel, era legat de o masă în laboratorul izolat, şi era expus la virusul N1-2.

— Ador virusul Ebola. Ucide nouăzeci la sută dintre victime în mai puţin de o săptămână. Lichefiază ţesuturile, toate orificiile sângerează. În fazele finale, victimele contaminate cu Ebola au convulsii, împrăştiind sânge contaminat în jurul lor în timp ce se zvârcolesc, tremură şi se îndreaptă spre moarte.

Lee înclină din cap în direcţia lui Terrek, apoi se uită la ecranul mare de pe perete.

— Dar N1-2 este şi mai bun. Ucide în câteva ore, nu în zile sau săptămâni. Pentru N1-2 nu există nici un leac, nici un tratament, continuă Terrek. Se va răspândi prin contact cu victimele şi sângele lor, cu fluidele corporale, rămăşiţele lor sau, pur şi simplu, respirând în preajma lor. Unii cercetători cred că molima din Antena, din anul 425 î.e.n., care a devastat oraşul şi a dus la încheierea controlului exercitat de atenieni asupra Greciei, a fost de fapt un virus Ebola izolat. N1-2 va fi de o mie de ori mai devastator.

Terrek râmji şi adăugă:

— Imaginează-ţi ce se va întâmpla când vom infecta milioane de americani cu o versiune nouă şi îmbunătăţită a lui N1-2. Molima din Atena va apărea doar ca o zi plăcută de vară. Va fi începutul unei noi lumi.

Lee zâmbi.

— Nimeni nu o merită mai mult decât americanii.

Se duse lângă Terrek şi se uită la ecran. Bărbatul legat de targă în camera izolată tremura violent. Deşi avea mâinile şi picioarele legate, se cabra şi urla. Din ochi şi urechi îi curgea sânge. Muri în mai puţin de un minut.

Faţa doctorului Kaşkin umplu ecranul.

— Problema folosirii virusului Ebola ca armă este că îşi ucide victimele prea rapid. Dar cred că am rezolvat această problemă a timpului. Simulările noastre pe computer arată că N1-2 ucide bărbaţii foarte rapid, aşa cum aţi văzut, dar are nevoie de câteva zile ca să ucidă o femeie. Credem că femeile infectate vor acţiona ca incubatoare pentru spori. În consecinţă, femeile lor vor deveni purtătoare ale virusului care ne va permite să

menţinem N1-2 activ suficient de mult timp ca boala să se răspândească pe întregul continent american.

— Cum vom introduce virusul în America? întrebă Lee. Vom elibera ostaticii deja infectaţi?

— Asta nu ar aduce rezultatele pe care le dorim, spuse Terrek.

Apăsă un buton de pe consolă. Pe ecranul mare de pe perete, imaginea doctorului Kaşkin fu înlocuită de o hartă generată pe computer a Statelor Unite.

— Timpul este totul. Nu vreau să las americanilor şansa să izoleze molima sau să creeze un antidot. Trebuie să lovim ca fulgerul. Vreau să eliberăm virusul într-o duzină de oraşe americane în acelaşi timp. Priveşte!

Douăsprezece oraşe de pe Coasta de Est a Statelor Unite erau luminate cu un punct roşu. Pe măsură ce punctele roşii creşteau ca mărime, fiecare reprezentând răspândirea virusului, pe hartă erau înregistrate data şi ora. Când orele se transformară în zile, roşul acoperea cea mai mare partea a Coastei de Est. În trei săptămâni, toată suprafaţa Statelor Unite era colorată în roşu.

Terrek se întoarse spre Lee.

— Vreau să alegi doisprezece dintre cei mai buni oameni ai tăi, care să fie pregătiţi să zboare spre Statele Unite. Am aranjat paşapoartele, actele şi permisele de securitate necesare.

Lee se înclină.

— Voi face asta!

— Când va fi virusul pregătit de transport? îl întrebă Terrek pe doctorul Kaşkin.

— Azi vom încheia testul final. După aceea, putem produce virusul în două zile şi îl putem împacheta în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Împacheta? întrebă Lee.

Terrek zâmbi din nou.

— Putem pune suficient N1-2 într-un container de mărimea unui tub de cremă de ras, ca să declanşăm procesul. Imaginează-ţi, douăsprezece tuburi de cremă de ras vor declanşa o epidemie care în trei săptămâni va schimba faţa lumii.

— Strălucit, răspunse Lee. Nici un vameş nu va verifica tuburile de cremă de ras!

— Ce facem cu ostaticii? întrebă Lee.

— Nu ne mai sunt de folos. Mâine îi vom infecta pe toţi, ca ultim test al noii arme a lui Kaşkin.

Brusc, în camera de comandă a lui Terrek se declanşă alarma. Auziră o explozie puternică afară. Terrek se uită la ecran, apoi apăsă un buton, ca să vadă intrarea principală în complex. Se uită fix la scenă, înfuriat de ceea ce vedea.

— Am fost trădaţi!

O coloană de tancuri nord-coreene înainta greoi pe drum, trăgând în apărătorii lui Terrek. Paznicii înarmaţi cu arme uşoare ai lui Terrek ripostau la foc, dar erau doborâţi.

— Nu ar fi trebuit să am încredere în ticăloşii aceia de nord-coreeni! urlă Terrek.

Apăsă un alt buton de pe consolă şi pe cele două părţi ale ecranului apăru imaginea tunurilor automate de 30 mm de pe zidul vestic al fortăreţei. Cele două tunuri traseră în primul tanc, făcându-i turela bucăţi. Tancul se opri şi luă foc.

— Aşa îşi ţine ţara ta promisiunile?

— Nu mai este ţara mea. Eu aparţin Frăţiei.

— Dacă nu aş fi crezut asta, ai fi mort! spuse Terrek şi arătă spre ecran. Adună-ţi oamenii şi opreşte atacul. Sunt prea aproape de realizarea planurilor mele, ca să las pe cineva să mă oprească. Nu-i lăsa să intre în complex!

Lee se înclină grăbit şi ieşi în fugă din camera de control.

Privirea lui Terrek surprinse o mişcare ciudată pe podea, lângă peretele, camerei de control. Se uită cu atenţie şi făcu semn unuia dintre paznici să vină. Terrek se ridică încet şi arătă spre locul unde se unea peretele cu podeaua.

— Ce e acolo?

Paznicul văzu obiectul la care se uita Terrek şi alergă spre el. Micuţul „gândac” porni repede pe picioruşele lui mici spre uşă. Un al doilea paznic, anticipându-i mişcarea, îl zdrobi cu tocul cizmei lui grele.

Ora 19:05, pe Dealul 350, lângă Citadelă

Sam Wong se încruntă, când realiză că primul „gândac” nu mai funcţiona.

— „Gândacul Unu” tocmai a fost călcat în picioare, anunţă Wong prin reţeaua de comunicaţii.

Sam stătea printre copacii de pe Dealul 350, ascultând

sunetele bătăliei, ce se reverberau în jur. Rafale de focuri de mitralieră şi bubuitul tunurilor de 30 mm răspundeau la bubuiturile mortierelor nord-coreene de 82 mm care cădeau în complex.

— Nu-i nimic, îi răspunse Travis lui Sam. Am auzit destul. Cum e cu „Gândacii Doi şi Trei”?

Jenny Olsen, aflată în siguranţă pe Dealul 350, examina valea din nord-vest. Coloane de fum negru se înălţau pe cerul după-amiezii.

Planul lui Travis era o versiune nouă a „Ultimei Redute a lui Wong”. Folosind legătura cu supercompterul NSA, Sam transmisese un mesaj fals comandantului militar al nord-coreenilor. Mesajul îi ordona să-i atace pe oamenii lui Terrek, la baza Frăţiei, din ordinul personal al Marelui Conducător al Coreei de Nord. Mesajul mai spunea că Terrek şi oamenii lui erau agenţi americani. Nici un om din Armata Populară Nord-Coreeană nu ar fi trecut cu vederea un astfel de ordin. În acelaşi timp, savanţii lui Krauss de la Cartierul General redirecţionaseră sateliţii ruseşti care deserveau Nodul Radio-Electronic de Luptă 75 al Comandamentului Regional Militar Vladivostok, aşa încât să bruieze transmisiunile radio nord-coreene. Fără alte instrucţiuni de la Pyongyang, comandantul nord-coreean avea să lupte până îşi îndeplinea misiunea.

Era un exemplu perfect de război informaţional, îşi spuse Olsen. Comută imaginea pe „Gândacul Trei”, pe care-l urmărea prin ecranul BSD-ului ei.

Sam stătea lângă Jenny, uitându-se pe ecranul lui, în timp ce lupta continua să se desfăşoare în Citadelă. Îl acţionase deja pe „Gândacul Doi”, care se târa pe podeaua Citadelei, înregistrând tot ce puteau să vadă micuţii lui receptori video. Era ca şi cum ar fi sărit direct în pielea „micro-gândacului”.

— Domnule maior, aici Wong. „Gândacul Doi” este în laborator acum. Vă transmit o schemă a Citadelei, atât cât cunoaştem din ea. Laboratorul este la trei etaje sub nivelul pământului, în partea nordică a Citadelei... şi am găsit şi ostaticii.

— Unde sunt? întrebă Travis Barrett.

— „Gândacul Trei” i-a găsit la etajul unu de sub nivelul pământului, aripa estică a Citadelei, anunţă Jenny. Par să fie optsprezece femei, trei copii şi opt bărbaţi.

— Înţeles. Marchez coordonatele pentru patru Bunker Buster, spuse Travis Barrett. Sam, trimite un mesaj pentru cinci V22 la punctul de recuperare.

— Domnule maior, trebuie să-i ajutăm pe acei oameni, spuse Jenny, rugător.

— Ai încredere în mine, Olsen, răspunse Travis Barrett.

Olsen se uită pe ecranul BSD-ului şi văzu secvenţa de ţinte a maiorului, reprezentată pe o imagine tridimensională a fortăreţei Frăţiei. Travis Barrett marcă o lovitură asupra camerei de control a lui Terrek, una care să intre în adâncime şi să lovească laboratorul, una care să arunce în aer zidul de şase metri de pe partea estică a complexului şi una pentru partea estică a Citadelei. Cu puţin noroc şi o precizie excelentă a fabricanţilor rachetelor de croazieră Bunker Buster, Barrett şi echipa lui de asalt puteau pătrunde în depozit prin partea opusă celei din care atacau nord-coreenii.

— Olsen, tu şi cu Wong rămâneţi pe poziţii şi marcaţi cu laser ţintele, pentru Bunker Buster, continuă Travis, prin reţeaua de comunicaţii. Odată ce ne-am încheiat misiunea înăuntru şi am ieşit din fortăreaţă, dirijaţi cele opt bombe rămase, aşa cum am indicat. Apoi plecaţi naibii de acolo şi veniţi la punctul de recuperare.

— Înţeles, domnule maior, răspunse Olsen.

— Sam, ai primit confirmarea pentru recuperare? întrebă Travis Barrett.

— Afirmativ, domnule. Puteţi rula planul de pe BSD acum.

— OK, TALON Force, răspunse Travis Barrett. În cincisprezece minute, îi dăm drumul.

Ora 19:30, Citadela

Două UAV-uri Dragonfly zburau la treizeci de metri deasupra Citadelei, înregistrând bătălia dintre nord-coreeni şi oamenii lui Terrek. Nord-coreenii avansau în valuri de puşcaşi, sprijiniţi cu foc de tanc şi mortiere, de pe Dealul 415. Infanteriştii nord-coreeni erau curajoşi, dar neexperimentaţi. Atacau în asalturi *banzai* împotriva puştilor apărătorilor, şi pierderile lor erau grele. Ucigaşii veterani ai lui Terrek îi doborau ca o secerătoare foarte conştiincioasă, dar nord-coreeni continuau să atace.

Wong realiză că nord-coreenii aveau nevoie de ajutor. Ceru o

Bunker Buster asupra turelei tunului din colţul de sud-vest al fortăreţei şi marcă ţinta cu BSD-ul. După două minute şi patruzeci şi cinci de secunde, o săgeată de flăcări căzu din cer şi izbi turela tunului.

— La fix! exclamă Wong.

Tunul de 30 mm de pe zidul sudic fu brusc transformat într-o masă. De metal distorsionat şi flăcări. După distrugerea lui, urmă un avânt al focului din partea nord-coreeană. Fără sprijinul tunului greu, luptătorii Frăţiei nu-i mai puteau opri pe nord-coreeni să pătrundă în complex.

Lee ieşi în fugă din Citadelă şi ajunse în curte. Între apărători izbucnise panica. Luptătorii Frăţiei erau depăşiţi numeric şi ca armament, şi simţeau asta. Singura lor consolare era tunul de 30 mm rămas în colţul nordic, care îi mai ţinea pe loc pe atacatori.

— La naiba! urlă Lee.

Realiză că nord-coreeni trebuiau opriţi să pătrundă în complex, altfel totul era pierdut. Dacă îi oprea în afara zidurilor fortăreţei, el şi Terrek mai aveau o şansă.

— Nu-i lăsaţi să intre în complex!

Totul se întâmpla prea repede. Lee mirosea înfrângerea în aer. Rămase în curte, cu un pistol în mână, aruncându-şi oamenii în luptă. Un terorist năucit, rănit la braţul stâng, îşi aruncă arma şi se îndepărtă împleticit de intrare. Lee îşi îndreptă pistolul spre el şi îi ordonă să se întoarcă la luptă. Omul rămase nemişcat, privindu-l fix pe Lee. Lee îl împuşcă şi strigă:

— Îi voi ucide pe toţi cei care nu luptă!

Obuzele de mortieră cădeau în interiorul complexului, împrăştiindu-şi fragmentele de oţel într-un duş al morţii. Căzură încă zece terorişti. Unul fu făcut bucăţi, şi partea superioară a corpului lui căzu peste Lee, acoperindu-l pe comandantul nord-coreean cu sânge. Lee se retrase şi alergă în Citadelă, închizând uşile grele de metal în spatele lui şi condamnându-şi astfel oamenii la o soartă aprigă.

Tunul de 30 mm din nord continua să tragă în infanteria nord-coreeană. Un pluton de tancuri nord-coreene manevră în poziţie pe Dealul 415 şi trase o rafală de obuze de 115 mm spre turela tunului. Unul dintre obuze lovi ţinta, scoţând din acţiune tunul automat al lui Terrek.

Focul de ripostă al apărătorilor scăzu drastic, reducându-se

numai la armele mici. Mareea nord-coreeană ţâşni în faţă, cu un urlet puternic.

Unul dintre oamenii lui Terrek, un brazilian pe nume Montoyez, îngenunche în spatele unor saci de nisip, singur la intrarea în complex. Trăgea încărcător după încărcător în nord-coreenii care avansau. Îşi termină cartuşele, în timp ce obuzele de mortieră cădeau în jurul lui. Doi soldaţi nord-coreeni se prăbuşiră, loviţi de gloanţele lui, dar un grup de alţi douăzeci de puşcaşi ţâşni în faţă. Montoyez se uită în dreapta şi în stânga şi văzu că era singur. Camarazii lui zăceau în zăpadă, sângele lor împroşcând pământul. Nu de aceea se alăturase el Frăţiei. Montoyez îşi aruncă arma şi alergă spre Citadelă.

După fuga lui Montoyez, un tanc nord-coreean înaintă prin intrare şi trase. Grămezi de inamici morţi zăceau în faţa intrării în fort, când tancul pătrunse în forţă şi intră în curtea complexului. Apoi tancul pivotă şi ochi uşile de oţel ale Citadelei.

Montoyez alergă spre uşile de oţel şi începu să bată în van în ele cu pumnii, urlând disperat. Se întoarse să vadă tancul nord-coreean şi fu retezat în două de obuzul tras de acesta.

— Avansaţi, strigă un maior nord-coreean, fluturând un pistol de 9 mm.

O companie de infanterişti nord-coreeni era strânsă în jurul lui şi năvăli în curte, trăgând în oamenii lui Terrek, care alergau în toate direcţiile.

Ora 19:35, Celula Blocului Unu, în interiorul Citadelei

Elizabeth Douglas auzi exploziile şi răpăitul armelor mici. Se ridică şi se duse la gratii, ducându-şi mâna la ureche, ca să audă mai bine. După câteva secunde, pe faţa ei obosită şi murdară apăru un zâmbet.

— Oh, Dumnezeule, icni Beverly.

Lacrimile îi umplură ochii. Îşi lăsă capul în mâini şi căzu pe spate, în pat.

— Au început să ucidă oamenii. Vom muri.

— *Nein,* nu cred, anunţă Helga. Sunt probleme acolo, afară.

— Are dreptate, scumpo, spuse Elizabeth, întorcându-se spre ele.

Îi îndepărtă lui Beverly mâinile de pe faţă.

— Cred că cineva încearcă să ne salveze. Trebuie să fim

pregătite.

— Chiar crezi asta? întrebă Rachel, strângându-şi copilul în braţe.

— Da, cred că…

Înainte ca Liz să poată răspunde, bubuitura asurzitoare şi terifiantă a unei Bunker Buster trecu prin zidul Citadelei, în spatele lor. Explozia le aruncă pe toate la pământ şi le acoperi cu praf şi moloz. Luminile pâlpâiră şi se stinseră.

Rachel strigă. Liz Douglas bâjbâi prin întuneric, încercând să se ridice. Dintr-odată, găsi pe cineva lângă ea. Era Rachel. Tânăra mamă era întinsă sub pat, protejându-şi copilul din braţe.

Alte două explozii zdruncinară fundaţiile Citadelei. Pământul se zgudui ca la un cutremur. Toţi cei din celulă se înecau din cauza prafului. Brusc, luminile de urgenţă, alimentate de baterii, se aprinseră, luminând slab holul.

Liz se uită spre patul central. Văzu două femei ascunzându-se sub pat.

— Helga, Beverly! Sunteţi bine? strigă ea.

— *Ja!* Suntem vii! răspunse Helga cu o voce fermă, care tremură totuşi puţin când privi prin cameră. Mary, Mary e rănită!

Elizabeth Douglas se uită prin cameră. O bucată de tavan căzuse şi o lovise pe Mary. Bătrâna zăcea moartă pe podea, acoperită cu praf.

Beverly începu din nou să plângă.

Ora 9:40, camera de control a lui Terrek, în Citadelă

Două explozii puternice zguduiră Citadela. O explozie izbi zidul exterior estic, producând o spărtură de mărimea unui om. A doua explozie izbi peretele estic al Citadelei, înfigându-se în beton şi formând o altă gaură în zid.

— Mi-am subestimat inamicii, spuse tare Terrek, privind pe ecranul lui mare cum rachetele loveau Citadela.

Ridică „gândacul” mic de plastic, pe care paznicul lui îl zdrobise cu tocul cizmei. Cine putea face un astfel de dispozitiv? Cine avea arme de o astfel de precizie? Nu nord-coreenii. Ei abia îşi puteau hrăni oamenii. Regimul izolat şi incompetent din Pyongyang se agăţa de putere cu unghiile.

— Numai americanii pot produce un astfel de dispozitiv,

declară Terrek.

Se duse la comenzile camerei lui de supraveghere de pe partea estică a fortăreţei ca să vadă pagubele produse de explozii. Acolo, în gaura din zidul exterior al taberei, văzu o sclipire fantomatică. Intrigat, setă camera pe rezoluţie şi amplificare maximă.

Terrek văzu cum doi dintre oamenii lui alergară spre deschiderea din zid şi fură doborâţi de un trăgător nevăzut. Un soldat se materializă brusc pe ecran, în locul în care Terrek văzuse cu o clipă înainte sclipirea. Omul era îmbrăcat într-un costum special şi purta o cască de genul celei unui pilot de avion de vânătoare. Omul ridică viziera căştii. Terrek se focaliză pe chipul lui şi văzu faţa inamicului.

Travis ridică privirea direct spre cameră, uitându-se parcă direct în ochii lui Terrek. Apoi americanul ridică braţul stâng şi apăsă un buton de pe antebraţ.

Ecranul mare se stinse pentru o clipă, apoi reporni, în modul de supraveghere simultană, cu cadrane multiple aranjate pe ecranul mare, arătând în acelaşi timp imaginile tuturor camerelor de filmat. Jumătate dintre cadrane erau goale. Pe restul se vedea cum oamenii lui Terrek ridicau mâinile şi se predau.

— Sunt americanii, mârâi Terrek. Ei au fost, tot timpul.

Luminile pâlpâiră în camera de control. Computerele aliniate în faţa ecranului mare se opriră. Sunetul transmisiunilor radio din camera de comandă încetă şi fu înlocuit de ecoul luptei de afară.

— Domnule, am pierdut comunicaţiile cu restul oamenilor noştri, raportă unul dintre ofiţerii lui Terrek. Pierdem bătălia. Trebuie să ne abandonăm poziţia de aici.

Terrek se ridică de pe scaun şi îl prinse pe ofiţer de gât.

— Ia toţi oamenii disponibili, coborâţi acolo şi luptaţi! urlă Terrek.

Ofiţerul se chinui să respire şi strigă cât de tare putea:

— Am înţeles!

Terrek îi dădu drumul, apoi îşi scoase pistolul. Omul se îndreptă împleticit spre uşă.

— Toată lumea, afară! Ţineţi-i pe loc şi vă voi plăti de zece ori salariul anual, pentru o singură zi de luptă.

Ofiţerii care lucrau în camera de comandă a lui Terrek îşi

aruncară căştile şi porniră spre uşă. Nu prea credeau că aveau să trăiască, pentru a putea primi beneficiile promise de Terrek.

Cei patru paznici de corp ai lui Terrek rămaseră pe poziţii, în apropierea ieşirii, cu carabinele la piept. Terrek îi făcu semn şefului lor.

— Pregăteşte de zbor elicopterul HIP.

O explozie erupse pe ecranul mare de pe perete. Terrek se uită la ecran şi văzu un tanc nord-coreean trecând peste oamenii lui şi intrând în complex. Trei dintre camerele de filmat se întrerupseră simultan. Pierduse bătălia şi nu mai putea dirija nimic din camera lui de comandă. Era timpul să plece.

Ora 19:51, Celula Blocului Unu, în interiorul Citadelei

Helga ieşi prudentă de sub pat şi se ridică în picioare.

Un bărbat apăru brusc în faţa gratiilor.

— Daţi-vă în spate! strigă el şi apoi plasă un dispozitiv mic pe încuietoare.

Dispozitivul bâzâi, apoi apăru o flacără strălucitoare, topind metalul. Bărbatul lovi cu piciorul în gratii şi deschise celula.

— Suntem americani. Am venit aici ca să vă salvăm. Toată lumea afară!

Lui Elizabeth Douglas nu-i venea să creadă.

— Travis. Travis! Tu eşti?

Maiorul Travis Barrett rămase blocat, văzând-o în faţa lui pe naşa sa.

— Mătuşă Liz? Ce cauţi aici? Eşti bine?

Ea alergă în braţele lui, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Ajută-ne! Pentru Dumnezeu, ajută-ne, fiule!

Travis îşi înăbuşi surprinderea. *Concentrează-te asupra misiunii,* îşi spuse.

— Unde e unchiul Jim?

Elizabeth Douglas clătină din cap.

Jim Douglas era omul care îi fusese aproape, atunci când tatăl lui era plecat. Familia Douglas avusese grijă de el în ultimii lui doi ani de liceu, când părinţii erau în misiune în Germania.

O furie fierbinte cuprinse sufletul lui Travis Barrett. Acum era o problemă personală. Era vorba de familie. *Jur pe Dumnezeu că îl voi prinde pe nemernicul ăsta, chiar de va trebui să mor pentru asta.*

— Domnule, trebuie să-i scoatem pe oamenii aceştia de aici, anunţă Stan Powczuk prin reţeaua de comunicaţii.

Travis se uită pe hol şi văzu că toate celulele erau deschise. Jack stătea de pază, privind spre nord, în timp ce Hunter îi ajuta pe civilii americani năuciţi să meargă spre gaura pe care o făcuse racheta Bunker Buster în partea estică a zidului Citadelei.

— Powczuk. Blake. Dubois. Scoateţi-i afară, cât mai repede, ordonă Travis. Duceţi-i la punctul de recuperare. Greene, tu vii cu mine.

— Domnule maior, mai avem numai douăsprezece minute până la sosirea ultimelor rachete, raportă Sam Wong prin reţeaua de comunicaţii. Trebuie să-i scoateţi pe toţi până atunci, altfel anulez bombardamentul.

— Nu anulezi – repet, nu anulezi – rachetele. Vor sosi aşa cum am stabilit, ordonă maiorul. Ai înţeles?

— Am înţeles, răspunse Wong. Continuu să urmăresc „Gândacul Doi” în laboratorul izolat. Laboratorul este cu două etaje mai jos de voi, la nord. Acum sunt în el cinci tehnicieni şi doi paznici înarmaţi.

Travis o strânse tare pe naşa lui, apoi o împinse spre Powczuk.

— Stan, ea este o persoană specială pentru mine. Scoate-i pe toţi afară, în siguranţă. Indiferent ce se întâmplă, du-i la punctul de recuperare. Apoi ai grijă să fie introduşi în carantină imediat! Transmite prin radio că este necesar un examen medical complet al tuturor celor evacuaţi, inclusiv al oamenilor noştri, ca să vedem dacă este cineva infectat cu N1-2.

— Înţeles. Voi unde vă duceţi? întrebă Stan.

— Mă duc să verific distrugerea germenului, răspunse Travis. Şi, cu puţin noroc, o să dau şi de Terrek.

Powczuk aprobă din cap.

— Vă rog să veniţi cu mine, doamnă, spuse el şi o trase pe Elizabeth Douglas după el.

Blake şi Dubois îi conduseră pe americanii năuciţi pe hol, spre gaura din zidul Citadelei.

— Activează numărătoarea inversă, unsprezece minute douăzeci şi şase de secunde, zise Travis Barrett, activând comanda vocală a sistemului computerizat al căştii, pentru ca acesta să-i amintească trecerea timpului. Greene, după mine. Modul invizibil.

Travis îşi coborî viziera şi o văzu pe Sarah făcând la fel. Cei doi soldaţi TALON Force deveniră invizibili, când camuflajul *stealth* înregistră culoarea exactă şi materialul lucrurilor din jur. În holul plin de praf, apăreau ca nişte aburi, în lumina slabă.

Mintea lui Travis era plină de mânie. Sentimentul de apăsare care îl urmărise de la începutul misiunii începuse să-l învăluie, ca o pătură groasă. *Stai calm,* îşi spuse. *Nu e momentul să-ţi pierzi cumpătul. Misiunea este aproape îndeplinită. Verifică agentul patogen, aruncă o baliză indicatoare în laborator, ieşi de aici şi încearcă să scoţi cât mai mulţi ruşi posibil. Vom avea nevoie de ei ca să creăm un antidot pentru acest virus.*

Dar cum rămâne cu Terrek? Oare animalul este încă în camera lui de comandă? Oare l-au lovit rachetele? Mi-ar plăcea să-i văd faţa când îi plasez un glonţ în frunte, dar nu e timp suficient.

O luă la fugă pe hol. Un terorist cu o carabină de asalt apăru brusc de după colţ şi porni în direcţia lui. Travis ţinti, trase şi îl doborî, înainte ca teroristul să poată ridica arma.

— Zece minute, treizeci şi opt de secunde, anunţă vocea feminină indiferentă din casca lui.

Înaintând ca o tornadă pe hol, Travis sări peste corpul inamicului doborât şi o luă la fugă pe scări. Ajunse la o uşă de la etajul al treilea şi o deschise. Un terorist în uniformă neagră stătea de pază, cu arma pregătită, şi trase când uşa se deschise. Câteva gloanţe din pistolul-mitralieră al teroristului izbiră peretele, ratându-l pe maior. Travis trase instinctiv cu pistolul, înfigând două gloanţe în pieptul omului.

Travis continuă să alerge şi se opri la uşa încuiată a laboratorului izolat. Deschise o pungă de la centură şi plasă o încărcătură mică pe uşă, după care apăsă declanşatorul cu ceas. Se lipi de perete, încărcătura explodă şi uşa se deschise. O rafală de foc automat izbi zidul de beton. Teroriştii trăgeau furioşi în holul gol. Când terminară muniţia, Travis Barrett păşi înăuntru şi îi doborî cu două focuri rapide.

— Opt minute şi treizeci de secunde, avertiză computerul.

Travis Barrett se uită în jur. Cinci savanţi ruşi se strânseseră speriaţi într-un colţ. Travis Barrett se răsuci pe loc şi examina holul. Din cauza vitezei, uitase de Sarah.

— Greene. Sunt în laborator, spuse el în reţeaua de comunicaţii.

Sarah nu răspunse. Auzi împuşcături la capătul holului.

La naiba, nu mai e timp. Nu o să reuşesc.

— Modul invizibil dezactivat, spuse Travis.

Ruşii se holbară uimiţi când apăru în faţa lor. Se întoarse spre cel mai apropiat dintre ei, îndreptă pistolul spre el şi spuse, într-o rusă perfectă:

— Unde este N1-2? Spune-mi şi vei trăi.

Rusul arătă speriat spre americanul mort de pe masa din laborator.

— Jur pe Dumnezeu. Toate mostrele noastre sunt acolo.

Barrett îşi ridică viziera. Expresia furioasă şi dezgustată de pe faţa lui îl sperie pe rus mai mult decât pistolul îndreptat spre el.

— Spune-mi repede. Eşti sigur? Mai există N1-2 în altă parte?

— *Niet,* răspunse rusul, uitându-se peste umărul stâng al lui Barrett. Jur pe mormântul mamei mele.

Travis Barrett încercă să se întoarcă, apoi auzi o serie de bubuituri puternice în spatele lui. Înainte să poată reacţiona, fu aruncat la podea cu o forţă copleşitoare. Gloanţele se izbiră de zid. Kaşkin fu lovit de două ori, se învârti pe loc şi se prăbuşi la pământ. Travis avea senzaţia că o duzină de ciocane îl izbise în spate. Rămase inert pe podeaua rece a camerei.

Încercă să se mişte, dar forţa exploziei îl năucise. Armura de corp pe care o avea fiecare membru TALON Force îi salvase viaţa, dar forţa gloanţelor care-l izbiseră în spate îl imobilizase temporar, încerca să întindă mâna spre armă, fără putere, dar nu reuşi. În clipa aceea, Travis Barrett realiză că se terminase. Era sigur – la fel de sigur cum fusese în legătură cu toate lucrurile din viaţa lui – că aşa se termina totul. Îi sunase ceasul. Păcălise moartea de prea multe ori, şi acum Doamna cu Coasa venea să-şi ia dreptul.

Lee Chu Bok se duse spre Travis Barrett şi îl izbi cu putere cu cizma dreaptă. O furie cumplită se citea pe faţa nord-coreeanului. Ţinti pistolul de 9 mm spre capul lui Travis.

— Ar fi trebuit să ştiu că în spatele acestui atac era un american. Nu ştiu prin ce magie ai supravieţuit, dar acum e momentul să mori. Tu i-ai ajutat pe ruşi să-i lichideze pe oamenii noştri la Ribaki, nu-i aşa? mârâi Lee.

— Du-te dracului, spuse Travis.

Lee zâmbi, ţinti spre faţa lui Travis şi se pregăti să apese trăgaciul.

Brusc, două gloanţe perforară pieptul lui Lee. Faţa lui Lee Chu Bok deveni o mască de confuzie şi năucire, în timp ce gura i se umplea de sânge. Scăpă pistolul şi se prăbuşi pe podeaua tare, lângă Travis.

Sarah Greene se materializă, cu pistolul în mână.

— Sunteţi bine, domnule maior?

Travis Barrett simţi cum în membre îi revenea forţa. Sarah întinse mâna şi-l ajută să se ridice. Maiorul se ridică neîndemânatic în coate şi apoi în şezut.

— Ea doua oară când îţi rămân dator.

— Nu uitaţi, spuse Sarah, zâmbind şi lăsându-se în genunchi lângă el. Sunteţi prea valoros ca să vă pierdem.

— Şase minute şi treizeci de secunde, anunţă casca maiorului.

Sarah îl trase pe Travis sus şi îi puse braţul pe umerii ei.

— Să ieşim de aici.

Travis aprobă din cap. Se simţea mai puternic acum, şi putea sta singur în picioare.

— Eu sunt bine. Mai avem ceva de făcut aici.

Băgă mâna în buzunarul de pe picior şi activă o baliză de localizare de mărimea unui dolar de argint, apăsând un buton mic de pe disc. O aruncă pe podea, după care le făcu semn celor patru ruşi rămaşi şi le spuse, în limba lor:

— Dacă vreţi să trăiţi, veniţi după mine.

Travis Barrett, Sarah Greene şi cei patru cercetători ruşi ieşiră în fugă din cameră. Urcară treptele şi alergară pe hol spre spărtură. Ieşiră prin gaura din zidul estic al complexului cu numai două minute înainte ca ultimele rachete Bunker Buster să lovească Citadela.

Travis, Sarah şi ruşii se întinseră pe burtă într-o viroagă adâncă, în timp ce bombele loveau complexul. Zidul exterior şi viroaga îi protejară de explozie.

Cu faţa în pământ, Travis nu putea să vadă rachetele care pătrunseră prin cele şapte etaje ale Citadelei şi explodară în interiorul camerei izolate, vaporizând virusul. Nu văzu nici cealaltă bombă izbind camera de comandă a lui Terrek şi devastând cartierul general al acestuia. Şi, mai ales, nu văzu elicopterul HIP de producţie rusească înălţându-se de pe acoperişul clădirii cu numai câteva secunde înainte să cadă bombele şi ducându-i pe Terrek şi pe cei patru paznici ai lui spre China, spre siguranţă.

CAPITOLUL 14

Strânse piscul cu mâini încleştate;
Aproape de soare, pe terenul gol,
El stă aureola de azuriul lumii.
Marea învolburată de sub el se agita;
El priveşte de pe zidurile munţilor
Şi cade ca un fulger asupra lor.

Alfred, Lord Tennyson, *Vulturul* (1851)

19 noiembrie, ora 16:30, Clădirea Senatului, Washington, D.C.

Generalul Buck Freedman făcu semn cu capul spre un tânăr locotenent-colonel care stătea lângă. Un vraf de hărţi de 1-x 1,25 metri. Ofiţerul ridică ultima hartă şi o plasă pe stativ, aşa încât să fie văzută de distinsul auditoriu.

— *Misiune îndeplinită.*

Generalul Freedman se uită la cei patru senatori care stăteau la celălalt capăt al mesei şi sublinie cuvintele, pentru ca ultimul lui subiect să fie înţeles.

— Aşa cum puteţi vedea de pe această hartă şi din secvenţa de evenimente corespunzătoare, Echipa Eagle din TALON Force a mutat apoi ostaticii supravieţuitori la punctul de recuperare. Noi i-am preluat pe ei şi pe savanţii ruşi cu două TFV-22 şi i-am dus pe un portavion ce aştepta lângă coasta Coreei de Nord, în apele internaţionale. Un ostatic a fost împuşcat de oamenii lui Terrek în Egipt şi şapte au murit în timpul experimentelor lui. N1-2 şi baza Frăţiei au fost distruse, iar nord-coreenii nici măcar nu au ştiut că am fost în interiorul graniţelor lor.

Cei patru senatori în vârstă, patru bărbaţi şi o femeie, stăteau la o masă lungă şi ovală, într-o sală rezervată de obicei pentru şedinţele secrete ale Comitetului Senatului pentru Serviciile Armate. Un stenograf stătea în dreapta senatorilor, la o masă pătrată mică, separată. Vizavi de senatori stăteau onorabilul Jeffrey Craig, secretarul Apărării, domnul Robert Jordan, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, generalul Buck Freedman, comandant-şef al Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale (CINCSOCOM) şi generalul de brigadă Jack

Krauss, comandantul TALON Force.

Camera era goală, cu excepţia unui tablou mare cu generalul George Washington, în uniforma militară din timpul războiului de independenţă, aplecat peste ţeava unui tun cu încărcare pe la ţeavă, care orna peretele din spatele senatorilor.

— Şi acesta este raportul complet, distinşi domni senatori, încheie generalul Freedman. O acţiune remarcabilă şi de succes a celei mai eficiente forţe de operaţiuni speciale a Americii.

— Se pare că din nou am fost la marginea prăpastiei, spuse senatorul Watkins, un bărbat solid şi cărunt, îmbrăcat impecabil. Dacă gândul unui atac nuclear sau chimic este înspăimântător, acest gen de atac cu o armă biologică este cel mai rău coşmar al nostru.

Senatorul Dodge, o doamnă slabă, îmbrăcată elegant, din Virginia, se uită la senatorul Watkins şi primi de la acesta, printr-o înclinare a capului, permisiunea de a pune întrebări.

— Prin asta ameninţarea Frăţiei a luat sfârşit? Şi ce putem face ca să prevenim atacuri similare în viitor?

— Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, doamnă senator Dodge, din nefericire ameninţarea încă există. Acest ultim atac al Frăţiei este semnificativ şi ne va face să grăbim dezvoltarea câtorva, măsuri defensive noi, răspunse secretarul Apărării, un bărbat cu păr negru şi purtând un costum scump cenuşiu, făcut în Italia. În primul rând, am intensificat măsurile de securitate la nivel naţional. Securitatea a fost întărită într-o serie de oraşe de pe Coasta de Est şi am organizat un centru de urmărire a terorismului ce va funcţiona douăzeci şi patru de ore pe zi, la Pentagon, pentru coordonarea eforturilor noastre contra-teroriste.

— Înţeleg, spuse Dodge.

— La nivel internaţional, lucrăm cu forţele de securitate prietene de pe întreg globul ca să contracarăm forţele lui Terrek, să-l găsim şi să-l aducem în faţa justiţiei. Autorităţile ruse au anihilat o ramură a Frăţiei de aproximativ cinci mii de membri în ţara lor şi au anunţat că vor colabora cu Statele Unite la nivel diplomatic în această problemă. După Ribaki, ruşii sunt foarte nervoşi când e vorba de Frăţie.

— Dar cotidianul rusesc *Izvestia* a publicat o poveste pe prima pagină, prin care sugerea legătura dintre secta Frăţiei şi doi importanţi politicieni ruşi, nu? întrebă Dodge.

— Da, este adevărat, răspunse secretarul Craig. Totuşi, am primit un raport astăzi că agenţia de ştiri *Itar-Tass* a dat ulterior o declaraţie prin care nega asta, spunând că nici o persoană din guvern nu a avut vreo o legătură dubioasă cu Frăţia.

— Cum e cu echipamentul? presă Dodge. Mai întâi, ruşii au bruiat comunicaţiile noastre presupuse a fi imposibil de bruiat. În al doilea rând, din câte am înţeles, într-un moment crucial, sistemul de camuflaj *stealth* al unuia dintre soldaţi s-a defectat. În al treilea rând, mai este acest raport cu problemele avionului-rachetă X-37.

— Doamnă senator, permiteţi-mi să-l las pe generalul Krauss să răspundă la aceste întrebări, spuse secretarul Apărării.

— Bineînţeles, zise Dodge. Generale?

— Doamnă senator, este inevitabil să existe probleme cu echipamente-prototip, indiferent câte simulări am face în teren, spuse Krauss. Dar noi putem să adaptăm, să improvizăm şi să depăşim aceste probleme. Problema cu bruiajul ar putea apărea din nou, dar este extrem de improbabil. Este o problemă numai atunci când pornim împotriva unui inamic extrem de avansat din punct de vedere tehnologic. Chiar şi în cel mai rău caz, credem acum că putem pătrunde prin cel mai rău bruiaj în numai câteva minute.

— Iar camuflajul?

— Ansamblul de camuflaj puţin observabil este partea centrală a capacităţii noastre de acţiune sub acoperire. Lucrăm la îmbunătăţirea sistemului. În urma unei analize a sistemului comandorului Powczuk, a fost detectat un scurt-circuit în pachetul lui de putere, care a redus cantitatea de energie înmagazinată în baterie. Lucrăm la întărirea acestui sistem, pentru scăderea probabilităţii de defectare în viitor.

— Şi avionul-rachetă X-37?

— Doamnă senator, X-37 a funcţionat fără probleme în această misiune. Fără el, nu am fi putut deplasa Echipa Eagle atât de rapid cât am făcut-o. Fără el, ruşii ne-ar fi detectat, la paraşutarea în Complexul Ribaki.

— Dar am înţeles că flota de X-37 a fost trecută la sol.

— Da, asta este corect. După misiune, am descoperit nişte defecte structurale importante, care sunt investigate acum. S-ar putea să treacă alte câteva luni, înainte să putem ridica din nou în aer un X-37.

Senatorul Dodge aprobă din cap, apoi se întoarse spre senatorul Watkins şi îi cedă acestuia controlul asupra întrebărilor, spunând:

— Nu mai am alte întrebări.

— Înţeleg. Mulţumesc, domnule secretar, răspunse senatorul Watkins. Dar aş vrea să aud lămuriri de la directorul CIA într-o problemă care mă preocupă. Care credeţi că sunt repercusiunile faptului că am folosit TALON Force, invadând o ţară suverană şi distrugând baza Frăţiei din Coreea de Nord?

Directorul CIA, un bărbat slab, cu faţă dură, de cincizeci şi ceva de ani, ridică un vraf de hârtii din faţa lui şi citi de pe prima pagină din teanc.

— Cred că sunt neglijabile. Nu prea aveam de ales. Trebuie să încercăm întotdeauna să preîntâmpinăm terorismul prin orice mijloace, sau altfel să suferim pierderi oribile în rândul civililor şi distrugeri ale infrastructurii.

Senatorul Watkins aprobă din cap.

— În plus, se pare că tactica de diversiune a echipei TALON Force a mers foarte bine, continuă directorul CIA. I-am urmărit cu mare atenţie pe nord-coreeni, după incident. Se pare că sunt prea stânjeniţi ca să-şi spună adevărul unii altora. Ei au raportat că membrii Frăţiei s-au revoltat şi a trebuit să fie distrusă. Povestea lor oficială este că forţele nord-coreene au distrus baza Frăţiei. Nu există nici o menţiune a trupelor americane. Cred că putem presupune că Terrek nu va mai putea folosi Coreea de Nord ca adăpost... cel puţin pentru o vreme.

— Sunteţi de acord, generale Freedman? întrebă Watkins...

— Da, domnule. Dar vreau să atrag atenţia că această luptă este doar începutul. Dacă există o ceaţă a războiului, există probabil o ceaţă şi mai deasă a terorismului. Frăţia este numai o organizaţie, deşi este foarte mare, bine structurată şi cu finanţare solidă. Dimensiunile mici ale grupurilor teroriste, comunicaţiile lor inter-personale strânse şi predilecţia lor pentru ţinte slabe vor face dificilă prezicerea operaţiunilor lor viitoare.

Senatorul înclină din cap.

— Mda, se pare că de data asta am fost al naibii de norocoşi.

— Pe mine mă preocupă cheltuielile pentru această nouă forţă, interveni senatorul Dodge. Când e vorba de bugete mari, devin sceptică. Aş vrea să pun o întrebare comandantului TALON Force. Nu putem găsi un mod mai puţin costisitor pentru

contrarea acestor ameninţări, generale Krauss?

Generalul Krauss se uită la generalul Freedman şi la secretarul Apărării. Cei doi bărbaţi aprobară din cap.

— Doamnă senator, spuse generalul Jack Krauss, aveţi dreptate să fiţi preocupată de costurile implicate de această forţă. Dar, după părerea mea, TALON Force este un chilipir. Da, crearea acestei elite, acestei forte de operaţiuni speciale extrem de tehnologizată a fost foarte scumpă. Va fi foarte scump şi să continuăm să o antrenăm şi să o utilăm. Trebuie să decidem, totuşi, dacă alegem să plătim această forţă acum, sau să plătim factura măcelarului şi să suferim pierderea unui oraş sau o economie distrusă, mai târziu.

— Foarte melodramatic, generale Krauss, spuse senatorul Dodge cu cinism. Dar adevărul este că de data asta am avut noroc. Nu e aşa?

Figura lui Krauss se crispă.

— Factorul cel mai important în succesul acestei misiuni împotriva lui Terrek în Rusia şi în Coreea de Nord nu a fost norocul, ci capacitatea echipei TALON Force. Modul lor de conducere, antrenamentul, tehnologia şi lucrul în echipă, toate acestea au reprezentat adevăratele atu-uri, şi la fel va fi şi în viitor.

— Generale Krauss, suntem de acord cu dumneavoastră că trebuie să fim recunoscători pentru curajul şi spiritul de sacrificiu al organizaţiei dumneavoastră. Un complot terorist oribil a fost oprit şi un război deschis cu o mare putere a fost evitat, interveni senatorul Watkins, încercând să controleze tonul audierii.

— Da, domnule, continuă Krauss. Dar vreau să subliniez că numai calităţile TALON Force au făcut acest lucru posibil. Am creat un fulger de mare putere, prin această TALON Force. Acesta este un exemplu perfect de situaţie în care o echipă mică, bine antrenată şi extraordinar echipată, de operativi din Forţele Speciale poate produce minuni. TALON Force oferă Autorităţii de Comandă Naţionale o nouă unealtă alternativă acţiunii militare directe.

— Da, înţelegem asta, dar misiunea nu a fost în totalitate un succes. Şeful teroriştilor… Acest Terrek… şeful Frăţiei… a scăpat, spuse doamna Dodge.

— Da, doamnă senator, Terrek a scăpat de această dată, zise

Krauss, aprobând din cap. Dar *noi* am câştigat această rundă. TALON Force a dejucat planul lui Terrek de a lansa un atac biologic devastator asupra Statelor Unite. Am ucis mulţi dintre oamenii lui şi l-am dat înapoi cu luni întregi, dacă nu chiar ani. Şi vă asigur, la fel de cert cum este că acum stau în faţa dumneavoastră, că, dacă ni se va permite să-l urmărim pe Terrek, îl vom găsi. Nu vom avea odihnă până când Frăţia nu va fi capturată sau distrusă.

— Vă cred, generale, pentru Dumnezeu, răspunse Dodge, cu un zâmbet. Şi în ceea ce priveşte preţioasa dumneavoastră TALON Force, cred că este clar pentru noi toţi că, *deocamdată,* putem sprijini investiţiile făcute până acum.

Senatorul Watkins înclină din cap în direcţia senatorului Dodge.

— Ei bine, a fost o zi foarte lungă. Apreciem raportul pe care ni l-aţi oferit şi devotamentul cu care ţineţi terorismul în frâu. Şi, generale Krauss, din partea noastră şi a unei naţiuni recunoscătoare, vă rog să transmiteţi felicitările noastre pentru o treabă bine făcută soldaţilor din TALON Force.

— Mulţumesc, domnule senator Watkins, o voi face, spuse generalul de brigadă Jack Krauss, cu un zâmbet. Şi permiteţi-mi să spun doar că orice tip de război nou aduce o rasă nouă de arme şi soldaţi. TALON Force este pregătită să ajute la apărarea Americii şi la prevenirea unor războaie majore prin acţiuni de preîntâmpinare, de operaţiuni speciale. Noi suntem pregătiţi, dornici şi capabili, oricând vom fi chemaţi.

22 noiembrie, ora 12:30, Munţii Yukon, în Columbia Britanică

Un cer albastru senin şi soarele strălucitor erau deasupra capului alpinistului în cămaşă kaki şi pantaloni scurţi verzi, care traversa vârful abrupt şi stâncos Yukon, pentru a doua oară. Broboane de sudoare curgeau pe fruntea lui Travis Barrett, în timp ce urca pe o porţiune în V a muntelui, ca să vâneze berbecul ce-i scăpase la prima încercare, cu numai câteva zile înainte.

Se întâmplaseră atât de multe în acele câteva zile. Atât de multă tristeţe. Fulgerul fusese uitat, TALON Force devenise operaţională şi Echipa Eagle reuşise în prima ei misiune. De

acum încolo, Autoritatea de Comandă Naţională avea o nouă unealtă, extrem de specializată, pentru protejarea păcii şi cetăţenilor Statelor Unite, precum şi a intereselor Americii peste tot în lume.

Urca cu carabina lui Hawkins de calibru 0,50 şi un colac de nailon atârnate la spate. Respiraţia devenea din ce în ce mai greoaie, pe măsură ce prizele pentru mână şi picior erau tot mai greu de găsit. Faţa stâncii devenea un perete drept, în acest punct, cu o singură fisură mică, ce îi oferea puncte de ancorare, ca să-şi continue urcuşul. Puse o pană metalică în crăpătură, trase tare ca să-i testeze rezistenţa şi, considerând-o suficientă, urcă încă un pic, câte o priză o dată.

Era un drum lung până jos, dar de data aceasta urca cu o încredere specială. Mai ajunsese în acel vârf. Ştia că nimic nu-l putea opri să o facă din nou.

Ridică privirea şi văzu puntea îngustă sus, în stânga lui, şi cărarea de capre sălbatice ce ducea de la ea până în vârful muntelui, îşi mişcă piciorul stâng, cu sudoarea curgându-i pe faţă, găsi o priză de picior şi urcă încă un metru. Alţi câţiva metri şi ajungea în vârf. Puse o altă pană metalică în fisură şi trase de coarda de nailon ataşată de el. Îşi sprijini vârful cizmei stângi pe o buză a stâncii şi se trase spre bordură. Ajunse pe ea, se întoarse şi se lipi cu spatele de stânca rece a muntelui.

Priveliştea era la fel de minunată ca data trecută. Copleşitoare, dar oarecum diferită. Norii învăluiau vârfurile munţilor mai înalţi din faţa lui, ca şi cum ar fi ascuns un loc de odihnă secret al zeilor.

Emoţia îi răscolea sufletul ca o cascadă ce cădea de pe un versant abrupt. Se gândi la Jim Douglas, naşul lui, un om care însemnase atât de mult pentru el, şi la circumstanţele tragice ce provocaseră moartea acestuia. Într-un vârtej al nostalgiei, îşi aminti cum îl felicitase Jim Douglas în ziua în care absolvise la West Point, cum stătea în mulţime şi aclama în timpul paradei victoriei din New York City, după Furtuna în Deşert, şi cum îl întâlnise la aeroportul din Galveston, după experienţele teribile şi sumbre din Mogadishu şi Cecenia.

Acum, acest om bun, care muncise atât de mult toată viaţa pentru sine şi pentru familia lui, murise.

În clipa aceea, Travis Barrett văzu cu coada ochiului drept un berbec mare, acelaşi exemplar maiestuos cu coarne mari pe

care-l văzuse prima dată când stătuse pe acea bordură. Pentru a doua oară, avea ocazia împuşcăturii vieţii lui.

Vântul era în favoarea lui. Duse carabina Hawkins de calibru 0,50 la umăr, mişcându-se încet, şi ochi berbecul.

Acesta stătea netemător, perfect nemişcat. Întoarse capul încet şi parcă se uită direct la Travis. Maiorul trase în spate cocoşul armei şi ochi cu grijă inima animalului.

Berbecul tot nu se mişcă. Travis Barrett îşi ţinu respiraţia şi îşi simţi inima bătându-i cu putere în piept. Nimic nu-l mai putea opri să-şi revendice prada. Nimic, decât lipsa voinţei de a apăsa pe trăgaci. Travis îşi coborî arma şi trase în stâncă, trei metri sub berbecul mândru. Acesta sări, speriat de bubuitură. Şi apoi dispăru din vedere.

Travis zâmbi. *O viaţă pentru o viaţă,* îşi spuse. Realiză brusc cât de mult datora acelui om care fusese naşul lui şi cât de mult reprezenta Jim Douglas în sufletul lui. Iertarea acelui berbec nu avea să-l aducă înapoi pe unchiul Jim, dar îi dădea un sentiment de satisfacţie că, într-un fel, făcuse un sacrificiu de o viaţă munţilor. De prea multe ori ar fi trebuit să moară, în ultimele zile. Poate că astfel îşi echilibra contul, pentru o vreme.

Meseria mea e să ucid, îşi spuse el. *Cunoştinţele mele despre viaţă se limitează la moarte. În unitatea mea, toţi gândim la fel. Când suntem în misiune, nimeni nu se mai gândeşte la importanţa unei vieţi, pentru că aceasta nu are nici o importanţă. Ei se bazează pe mine şi eu pe ei.*

Atâta timp cât omenirea nu se va schimba, întotdeauna vor fi războaie sau zvonuri de războaie. Toate războaiele sunt rele, dar să nu te ridici împotriva crimei este şi mai rău – este un măcel. Singura mea consolare în această meserie blestemată este că îmi folosesc talentele ca să micşorez pericolul, ca să previn genul de războaie în care mor milioane de oameni şi în care după aceea toată lumea se întreabă de ce au murit de fapt.

Umbra care plutise deasupra lui atât de aproape în ultimele câteva zile dispăruse. Sufletul lui era împăcat. Se gândi la berbec. Brusc se simţi bine că alesese această variantă, să protejeze o viaţă, în loc să ia una. Poate că aceasta era diferenţa cea mai importantă între oamenii ca el şi monştrii ca Terrek. Travis zâmbi şi clătină din cap. *Mă transform într-un filosof blestemat, ceea ce e o mişcare periculoasă pentru un om cu profesia mea.*

Gândurile lui se schimbară rapid, revenind la spiritul rece ca oţelul care-l caracteriza când era în acţiune. Se gândi la Terrek şi la teroarea întunecată pe care o reprezenta Frăţia, la oamenii inocenţi care muriseră în exploziile aeriene, în masacrul de la Roma, la moartea naşului lui şi a celorlalţi prinşi de Terrek. Acest război nu se terminase nici pe departe. Aveau să mai fie încă multe bătălii de dus şi ştia că acest conflict nu se termina decât după capturarea sau uciderea lui Terrek. Şi mai ştia că data viitoare, când aveau să se întâlnească, el, Travis, avea să fie pregătit.

Îşi aminti un citat din Shakespeare: „Nu intra între dragon şi furia lui". Ei bine, de data aceasta, vulturul învinsese dragonul. Maiorul Travis Barrett, din Armata SUA, comandant al Echipei Eagle, TALON Force, ridică privirea spre nori şi jură că lupta va continua şi că vulturul va învinge.

Secretarul Apărării
Pentagon
Washington D.C. 20301-3140

Subiect: TALON Force (Forţă îmbunătăţită, puţin observabilă, legată în reţea).

Autorizaţie: Anexat este proiectul organizatoric şi conceptul de operare al TALON Force, aşa cum sunt prevăzute în Manualul 1-1 al TALON Force. În lumina atacurilor recente împotriva cetăţenilor şi intereselor Statelor Unite ale Americii, Congresul a stabilit necesitatea acţiunii extraordinare pentru rezolvarea problemelor prezente şi viitoare. Congresul a observat o dependenţă crescândă a infrastructurii informaţionale pentru apărare şi creşterea presupunerilor doctrinale privitoare la disponibilitatea continuă a acestei infrastructuri. Această dependenţă şi aceste presupuneri sunt ingredientele reţetei de prevenire a unui dezastru al securităţii naţionale.

Tehnologia de azi permite unui grup mic să facă lucruri extraordinare. Adversarii noştri vor uza de această posibilitate. Departamentul Apărării a fost însărcinat, totuşi, să creeze forţe noi care să ne apere împotriva unor posibile atacuri teroriste şi atacuri asupra instalaţiilor, informaţiilor, sistemelor de informare şi reţelelor din Statele Unite care ar afecta serios capacitatea Departamentul Apărării să execute misiunile şi funcţiile sale

specifice.

Forţele militare ale Statelor Unite trebuie să aibă capacitatea de a rezolva aceste crize înainte ca ele să ajungă la nivelul de conflicte deschise. Această capacitate va duce la salvarea de vieţi şi economisirea de fonduri. Departamentul Apărării, sub autoritatea Ordinului Executiv 15064, autorizează crearea unei forţe de comando comună, care să îndeplinească misiunile enumerate în Manualul 1-1 al TALON Force. În consecinţă, am creat TALON Force.

Cu sinceritate, Dr. Jeffrey Craig Secretar al Apărării.

Manualul 1-1 TALON Force

Există câteva căi de a obţine un avantaj militar în război: organizare, antrenament, tehnologie, temporizare şi pregătire politică. Astăzi, trăim într-o lume unde elemente relativ mici pot produce daune îngrozitoare naţiunii noastre şi modului nostru de viaţă. TALON Force este o armă nouă în arsenalul Americii. TALON Force este un grup de comando de precizie, organizat ca să opereze cu viteză şi invizibilitate. Membrii ei sunt antrenaţi perfect – cei mai buni dintre cei mai buni. Corect folosită, TALON Force va ajuta la prevenirea războaielor şi actelor teroriste, prin preîntâmpinarea acestora.

General de brigadă Jack Krauss, comandantul TALON Force.

1. Scop: Manualul 1-1 TALON Force (TF1-1) descrie misiunea, organizarea şi echipamentul TALON Force. Informaţii suplimentare sunt autorizate pentru TALON Force, TOP SECRET-NOFORN-ULTRA, numai cu autorizaţie. Cererile de informaţii suplimentare trebuie trimise comandantului-şef al Comandamentului de Operaţiuni Speciale (CINCSOCOM). Rapoartele asupra personalului TALON Force, TOP SECRET-NOFORN-ULTRA sunt redate în anexe separate.

2. Misiunea: Misiunea TALON Force *(Technologically Augmented Low Observable Networked Force* – Forţă îmbunătăţită, puţin observabilă, legată în reţea) este de a executa în mod independent misiuni sensibile din punct de vedere politic şi care necesită acţiuni *decisive,* cu o desfăşurare făţişă minimă a forţelor militare americane convenţionale. TALON Force trebuie să realizeze următoarele misiuni de

acţiune sub acoperire, oriunde în lume: salvarea ostaticilor; recunoaştere; lovituri preventive; alte misiuni ordonate de NEA *(Naţional Command Authority* – Autoritatea de Comandă Naţională).

3. Organizare: TALON Force este cea mai bună echipă militară specială. Membrii TALON Force sunt recrutaţi dintre cei mai buni voluntari din toate cele patru servicii militare ale Statelor Unite şi din experţi civili selectaţi. Toţi membrii civili ai echipelor vor primi temporar gradul de căpitan (în Armata SUA) şi se află temporar sub jurisdicţia legală a Codului Justiţiei Militare. Această echipă de comando specială, reunită din toate serviciile armate, este desemnată ca organizaţie STRICT-SECRETĂ-NOFORN-ULTRA. Nici o informaţie referitoare la operaţiunile sau personalul TALON Force nu vor fi prezentate publicului.

TALON Force este un regiment de comando format din şapte echipe a câte şapte oameni. Fiecare echipă este configurată ca să acţioneze independent sau în colaborare cu alte echipe. Organizarea TALON Force este prezentată mai jos:

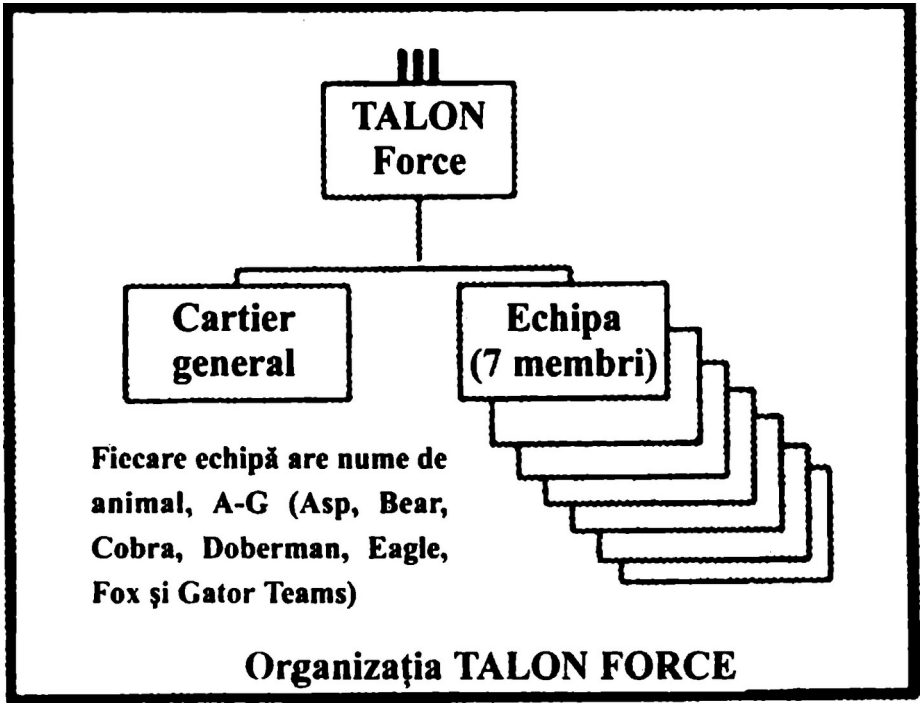

Organizaţia TALON FORCE

Tehnologie şi echipament

Generalităţi: TALON Force este dotată cu echipament de luptă ultra-tehnologizat. Echipamentul este atât de evoluat, încât capturarea şi reproducerea lui de către inamici ai SUA este inacceptabilă. Cele mai noi arme, cum ar fi carabinele îmbunătăţite, cu energie directă, cele mai noi explozive, echipamente cu senzori, dispozitive de vedere nocturnă încorporată, microdispozitive, UAV-uri (vehicule aeriene automate), armură de corp uşoară şi minicomunicaţii îmbunătăţite pe verticală, prin satelit. Echipa este înarmată şi cu paraşute speciale, planoare invizibile şi vehiculul de recuperare invizibil avion-rachetă X-37, aşa încât să poată ajunge oriunde în lume în numai câteva ore, în loc de zile întregi.

Cheia gradului superior de supravieţuire al TALON Force este costumul de camuflaj puţin observabil, care, pentru perioade scurte de timp, oferă capacitatea de camuflaj. Costumul este format de fapt dintr-o serie de microcomputere încorporate, care simt culoarea şi nuanţa mediului, şi reproduc exact imaginea mediului înconjurător. Când este pornit ansamblul de camuflaj puţin observabil, acest echipament de tehnologie înaltă se contopeşte automat cu mediul, făcându-l pe cel care-l poartă să pară invizibil. Inamicul va vedea cel mult un contur vag sau o licărire. Deşi ansamblul de camuflaj puţin observabil oferă o invizibilitate aproape totală, nu ascunde şi umbrele şi nu oferă soldatului TALON Force invulnerabilitate la gloanţe.

Fiecare membru TALON Force este echipat cu o cască ce reprezintă centrul nervos al echipamentului de luptă supertehnologizat. Casca acţionează ca dispozitiv de comunicaţie şi senzor, şi îmbunătăţeşte capacitatea soldatului de a lupta şi comunica. Comunicarea este vocală şi prin imagine holografică. Casca are un ocular mic, care acoperă ochiul stâng, când este coborât ca să opereze dispozitivul de vedere holografic. Acest ocular transmite informaţii vizuale în ochi, creând un efect holografic – o imagine tridimensională cu atribute de adâncime, culoare şi aspect viu. Fiecare soldat TALON Force poate activa această capacitate a ocularului fără ajutorul mâinilor, prin mişcarea ochiului stâng, într-un mod similar cu mişcarea *mouse*-ului, la un computer convenţional. Ecranul va afişa informări, locaţia unităţilor prietene şi inamice

identificate, rapoarte de luptă, şi ceea ce vede fiecare dintre ceilalţi membri ai TALON Force.

În continuare, sunt prezentate date specifice despre echipament:

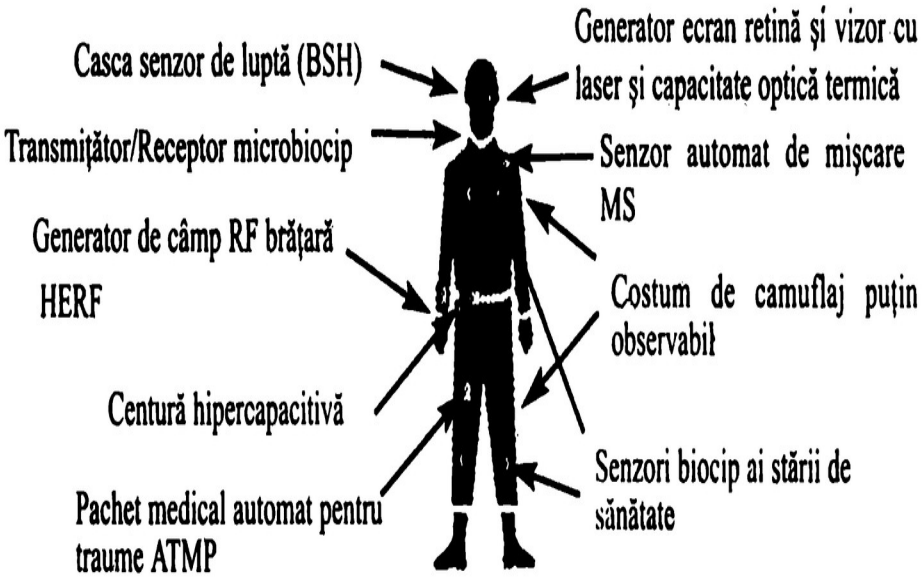

1. Ansamblul de luptă al TALON Force – Acesta foloseşte cea mai nouă generaţie de dispozitive electronice inteligente. Este un costum „inteligent”, care oferă protecţie totală la gloanţe, ajutor medical imediat şi automat, o capacitate de încălzire sau răcire a corpului, comunicaţii (vocale, digitale şi holografice), senzori termici, de distanţă, laser şi optici de mare putere. Are şi capacitatea de „camuflaj inteligent” (puţin observabil). Costumul este încărcat înaintea misiunii şi are o capacitate normală de energie de şaptezeci şi două de ore fără reîncărcare, deşi costumul puţin observabil poate funcţiona continuu numai şase ore, înainte să consume toată încărcătura ansamblului de luptă. Ansamblul este legat prin transmisiuni de unde de proximitate cu senzorii biocip şi transmiţătoarele inserate chirurgical sub pielea fiecărui soldat TALON Force. Ansamblul monitorizează funcţiile vitale şi reglează temperatura corpului. Cântăreşte numai opt kilograme şi un sfert. Purtând acest ansamblu, un soldat bine pregătit devine un super-

luptător, cu o extraordinară cunoaştere a situaţiei de luptă, letalitate şi capacitate de supravieţuire.

A. Casca senzor de luptă *(Battle Sensor Helmet, BSH)* – Această cască ultra-tehnologizată, care seamănă la exterior cu o cască de luptă standard, este făcută din microfibre uşoare, dar extrem de dure, de genul kevlarului. BSH-ul acţionează ca protecţie balistică, costum de comunicaţii şi staţie a unei reţele de computere. Comunicaţiile cu Cartierul General Strategic Reunit şi între membri sunt dirijate prin impulsuri de proximitate spre biocipurile de comunicaţie inserate sub piele, lângă urechea dreaptă a fiecărui soldat TALON Force. Comunicaţiile sunt dirijate spre cer (comunicaţii pe verticală), spre o constelaţie de treizeci şi şase de sateliţi alocaţi TALON Force. Comunicaţiile verticale permit comunicaţii nelimitate, transfer de date referitoare la poziţie şi digitale, indiferent de teren şi restricţiile de vizibilitate. Această caracteristică oferă comunicaţii şi transfer de date continue şi teoretic imposibil de bruiat, oriunde pe planetă. Peşterile, clădirile cu schelet metalic şi buncărele pot degrada sau întrerupe fluxul de comunicaţii.

B. Transmiţător/Receptor microbiocip – Implantul microcibernetic este un transmiţător vocal ce permite soldaţilor TALON Force să folosească sistemul de comunicaţii al căştii senzor de luptă ca să vorbească cu Cartierul General Strategic Reunit şi cu membrii echipei TALON Force fără să aibă nevoie de un microfon extern. Transmiţătorul microbiocip poate transmite şi recepţiona singur, folosind transmisiuni directe, pe o distanţă de maximum o mie de metri, atunci când casca senzor de luptă este întreruptă, stricată sau lipseşte.

C. Generator de câmp RF brăţară HERF – Acest dispozitiv este o armă neletală care foloseşte un impuls scurt şi intens de energie directă în radio-frecvenţă (RF), pentru deteriorarea dispozitivelor electronice. În secolul XX, armele cu frecvenţă radio care folosesc impulsuri electromagnetice sunt depăşite. Armele HERF *(High-Energy Radio Frecvency)* direcţionează un fascicul de semnale radio de mare putere către o ţintă selectată. Arma HERF lucrează pe principiul că circuitele electronice sunt vulnerabile la suprasarcină electromagnetică. O armă HERF este un simplu transmiţător radio care trimite suficientă energie ca ţinta să fie defectată, cel puţin temporar. O armă HERF poate „închide” un computer, poate deteriora o întreagă reţea sau

poate face inoperabilă o centrală telefonică. Circuitele din computere sau din echipamentele moderne de comunicaţii sunt proiectate pentru semnale de nivel mic, 1 şi 0, care operează în limite normale. Arma HERF are rolul de a supraîncărca aceste circuite electronice, aşa încât sistemul de informaţii atacat va deveni, cel puţin temporar, un şir ininteligibil de biţi şi bytes.

Generatorul de câmp RF brăţară este încorporat în ansamblul de luptă şi este activat prin comandă vocală, cu ajutorul transmiţătorului microbiocip. Distanţa de acţiune a brăţării HERF este de aproximativ două sute de metri, în funcţie de obstacolele din cale, şi trebuie ţintit prin îndreptarea braţului stâng spre ţintă. Undele de frecvenţă radio de la generator nu penetrează plăcile de metal groase, cum ar fi ale unui tanc, transportor blindat de personal sau cea mai mare parte a navelor de luptă. Dar poate „prăji" aprinderea unui automobil modern neblindat sau a unei motociclete, sau poate scurt-circuita majoritatea dispozitivelor electronice, inclusiv computere.

Generatorul de câmp RF brăţară este ideal pentru oprirea vehiculelor, dezarmarea armelor dirijate prin computer şi oprirea computerelor, staţiilor radio, radar sau dispozitivelor electronice neprotejate. Totuşi, o lovitură prost ţintită poate opri şi casca senzor de luptă a unui soldat TALON Force sau capacitatea de camuflaj puţin observabil, pentru unul sau două minute, în funcţie de încărcătura rămasă în ansamblu. Protecţiile la impuls electromagnetic din ansamblul TALON Force protejează soldatul de orice defecţiune electronică majoră.

D. Centură hipercapacitivă – Această centură poate conţine celule de carbon-litiu, folosind tehnologia polimerilor multi-strat, care oferă energie de rezervă pentru ansamblul de luptă TALON Force. Centura hipercapacitivă poate alimenta toate sistemele ansamblului timp de două ore, sau anumite porţiuni selectate ale sistemului, cum ar fi casca senzor de luptă, pentru perioade mai mari. Sistemul cel mai mare consumator de energie, costumul de camuflaj puţin observabil, poate opera numai treizeci de minute cu energia de rezervă a centurii hipercapacitive. Centurile hipercapacitive pot fi detaşate şi schimbate, pentru uzul altor soldaţi TALON Force.

E. Pachet medical automat pentru traume *(Automatic Trauma Med Pack* – ATMP) – ATMP-ul este un sistem medical

produs prin micro-inginerie, care asigură corpul cu medicamente utile, fluide şi stimulenţi, în timpul situaţiilor de traumă de pe câmpul de luptă. Dacă un soldat TALON Force este lovit de un glonţ în braţ, de exemplu, biocipul implantat va transmite informaţii vitale senzorilor de sănătate ai ansamblului. Aceşti senzori vor direcţiona ansamblul să bandajeze automat rana, prevenind o pierdere critică de sânge. Apoi, ATMP-ul va aplica fluidele şi medicamentele corecte, pentru menţinerea în viaţă a soldatului TALON Force. În urma testărilor, acest dispozitiv a arătat că poate salva un soldat TALON Force în cazul a şaptezeci şi şase la sută din totalul rănilor de luptă. Totuşi, nu va avea nici un efect asupra rănilor grave, cum ar fi zdrobirea soldatului de către un tanc, căderea de pe o clădire de douăzeci de etaje sau retezarea capului.

F. Dispozitiv senzor de luptă *(Battle Sensor Device* – BSD) – BSD-ul se coboară din casca senzor de luptă deasupra ochiului stâng, ca un monoclu. Dispozitivul generează o cale laser care pictează imagini în ochiul soldatului, folosind retina acestuia ca să producă iluzia imaginilor holografice. Această capacitate holografică poate fi folosită pentru afişarea rapoartelor de situaţie, a hărţilor şi telemetriei câmpului de luptă din locaţii îndepărtate. Legat prin sistemul de comunicaţii al BSH la satelit, soldatul TALON Force poate vedea ceea ce vede satelitul sub forma unei holograme realiste, tridimensionale, care apare în faţa ochilor soldatului. BSD-ul acţionează şi ca detector de distanţă laser, pentru determinarea distanţei până la ţintă şi a locaţiei ei. BSD-ul poate marca ţinte prin laser, până la o distanţă de trei mii de metri, pentru atacarea cu muniţie ghidată cu precizie. În fine, BSD-ul are o capacitate de vedere termică, ce permite utilizatorului să vadă în întuneric şi prin fum sau ceaţă, până la o distanţă de două mii de metri.

G. Senzorul automat de mişcare *(Automatic Battlefield Motion Sensor* – MS) – Acest dispozitiv detectează schimbări de unde milimetrice în mişcare, până la şapte sute de metri, şi alertează automat soldatul, cu o senzaţie electrică mică de vibraţie, avertizându-l de pericole, având în plus şi capacitatea de descriere vocală a ameninţării şi informaţii senzoriale vizuale în dispozitivul senzor de luptă. MS-ul este echivalentul unui al şaselea simţ şi face parte din costumul protector al TALON

Force. Dacă dispozitivul de vedere termică al dispozitivului senzor de luptă funcţionează prost sau este stricat, senzorul de mişcare poate prelua funcţia lui, avertizând de pericol soldatul TALON Force.

H. Costum de camuflaj puţin observabil – Acesta este cea mai importantă parte a ansamblului de luptă TALON Force. Microsenzorii încorporaţi în materialul dur, antiglonţ al ansamblului, (costum, mănuşi, cizme, cască BSD şi teaca armei) determină automat calităţile vizuale ale mediului şi copiază nuanţa, culoarea şi luminozitatea lui exacte. În principiu, cel care-l poartă devine una cu mediul, contopindu-se cu împrejurimile ca un cameleon. O vizieră transparentă a căştii senzor de luptă acoperă faţa şi asigură teoretic un camuflaj al vizierei. Mănuşile şi teaca detaşabile vor acoperi carabina X-29. Singurul lucru văzut cu ochiul liber este o uşoară licărire, la trecerea soldatului TALON Force. Costumul de camuflaj puţin observabil este echipamentul cel mai mare consumator de energie al ansamblului de luptă. Costumul de camuflaj poate fi acţionat pe perioade scurte, în timpul încărcăturii de şaptezeci şi două de ore a ansamblului de luptă, sau pentru nu mai mult de şase ore consecutive, fără reîncărcare. Dacă foloseşte energia de rezervă a centurii hipercapacitive, cu centura încărcată complet, costumul de camuflaj poate funcţiona continuu alte treizeci de minute.

I. Senzori biocip ai stării de sănătate – Pe lângă implantul cibernetic din fiecare soldat TALON Force, costumul de luptă are mai mulţi senzori biocip ai stării de sănătate, care supraveghează funcţiile vitale ale corpului şi raportează rănile. Aceste biocipuri vor comanda închiderea imediată a oricărei răni deschise a celui care poartă costumul, prin fibrele inteligente din interiorul costumului. În esenţă, aceşti senzori ai ansamblului de luptă acordă imediat primul ajutor şi dirijează activitatea medicamentelor şi fluidelor vitale din pachetul medical automat pentru traume (ATMP), atunci când este nevoie.

2. Armele TALON Force

A. Rachete

1. Rachete de croazieră: Rachetele de croazieră pot fi

lansate de un avion al Forţelor Aeriene americane sau de o navă din Marina SUA, ca sprijin pentru operaţiunile TALON Force. Toate rachetele de croazieră folosite pentru sprijinul TALON Force conţin muniţie inteligentă convenţională puternic-explozivă. O rachetă de croazieră distruge o zonă de mărimea unui stadion de fotbal, distrugând personalul şi vehiculele expuse. În mod normal, pentru fiecare misiune sunt disponibile numai patru sau cinci rachete de croazieră cu muniţie inteligentă.

2. Arme cu capacitatea de lovire a ţintelor cu acoperiş dur şi/sau îngropate adânc *(Hard and/or Deeply Buried Target Defeat Capability Weapons* – HDBTDC), cunoscute şi sub numele de Bunker Buster: Armele penetrante pline cu exploziv convenţional sunt deseori ineficiente în distrugerea unor dispozitive mari subterane, cu fundaţie de beton. Chiar dacă arma explodează în interiorul clădirii, zidurile interioare sau podelele groase pot îngrădi explozia şi fragmentarea într-o zonă redusă. Rachetele Bunker Buster sunt proiectate pentru distrugerea în întregime a dispozitivelor subterane.

Când aceste încăperi protejează arme de distrugere în masă *(Weapons of Mass Destruction* – WMD), utilizarea armelor convenţionale duce la creşterea serioasă a pericolului ca agentul NBC (nuclear, biologic, chimic) să se răspândească, ceea ce poate duce la pierderi masive în rândul civililor sau forţelor prietene. Neutralizarea agentului este aspectul cheie al armelor HDBTDC. Racheta Bunker Buster este o rachetă de precizie, ghidată prin GPS, satelit şi laser, care are un focos inteligent pentru ţinte dure (*Hard-Target Smart Fuse* – HTSF). HTSF-ul este un focos microcontrolat, proiectat să fie compatibil fizic şi electric cu multe bombe din inventarul SUA (GBU- 10, GBU-15, GBU-24, GBU-27, GBU-28, AGM-30 şi armele din seria MK-80). HTSF-ul pătrunde adânc pentru a distruge armele NBC şi a vaporiza WMD-urile, cu daune colaterale minime.

B. Avioane

1. Avionul-rachetă X-37: Avionul-rachetă Boeing X-37 hipersonic avansat reutilizabil duce rapid o echipă TALON Force oriunde pe planetă, în numai câteva ore. X-37 este un avion condus de om, cu două motoare rachetă, care transportă şapte soldaţi TALON Force complet echipaţi în pachetele de lansare

proiectate special. Pachetele de lansare, poreclite „ouă” de soldaţii TALON, îl protejează pe cel care sare de şocul ieşirii din avion la viteză şi altitudine mari.

X-37 are aproximativ douăzeci şi cinci de metri lungime, are o anvergură a aripilor de nouă metri şi o înălţime de patru metri, de la baza fuzelajului la vârful cozii. Are două motoare Fastrac produse de NASA la Centrul de Zbor Spaţial Marshall, din Huntsville, Alabama. Avionul-rachetă este transportat prin tractare la altitudine mare de un avion transportor L-1011. Acolo sunt alimentate motoarele rachetă şi avionul-rachetă se separă de L-1011. X-37 poate ajunge la altitudini de până la optzeci de mii de metri şi viteze de până la Mach 8, adică de opt ori mai mari decât viteza sunetului. După ieşirea capsulelor de lansare, X-37 accelerează la Mach 8, ajunge pe o orbită inferioară a pământului şi se întoarce pe pista desemnată, unde aterizează orizontal, ca un avion.

2. TFV-22 Super Osprey: V-22 Super Osprey al TALON Force este versiunea pentru operaţiuni speciale a avionului cu elice înclinată Osprey, un model total nou de aparate de zbor, care nu sunt nici avioane, nici elicoptere, ci îmbină caracteristicile celor două. A fost realizat printr-un efort comun al celor de la Bell Helicopters şi Boeing. Osprey decolează şi aterizează ca un elicopter, ridicat de două elice uriaşe aflate la vârful aripilor. O dată aflat în zbor, elicele pot fi înclinate în faţă, transformând aparatul într-un avion de mare viteză.

De-a lungul anilor, mulţi au încercat să producă un astfel de aparat, dar Super Osprey este primul aparat de zbor care oferă suficientă siguranţă şi utilitate ca să aibă valoarea practică pentru armată. Avionul are cam jumătate din mărimea unui transportor C-130. Elicele pot fi înclinate în faţă la nouăzeci de grade, fie pentru o aterizare verticală, fie pentru o aterizare prin rulare, dacă are încărcătură mare. Osprey poate decola şi ateriza în acelaşi spaţiu ca seria de elicoptere H-53 Super Jolly şi este mai invizibil şi mai silenţios decât orice alt aparat de zbor cu elice mare.

Aparatele de zbor V-22 Super Osprey ale TALON Force au cele mai noi sisteme electronice de bruiere antiradar şi anti-SAM *(Sol Air Missile* – Rachete sol-aer). Sunt rapide, durabile şi invizibile, capabile să treacă nedetectate pe lângă cele mai multe radare. Aparatul Super Osprey poate transporta o întreagă echipă de

acţiune TALON Force. În anumite condiţii, TFV-22 poate duce un vehicul uşor, dar numai în modul de ridicare vertical şi numai pe distanţe scurte.

C. Vehicule de sprijin la sol

1. Maşina blindată Wildcat XM-77: Această maşină blindată uşoară construită de General Dynamics este transportabilă prin aer de patru transportoare speciale C-117 Globemaster, din Escadrila Aeriană a TALON Force. Wildcat are blindaj electromagnetic special, care acţionează ca scut de forţă în faţa celor mai puternice obuze de tanc şi antitanc. În TALON Force există numai patru astfel de vehicule speciale. Wildcat este înarmat cu o mitralieră de 7,62 mm montată în faţă şi de o mitralieră de 0,50 mm a comandantului. Între cele două mitraliere speciale există o armă cu energie directă *(Directed Energy Weapon* – DEW), care poate face găuri în cele mai dure stânci, în beton sau oţel. Tunul DEW retractabil are capacitatea de zece focuri, înainte ca pachetul lui de energie să se consume.

2. Vehicul cu roţi îmbunătăţit, cu blindaj şi mobilitate mare, pentru scop multiplu (*High Mobility Multi-Purpose Wheeled Vehicle* – HMMWV, Humvee sau Hummer): Humvee-ul lui AM General a fost calul de luptă al armatei începând de la sfârşitul anilor ’80 şi este folosit de TALON Force pentru misiuni speciale. Are un motor hibrid electric-combustibil, care permite vehiculului să meargă pe distanţe mari, fără realimentare. Prevăzut cu blindaj special şi geam antiglonţ, HMMVW-ul blindat îmbunătăţit nu poate fi străpuns de arme de foc mici, mai mici de 12,7 mm (calibru 0,50). Acest vehicul este înarmat cu o mitralieră de calibru 0,50, cu muniţie îmbunătăţită. Muniţia îmbunătăţită poate perfora blindajul celor mai multe maşini blindate şi transportoare blindate de personal.

D. Arme individuale şi de echipă

1. Sistemul de arme de mână ofensive (*Offensive Handgun Weapon System* – OHWS), pistol cu amortizor de calibru 0,45 al forţelor de operaţiuni speciale: OHWS este un pistol nou de calibru 0,45, creat special pentru forţele de operaţiuni speciale. Manufacturat de Heckler & Koch şi Colt, OHWS este format din trei componente: un pistol semi-automat de calibru 0,45, un modul de ţintire laser *(Laser Aiming Module* –

LAM) şi un amortizor de sunet şi fulgerare la gura ţevii, ataşat la ţeavă. Are un încărcător de şapte gloanţe şi este eficient până la cincizeci de metri. Are o precizie extrem de mare (răspândire maximă de 6,2 cm la un grup de cinci gloanţe trase de la douăzeci şi cinci de metri). SOF-ul 0,45 oferă trăgătorului o putere de oprire mare şi o precizie extraordinară.

2. Baretta de 9 mm: Pistol standard al Armatei SUA, Baretta M9 este un pistol uşor, semi-automat, de 9 mm. Cântăreşte 1,78 kilograme complet încărcat şi are un încărcător de cincisprezece cartuşe. Distanţa maximă de tragere este de cincizeci de metri. Este arma femeilor din TALON Force.

3. Pistolul XM-73: Acest pistol experimental trage un proiectil de 15 mm, care lansează şase gloanţe mici, în direcţia unor ţinte aflate la o distanţă de opt sute de metri. Pistolul este făcut din aceleaşi aliaje speciale ca şi carabina inteligentă XM-29 şi este remarcabil de uşor, cântărind numai un kilogram. Submuniţiile sunt cartuşe combustibile (fără alamă) de 2,22 mm. Aceste proiectile perforează cea mai mare parte a vestelor antiglonţ. Fiecare XM-73 are o încărcătură de bază de şapte cartuşe în încărcătorul de lângă trăgaci.

4. Pistolul-mitralieră Heckler & Koch MP-5 de 9 mm: MP5-ul H&K are un încărcător de treizeci de cartuşe şi este util pentru lupta de aproape.

5. Carabina de luptă individuală XM-29: Această carabină oferă o capacitate superioară faţă de toate celelalte arme individuale, combinând un lansator de grenade de 20 mm cu o carabină de 5,56 mm. Ochirea se face cu un sistem de control al focului inteligent, care include detector de distanţă laser precis, computer balistic, dispozitive optice de vedere directă, cameră video, busolă electronică, mod termic şi de ţintire automată. Acest sistem de arme combinat produce efecte violente şi de suprimare a ţintei la o distanţă de o mie de metri, în mediu rural, urban şi în deşert. Muniţia inflamabilă în aer de 20 mm include un focos electronic miniatural care permite proiectilului să explodeze în aer, la distanţa potrivită de ţintă. Această proprietate permite lovirea cu succes a ţintelor expuse, cât şi a celor ascunse (indivizi adăpostiţi în tranşee, pe acoperişuri etc.). XM-29 are optzeci şi cinci de cartuşe de 5,66 mm, de muniţie fără alamă şi zece proiectile puternic explozive (HE) de 20 mm. Cămăşile speciale ale cartuşelor de 5,56 mm şi ale grenadelor

de 20 mm se dezintegrează după tragere, aşa încât din armă nu este eliminată nici o cămaşă a glonţului, calitate necesară pentru invizibilitate. Această carabină combinată cântăreşte şapte kilograme.

6. Carabina uşoară cu lunetă de calibru 0,50: Carabina cu lunetă de calibru 0,50 este o carabină specială cu lunetă de putere 8 şi încărcător de zece cartuşe. Deşi această armă este catalogată drept uşoară, cântăreşte zece kilograme şi jumătate.

7. Arma deservită de echipă M-30: M-30 estre ultima generaţie de armă deservită de echipă, care înlocuieşte mitraliera de calibru 0,50. Arma este transportată de doi oameni, în spate. M-30 oferă un foc violent, la mare distanţă şi puternic exploziv, care este considerat mai letal decât cel al mitralierelor grele şi lansatoarelor de rachetă convenţionale. M-30 trage cu cartuşe puternic explozive (HE) sau perforatoare de armură (AP) de 25 mm. Cartuşul de precizie exploziv în aer HE de 25 mm poate exploda aproape de ţintă, împrăştiind metal fierbinte în toate direcţiile, asupra ţintei, sub punctul de explozie. Sistemul de recul redus şi sistemul de control al focului avansat (detector de distanţă laser, cătare termică şi programatorul de focos cu explozie în aer) fac ca această armă să fie extrem de precisă până la două mii de metri, în acţiuni de zi sau noapte. M-30 cântăreşte douăzeci şi unu de kilograme şi jumătate. Fiecare încărcător poate conţine treizeci şi unu de cartuşe şi cântăreşte şapte kilograme.

E. Artilerie

Cutii arsenal: Aceste muniţii speciale lansate cu rachetă sunt paraşutate sau duse cu avionul şi lăsate în zone îndepărtate, pentru a oferi sprijin de foc imediat pentru echipele TALON Force. Acest sistem oferă foc imediat şi precis timp de douăzeci până la patruzeci şi cinci de secunde de la iniţierea secvenţei de foc. Cutiile arsenal sunt complet autonome şi nu necesită personal pentru activare şi foc. Fiecare cutie arsenal are opt focuri. Deşi muniţia din cutiile arsenal poate varia în funcţie de cerinţele misiunii, încărcătura obişnuită este un grup de bombiţe care acoperă o zonă de mărimea unui teren de fotbal, cu detonări de distrugere a personalului şi blindajelor.

F. Roboţi, vehicule aeriene automate (UAV) şi arme

neletale

1. Senzori robot XM-11: TALON Force este echipată cu mai mulţi roboţi senzori, toţi de mărimea unei tabachere, care pot fi lăsaţi în poziţie şi pot raporta mişcarea sau date vizuale direct membrilor echipei.

2. „Gândac" XM-12: Un senzor care se târăşte, legat la un transmiţător de înaltă frecvenţă microvideo. „Gândacul" este un robot mic, aproape transparent, făcut în întregime din plastic transparent şi fire subţiri, argintii.

3. Vehicule aeriene automate *(Unmanned Aerial Vehicles* – UAV): La dispoziţia fiecărui soldat TALON Force se află trei UAV. Cu cât e mai mare UAV, cu atât e mai mare capacitatea lui. În fiecare misiune, echipa va avea probabil două Predator 5 care să zboare, în momentele critice ale misiunii. UAV-urile Hummingbird şi Dragonfly sunt transportate de membrii echipei sau sunt aruncate cu paraşuta, în containere speciale, şi pot fi asamblate şi trimise spre cer în numai câteva minute.

A. Predator 5: UAV gen aparat de zbor fără pilot, cu aripi şi elice, care poate transporta o încărcătură electronică foarte mare.

Mărime: Mare – de mărimea unei motociclete cu aripi lungi.

Distanţă de acţiune: Orbită lungă şi altitudine mare; aproape invizibil în aer, la distanţă mare.

Scop: Releu de comunicaţii tactice, imagini termice şi video şi marcare laser a ţintelor.

Zgomot: Zgomotos, dar zboară suficient de sus pentru ca sunetul zborului să fie minim. Auzit de la sol, Predator 5 este relativ silenţios.

B. Hummingbird: UAV gen elicopter fără pilot, care poate transporta o cantitate mică de elemente electronice.

Mărime: Medie – de mărimea unui aeromodel.

Distanţă de acţiune: Orbită scurtă şi altitudine mică (durată de zbor – două ore, imagine termică şi video).

Scop: Imagine termică şi video.

Zgomot: Poate fi detectat după sunet până la o sută de metri.

C. Dragonfly: UAV gen micro-aparat de zbor fără pilot, cu aripă delta şi elice împingătoare (montată în spate), care poate transporta doar o încărcătură de dispozitive microelectronice.

Mărime: Mic – de mărimea palmei.

Distanţă de acţiune: Altitudine mică, timp de zbor treizeci şi cinci de minute. Excelent pentru uzul în interiorul unei clădiri. Invizibil în aer de la distanţă mare, dar detectabil de aproape.

Scop: Numai imagine video.

Zgomot: Un bâzâit foarte slab.

4. Generatoare neletale (*Noitletlial Generators* – NLG): Aceste dispozitive sunt de mărimea unui coş de gunoi mic şi pot fi paraşutate, duse cu avionul sau transportate în rucsac, pentru misiuni speciale. NLG produc un câmp RF de frecvenţă joasă care poate incapacita personalul neprotejat de pe o rază de şase sute de metri. În câteva secunde, victima se prăbuşeşte la pământ, temporar neajutorată, vomitând, şi cu o pierdere serioasă a controlului muscular. Expunerea prelungită, timp de cinci sau şase ore, poate produce efecte permanente. NLG sunt folosite pentru protejarea personalului civil sau în situaţiile în care trebuie evitate pierderile de vieţi omeneşti.

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....4
CAPITOLUL 2.....9
CAPITOLUL 3.....40
CAPITOLUL 4.....51
CAPITOLUL 5.....62
CAPITOLUL 6.....72
CAPITOLUL 7.....90
CAPITOLUL 8.....98
CAPITOLUL 9.....118
CAPITOLUL 10.....128
CAPITOLUL 11.....151
CAPITOLUL 12.....166
CAPITOLUL 13.....175
CAPITOLUL 14.....196
CUPRINS.....219

6 420209 001273

CÂINII RĂZBOIULUI - TALON FORCE
- FULGERUL -

Ei sunt în faţa liniei întâi...
Ei sunt ultima linie de apărare!

Democraţia este atacată. O organizaţie teroristă transnaţională, cunoscută sub numele de *Brotherhood* (*Frăţia*), a dezlănţuit un val furios de violenţă împotriva Statelor Unite. Peste tot pe glob turiştii americani sunt răpiţi, torturaţi şi ucişi fără milă. Avioane de pasageri sunt aruncate în aer prin intermediul bombelor sau al rachetelor. *Brotherhood* ţine întreaga lume în încleştarea îngheţată a terorii ...

TALON FORCE, deşi abia formată primeşte prima ei misiune. Şeful *Frăţiei* a furat dintr-un laborator secret rusesc cea mai îngrozitoare armă biologică. El plănuieşte să lanseze o lovitură apocaliptică împotriva Statelor Unite, dirjată din fortăreaţa lui nord-coreeană. Misiunea echipei TALON FORCE este să atace fortăreaţa şi să oprească această organizaţie teroristă odată pentru totdeauna.

„Cetăţenii dorm liniştiţi noaptea, pentru că există oameni duri care sunt pregătiţi să lupte în numele lor cu violenţa, cu teroarea şi întunericul."

George Orwell

ISBN 973-9127-42-7 EDITURA BOGDANA Lei 25.000